

JEG DØDE I SLAGET VED SOMME, eller bogen SYV TRIND TIL EVIGHEDEN af Stephen Turoff.

Lydbok på denne i mp3: http://galactic.no/rune/lydboker/lydbog_turoff_7trinTilEvigheden/

JEG DØDE I SLAGET VED SOMME.

Dette var de første opsigtsvækkende ord som den clairvoyante forfatter Stephen Turoff hørte fra James Legge - en soldat fra første verdenskrig. Over de næste to år kommunikerede Stephen Turoff med denne soldat - og sammen skabte de bogen SYV TRIN TIL EVIGHEDEN. Denne fortæller meget levende om den unge soldatens død som 20 årig og hans liv i de åndelige eller "finstoflige plan". Bogen er skrevet for at dele den viden at vi alle er evige væsener - at det ikke er nogen bevidstheds -udslettelse ved døden. Bogen beskriver meget levende overgangen til det næste plan, og den forvirring som kan herske i denne eftersom man ikke forstår man er "død".

Forord

Som medie har jeg været så privilegeret at have adskillige møder med sjæle, der opholder sig i det astrale. Disse sjæle har oplyst mig, i alle dette ords betydninger, om deres oplevelser på de forskellige planer efter døden.

Når en sjæl forlader kroppen, går den først ind i en dyb søvnliggende tilstand og vågner derefter op på det plan i den astrale verden, der passer til denne sjæl. Jeg bliver ofte bedt om at uddybe ordet "plan", og det svar der kommer tættest på er, at det er en "vibrations-tilstand". Lydbølger, ultra-violette stråler fra solen og stråler fra en elektrisk lampe er for eksempel alle usynlige, de kan trænge igennem hinanden, og alligevel påvirker eller forstyrrer de ikke hinanden. Sådan er det også med de forskellige planer i den astrale verden.

På hvert plan befinder sig sjæle, som i overensstemmelse med deres spirituelle udvikling passer til at leve og tungere netop der: "I min Faders hus er der mange boliger."

For nylig holdt jeg et foredrag på Remembrance Day - minde-dagen for verdenskrigenes faldne - og mens jeg stod og overvejede en indfaldsvinkel, blev jeg opmærksom på en ung mand,

som jeg kunne se helt tydeligt med mit mediale syn. Jeg åbnede mig for det, som han fortalte mig om sin død i krigen 1914-18. "Mit navn er James. Jim blandt venner" begyndte han og fortsatte med at fortælle om sine oplevelser efter sin død i en alder af tyve år.

På hjemrejsen kunne jeg stadig mærke ham, og da jeg vel hjemme satte mig i min lænestol for at samle mine tanker, nærmede han sig igen. Vi talte lidt om løst og fast, og jeg takkede ham for hans hjælp under foredraget. Vi udvekslede endda et par vittigheder! I løbet af de næste få dage kom jeg til at kende denne tiltalende sjæl ret godt. Vi var virkelig på bølgelængde.

En dag spurgte han, om jeg ville overveje at skrive en bog om hans liv - ikke det korte tragiske liv på vores plan, men om de planer han havde bevæget sig igennem siden sin død. "Her har du valgt den forkerte," var mit umiddelbare svar. Men efter en del overtalelse fra Jim, og min insisteren på at han skulle hjælpe mig en hel del, indvilligede jeg imidlertid i at tage denne udfordring op. Jeg var ikke

helt klar over - og det er måske også godt nok - hvor stor en opgave, det ville blive. Men jeg er glad for, at jeg kastede mig ud i det, for som Jim påpegede - jeg hjalp ham, samtidig med at jeg selv lærte meget.

Jeg satte en vis tid af hver dag, og ved omhyggeligt arbejde tog bogen form. Jeg bad om vejledning før hver seance begyndte, og så nærmede Jim sig. Jeg fornemmede, at han klappede mig på skulderen, og hørte hans specielle hilsen: "Er du klar?"

Der er nogle uoverensstemmelser i teksten, og sprogbrugen i bogen er enkel - det skyldes den måde Jim kommunikerede bogen på. Han placerede billederne i mit sind og overlod det til mig at fortolke dem.

Det, der følger, er den nøjagtige beretning om Jims overgang fra vort jordiske plan og hans oplevelser i livet efter døden. Jeg har mange gange stillet spørgsmålstegn ved, om det var godt, jeg blev forfatter til denne beretning! Nogle afsnit er som uslebne diamanter, ligesom Jim selv, lidt rå. Andre afsnit er mere som perler, visdomsperler, fra de vejledere og lærere, der hjalp ham. Han opdagede hurtigt, at han havde meget at lære.

Jeg har gjort mit bedste for at kæde disse uslebne diamanter og perler, disse ædelstene, sammen - og jeg håber inderligt, at deres skønhed og sandhed vil opløfte dit liv, som de har opløftet mit.

Stephen Turoff.

kapitel 1

militærlejren ved Caterham

"Det var i august 1914. Jeg var lige fyldt atten år, da krigen brød ud. Som de fleste unge mennesker var jeg ivrig efter at gå ind i hæren, og jeg var så heldig at blive godkendt - eller det mente jeg i hvert fald på dét tidspunkt. Jeg havde ingen anelse om, at jeg ikke ville komme hjem igen.

I november det år forlod jeg mit hjem, hvor jeg havde fået en kærlig opvækst, og kom til militærlejren ved Caterham. Det var temmelig hårdt, for jeg savnede bekvemmelighederne derhjemme, og det efterår skulle vise sig at blive et af de vådeste, jeg nogensinde havde oplevet. Vi overnattede i primitive militærtelte og havde kun et stykke presenning og et par tæpper hver.

Opførelsen af træbaracker til vinteren var kun lige blevet påbegyndt. Vi var indkvarteret i bivakker og sov på jorden langt ind i efteråret.

Vi fik nye ordrer, der betød, at vi skulle flyttes til barakkerne ved Chelsea. Den opmuntrende nyhed gav os noget at fejre, for det betød, at vi blev indkvarteret under bedre forhold. Efter at have afsluttet grunduddannelsen blev vores regiment sendt til udlandet, hvor vi fik brug for det, vi havde lært.

I det efterfølgende år undslap jeg heldigt mange gange, men mistede en hel del nære venner på slagmarken, før skæbnen slog endeligt til. I året 1916 rindede min tid hurtigt ud. Jeg blev sendt frem til skyttegravene. Tyskerne beskød os med artilleri. Vi ventede på angrebet, som vi vidste ville følge efter beskydningen. Der var heftige nærkampe, men vi slog dem tilbage med kun et mindre tab på vores side. Det forlød, at vi skulle gå til modangreb, før tyskerne kunne nå at omgruppere.

Da mørket faldt på var der stille på slagmarken, bortset fra nogle få granater der detonerede og oplyste nattehimmelen. Jeg holdt hovedet nede, for tyskernes snigskytter skulle ikke bruge ret meget lys for at ramme deres mål. Pludselig lød fløjten, og der blev råbt: "framad - gå på dem drenge!!"

Vi var fyldt med kampånd, skabt af det enestående, kammeratskab, der kun opstår under den slags forhold. Dette var øjeblikket, vi havde ventet på. Med bajonetterne påsat stormede vi op

af skyttegravene. Men for tyskerne var det ikke nogen overraskelse, at vi kom, for de smed alt undtagen deres støvler imod os.

Da vi rykkede frem over ingenmandsland, blev jeg ramt i brystet af en granatsplint. I timer lå jeg på jorden og havde frygtelige smerter. Morgengryet krøb ind over land, og jeg mærkede de endeløse rækker af mænd, der snublede over mig, efterhånden som de rykkede frem.

På grund af blodtabet besvimede jeg på et tidspunkt og kom først til mig selv igen, da solen var ved at gå ned. Alt var indhyllet i en overnaturlig tåge. Jeg bad til, at en granat ville ramme mig og udfri mig af mine pinsler, for den ulidelige smerte var mere, end jeg kunne bære.

Jeg besvimede igen. Da jeg atter kom til mig selv, følte jeg mig omtåget, men havde næsten ingen smerter, og jeg følte mig ikke længere træt og svag. Jeg tog hånden op til brystet for at afgøre, hvor stor skade granatsplinten havde forårsaget, og til min store overraskelse var der ikke så meget som en flænge i min uniformsfrakke. Det var helt mørkt, og jeg trak mig selv op med stort besvær. Jeg kunne høre skuddene og skrigene omkring mig, selvom de lød fjernt. Efter et

stykke tid vænnede jeg mig til mørket, der mindede om en tyk tågedis, og inde i denne tåge så jeg mørke skygger, der flagede frem og tilbage. Andre skygger lå stille. Jeg besluttede mig til at komme videre; jeg ville hverken tages til fange eller afskæres fra mine kammerater.

Det, der dernæst skete, er svært at forklare. Det var som en drøm, hvor man prøver at bevæge sig, men ikke kan. Et eller andet forhindrede mig i at bevæge mig mere end et par skridt. Jeg følte mig frem og opdagede, at en snor havde fastgjort sig til mig på en eller anden mystisk måde. Jeg greb fat i den og trak, men kunne ikke få den løs. Jeg fulgte den med hænderne, indtil jeg nåede det sted, hvor den sluttede som en utydelig mørk skikkelse. Det undrede mig meget og gjorde mig urolig, ja bange. Jeg satte mig ned for at tænke

tingene igennem.

Med hånden under kind forsøgte jeg på panikkens rand at finde ud af, hvad jeg nu skulle gøre. Pludselig hørte jeg stemmer tæt på, og da jeg genkendte en af mine kammerater, kaldte jeg på ham - men fik intet svar. Med besvær kom jeg på benene og råbte: "Jeg er her!"

Stemmerne blev tydeligere, og to skyggeagtige skikkelser nærmede sig.

"Pas på!" skreg jeg, da de gik lige igennem mig. De knælede ved den skyggeagtige masse, som jeg var fastgjort til, og syntes at gøre et eller andet ved den. Jeg var noget rådvild og tænkte, at det måtte være febevildelse - men de havde i det mindste fundet mig. Pludselig hørte jeg en af skyggerne sørgmodigt sige: "Han er væk, stakkels fyr, vi må hellere tage ham med tilbage." Jeg undrede mig over, hvem det var, de talte om, og til min store overraskelse, løftede de den skyggeagtige masse op. Da de begyndte at gå, blev jeg trukket med af denne mystiske snor. Jeg råbte til dem, at de skulle stoppe: "For Guds skyld, hvad er det I gør? Jeg kan se jer, jeg kan høre jer,

hvorfor svaret I ikke?" Men det var ingen nytte til. (*typisk nok ved han ikke at han er død - og den mystiske snor han omtaler er den som i esoterisk litteratur omtales som "sølvsnoren" - den eteriske energikanal som forbinder den fysiske krop med den åndelige og denne fører livskraft til den fysiske krop under dens fysiske virke - til forbindelsen brydes ved "døden". Rune - anmærkning.*)

Så væltede den ene skygges ord ind over mig: 'Han er væk stakkels fyr.' Jeg blev ved med at sige til mig selv: "Jeg kan umuligt være død. Jeg kan høre og se, måske ikke særlig godt, men jeg kan se." Jeg håbede og bad til, at de tog fejl. De stoppede ved en lav bygning stadigt bærende på skikkelsen, som jeg var fastgjort til.

En ny stemme talte: "I skal ikke komme her med ham, han har været død et stykke tid. Læg ham om bagved sammen med de andre, der skal begravnes." Jeg kan svagt huske ordene fra begravelses- ceremonien, så stilhed. Skyggerne vendte sig for at gå, og for sidste gang hørte jeg min vens stemme: "Han var en flink fyr."

Stemmerne døde gradvist hen i tågen, og jeg hørte ikke mere. Jeg lod mine hænder glide langsomt ned over mit ansigt og min krop. Jeg havde stadig en krop, men de måtte jo have begravet et eller andet. På det tidspunkt begyndte det at gå op for mig, at jeg måske virkelig var død. Jeg var frygtelig forvirret og bange. Jeg undrede mig over, hvad i alverden der så ville ske. Hvis jeg var død, hvor var så himlen? I fortvivlelse begyndte jeg at hulke højlødt og udbrød:

"Kære Gud, hjælp mig. Jeg ved godt, at jeg aldrig gik i kirke, men jeg forsøgte da at være et godt menneske."

Mærkeligt nok ændrede min frygt sig til vrede. Hele min krop begyndte at dirre. Jeg ønskede desperat at komme fri af denne snor, og vreden gav mig styrke til at gøre noget ved det. Jeg tog fat i den og trak. Det er ikke nemt at beskrive, hvad jeg derefter følte. Der bredte sig en lethed i min krop og mit sind, og jeg følte mig klar for første gang, siden jeg var blevet ramt. Jeg var fri nu!

Jeg kiggede rundt og stirrede over mod det sted, hvor krigens skrig kom fra. Jeg kunne se mange skikkelser løbe og falde. Nogle rejste sig, andre blev bare liggende. Jeg lagde især mærke til én. Og mens jeg kiggede, så jeg en fin tåge strømme ud af den og forme sig til skikkelsen af en

mand, der svævede op over den mørke masse. Noget forbløffet antog jeg, at det var det, der var sket med mig. Så kunne jeg se en hel skikkelse, der

havde en tynd sølvsnor forbundet med skyggen nedenunder. Jeg fortsatte med at iagttage, hvad der skete. Manden begyndte at røre på sig og kæmpe. Som jeg, var han tydeligvis ikke i stand til at forstå, hvad der skete. Jeg tænkte: 'Stakkels fyr, det mindste jeg kan gøre, er da at forsøge at hjælpe ham på en eller anden måde.'

Det tog ikke lang tid at nå hen til ham. Da jeg nærmede mig, hørte jeg, han græd, mens han kæmpede. Jeg råbte: "Ingen panik! Jeg skal nok hjælpe dig." Samtidig tænkte jeg: 'Guderne må vide hvordan, for han er meget større end mig.' Han fik øje på mig og råbte: "Hjælp mig makker, hvad er der sket med mig?" "Jo, ser du, jeg tror vi er døde!" svarede jeg.

"Vær nu ikke dum i hovedet," råbte han. "Hvordan kan jeg være det? Jeg taler jo med dig! Hvordan kan jeg så være død? Alle og enhver ved, at når man er død, så er man død."

"Du, tænk dig nu lige om" sagde jeg. "Kan du bevæge dig væk fra det sted, hvor du står?" Pludselig krøb et udtryk af rædsel hen over hans ansigt. "Nej" svarede han, "det kan jeg ikke. Der er noget, der holder mig fast. Jeg tror, det er en slags line."

Jeg lagde armene rundt om hans brystkasse. "Træk. Kom nu!" råbte jeg. Med et gevaldigt ryk kom han fri af den mørke skygge, der lå på jorden. Han kom meget hurtigere fri af sin mørke skikkelse, end jeg var kommet fri af min. Jeg ved ikke hvordan eller hvorfor, men det gjorde han. Han var fri, og det var jeg også. Sådan startede vores rejse ind i et nyt liv.

"Mit navn er James, men mine venner kalder mig Jim," sagde jeg til ham. Han svarede: "Jeg hedder Bill, Bill Barnes. Men mine venner kalder mig Bjørnen." Et enkelt blik på hans krop forklarede hvorfor. Men på trods af hans størrelse, så jeg angsten i hans ansigt og forvirringen i hans øjne.

"Lad os snakke," sagde han. Vi begyndte at gå, mens jeg forklarede, hvordan jeg var kommet til dette sted, og hvordan jeg havde set hans ankomst. "Det er komplet latterligt. Jeg kan ikke være død!" sagde Bill. "Jeg har kone og tre børn. Hvad skal de gøre uden mig?"

"Jeg ved det ikke," sagde jeg, "jeg ved det bare ikke. Men der må jo være en forklaring på alt det her." Vi fortsatte med at gå.

"Som jeg ser det, kan vi ikke være de eneste, der er døde. Der må være andre. Har du for resten lagt mærke til, at her hverken er lyst eller mørkt, bare tåget? Jeg ved ikke, om det er dag eller nat, eller hvad klokken er. For slet ikke at tale om hvad det er, der foregår."

Jorden under vores fødder var hård. Lydene fra krigen lød stadigt fjernere. Vi gik frem gennem tågen. Jeg stoppede og vendte mig mod Bill. "Jeg tror, vi er faret vild, og jeg ved ikke, hvilken vej vi skal gå." Men Bill hørte ikke efter, han kiggede i en anden retning. "Hvad sker der?" spurgte jeg.

"**Der kommer noget lys hen imod os,**" svarede Bill. "Måske er det hjælp." Langsomt blev det kraftigere, og jeg hørte stemmer inde i lyset. "Kan du høre det, Bill?" hviskede jeg. "Ja, jeg kan. Der er mennesker bag lyset. Se, der er mange mennesker. Måske kan de hjælpe."

Jeg råbte: "Hallo der! Kan I se os?" "Ja," lød svaret. En officer trådte frem *sammen med en mand, der var klædt i nogle gevandter, som jeg aldrig før havde set.* "Goddag, hr. kaptajn," sagde jeg. "Kan De fortælle os, hvad der er sket, og hvor vi er?" Officeren svarede:

"Alt vil blive forklaret senere. Vi må først væk herfra:"

Vi fugte efter kaptajnen og den mærkelige mand, der bar på et lys. Undervejs stoppede vi af og til for at få flere med, der var i samme situation som os. Efterhånden som vi fortsatte fremad, lettede tågen, og jorden blev blødere under vore fødder. Sceneriet begyndte at ændre sig; der kom træer til syne. Der var ingen sol, men det var varmt. Vi fortsatte, og jeg lagde mærke til områder med stridt, grøn-brunt græs og nogle delvist ødelagte bygninger, som jeg antog måtte stamme fra krigen.

Vi nærmede os en stor barak, hvor en gruppe unge soldater ventede nervøst ved indgangen. Jeg vendte mig mod Bill for at spørge, hvad han syntes om det her. Men han smilede. Jeg spurgte i stedet: "Hvad er det, der er så morsomt?" Han svarede: "Jeg tænkte bare på, om det er her, de uddeler harper og vinger. I så fald håber jeg, at de er store nok til mig!"

"Nu skal du ikke narre dig selv, soldat!" svarede en stemme. Vi vendte os, og der stod kaptajnen. Han fortsatte: "Du har måske en idé om, hvad det er, der er sket med dig, men lad mig lige gøre det helt klart - vi er alle sammen døde, i hvert fald for den fysiske verden. Jeg har været her et godt stykke tid og hjulpet mange mennesker som jer med at tilpasse sig deres nye hjem. Jeg ved, I har en masse spørgsmål, som jeg forsikrer jer vil blive besvaret. Nu vil jeg gerne have, at I alle sammen går ind i bygningen, hvor I vil finde siddepladser. Bare læn jer tilbage og slap af" Kaptajnen gik væk sammen med manden med lyset.

Vi kom ind i en stor, støjfyldt sal med hundredvis af stole med mænd, men også nogle få kvinder. Nogle talte, andre lo eller græd. Nogle sad helt stille og stirrede lige frem for sig. Der var et podium forrest i salen. Jeg vendte mig mod Bill og sagde: "Jeg håber, vi her får svar på vores spørgsmål."

Pludselig var der musik i luften, og stilheden bredte sig i salen. Jeg kan ikke beskrive lyden, men den var fredfyldt og beroligende. Jeg kunne se, at frygten lidt efter lidt forsvandt fra Bills ansigt. En forunderlig fred bredte sig til alle. Efter ti eller tyve minutter stoppede musikken.

En høj officers stemme lød oppe fra podiet: "Goddag, de damer og herrer. Mit navn er Marsh, og jeg vil gerne forklare jer lidt om stedet her. I har på nuværende tidspunkt bemærket, at der er sket et eller andet med jer. I har skiftet opholdssted og har nu også erkendt, at dette sted er meget virkeligt."

"I er i mellemtilstanden mellem himmel og jord, kaldet det astrale plan, men lad ikke jeres sind formørke lige nu, for det er et sted, hvor I skal hvile og tilpasse jer de nye omstændigheder. Det bliver ligesom at gå i skole igen. I har meget at lære her. At overgå til dette plan har været et chok for mange af jer, fordi I har set, at livet fortsætter. Hvad I kalder døden er simpelthen at skifte opholdssted."

"Den sal, I befinder jer i, er én af mange, der er blevet etableret på det lavere astrale plan for at hjælpe dem, der dør i kamp. Her får I hjælp til at acceptere denne overgangstilstand i jeres liv. I undrer jer måske over fjenden - hvis dette sker for mig, hvad så med ham? Men Gud gør ikke forskel. I vil senere komme til at forstå, at alle er hans børn."

"Når I forlader stedet her, vil I blive inddelt i grupper og indkvarteret. Hver gruppe vil have tilknyttet en person, som I kan snakke med. I vil lære at bruge jeres viljekraft, for det er individets vilje, der bliver kraftfuld i dette liv. Jeg vil gerne have, at I kigger bag på jeres stole. Der står et nummer, som I skal huske, når I forlader salen. Jeg vil henvende mig til jer igen på et senere tidspunkt, men for nu vil jeg sige farvel."

Vi fandt vej til en udgang. Jeg kiggede rundt for at finde Bill og fik øje på ham lige bag mig. "Har du det godt, Bill?" spurgte jeg. "Selvfølgelig, Jim. Hvad nummer har du?" forhørte han sig. "Er det ikke mærkeligt, jeg har 1901?" svarede jeg. "Det stemmer med min alder. Først får vi et nummer, når vi går ind i hæren, og nu hvor vi er døde, får vi sgu' et nyt."

Jeg blev afbrudt af et råb: "Alle med et nummer mellem 1900 og 1950, bedes venligst følge med mig." Jeg så op og opdagede, at stemmen tilhørte en sergent. Jeg bemærkede til Bill: "Vi kan ikke engang slippe væk fra dem her." "Du har ret," sagde Bill, "men jeg tror hellere, vi må gå med ham." Vi gik over nogle marker og nærmede os en stor barak.

"Nå, drenge," sagde sergenten, "I vil blive indkvarteret her for nu. Indenfor vil I finde senge. Gør jer det behageligt, jeg kommer snart tilbage." Sengene stod langs begge sider af rummet, og jeg gik hen imod en, mens Bill tog den ved siden af Jeg vendte mig mod ham og sagde: "Jeg tror, jeg lægger mig."

Jeg lagde mig på sengen og begyndte at slappe af, mens jeg tænkte over de sidste få timer. Og

det fik mig til at tænke længere tilbage:

'Gad vide om min mor ved, at jeg er død. Hun bliver knust, når hun hører det. Hun ville ikke have, at jeg gik ind i hæren, men jeg ville ikke høre. Åh, mor - sikke noget! Hvis bare jeg havde hørt efter, ville jeg ikke være her nu. Jeg kan ikke engang fortælle dig, at jeg er i live og dog død.' Jeg kunne mærke, at jeg var ved at blive ret nedtrykt, da jeg hørte sergentens stemme. Man skulle tro, han havde læst mine tanker.

"Hør drenge," sagde han, "må jeg få jeres opmærksomhed? I har meget at lære, og jo hurtigere I kommer i gang, jo bedre. Det første I kommer til at savne er jeres kære. Det vil tage et stykke tid at komme over, men med vores hjælp og jeres selvkontrol vil I lære at beherske disse følelser. Jeg vil forlade jer nu, så I kan hvile, men jeg vil være tilbage i løbet af nogle få timer." Med disse ord gik sergenten.

Jeg var meget træt, så jeg lagde mig ned på sengen og faldt i søvn. (*når man sover på astralplanet overføres bevidstheden til det højere astrale- eller det mentale legemet*). Jeg vågnede igen ved sergentens stemme: "Vågn op alle sammen. Så står vi op. Kom så! Hele banden ud af sengen." Jeg følte mig forfrisket og rolig efter at have sovet. Da jeg rejste mig fra sengen, gik det op for mig, at jeg stadig havde det samme tøj på, som da jeg ankom, men mærkeligt nok lugtede hverken det eller jeg.

Bill råbte: "Går det godt, Jim?" Jeg så over på ham: "Ja, makker. Jeg har det fint, men jeg spekulerer på, hvad der nu venter os. Hvordan har du det?" "Ikke så værst," svarede han. "Det tog mig lidt tid at falde i søvn, men jeg har det utrolig godt i betragtning af, at jeg er død."

Jeg kan huske, jeg sagde, at han var noget af en spøgefuld. I det samme råbte sergenten: "Lad os nu få jer udenfor, to og to på række. Det duer ikke at lade lærerne vente." "På den igen," tænkte jeg, mens vi marcherede afsted.

Jeg kunne ikke lade være med at bemærke det ængstelige udtryk i alles ansigter, mens vi nærmede os en kirkelignende bygning. Vi gik indenfor og satte os. Foran os var der et alter, et bord og to stole. Vi kom ikke til at vente længe, før kaptajnen sagde: "Goddag, de herrer. Hvis I skulle have glemt mit navn, så er det Marsh - Kaptajn Marsh. Jeg skal ikke selv tale, men vil overlade ordet til en, der har været i denne verden en hel del længere end jeg. En der har udviklet sig til leve på de højere planer i den astrale verden. Det I snart bliver vidne til vil komme som et chok for jer, men det er ganske naturligt her."

Alles blik var rettet mod kaptajnen, og alle undrede sig over, hvad der nu skulle ske. Pludselig kom en hvirvlende tåge til syne ud af ingenting. Den begyndte at forme sig til en mands skikkelse og flimrede fra top til tå, da den tog konkret form. Foran os stod en mand, hvor der for et øjeblik siden kun havde været det tomme rum. Jeg kiggede rundt, for at se hvordan folk reagerede. Jeg tror, de var lige så forbløffede, som jeg. 'Gad vide, hvad de ellers kan finde på' tænkte jeg. "De herrer," sagde kaptajnen, "jeg overlader jer nu til læreren."

"Jeg har tydeligvis jeres opmærksomhed," sagde læreren. "Jeg kan ikke forestille mig en bedre måde at få den på end med en imponerende entré. Først vil jeg fortælle jer om jeres nye omgivelser. I er på det fjerde af syv astrale planer. Hvert plan adskiller sig fra de andre ved sin manifestation, tæthed og vibrationshastighed i sit grundlæggende inderste væsen. Jeres fysiske krop ændrer sig på en måde, der afgør jeres åndelige vækst, hvilket er, hvad jeres sjæl altid søger. Mange af jer udsulter bogstaveligt talt jeres sjæle og tillader for eksempel jeres sind at blive fuldstændig optaget og domineret af materialisme.

Sjælen opfordres hele tiden til at se op - ikke tilbage. Den må bære håb og kærlighed ved jeres livs ror. Det er ikke altid let. Selv med store anstrengelser lever I ikke altid op til disse idealer, men at bestræbe sig på det er altid et skridt i den rigtige retning.

Mine kære venner, I døde i krigen, og jeres bevidste sind har skabt had mod fjenden, som fjenden har mod jer. Men I er jeres tanker, og disse tanker fulde af had holder jeres udvikling tilbage. Jeres egen værste fjende er jer selv, ikke de soldater I stod overfor på slagmarken. Det er på livets slagmark, I skal opbygge jeres karakter som forberedelse til næste fase.

Som det er nu, er I blevet kastet ind i denne verden før tiden - som et æble der er blevet plukket, før det var modent. For mange af jer er det lige netop dét den er, denne utidige bortgang - en bitter smag. Så det er vores ønske at hjælpe til ved modningen af jeres individualitet, for at

jeres sjæl kan udvikle sig. Søg ikke udenfor jer selv, for mange af svarene findes i jeres eget indre.

Nu vil jeg gerne have, at I koncentrerer jer om det, jeg siger. I har fået at vide, at der er syv planer, og ligeså har I syv kroppe. En af disse var den fysiske krop, som I aflagde, da I forlod det jordiske plan. Her på det fjerde astrale plan, er jeres krop ved at lære at svinge i overensstemmelse med vibrationerne her. De er finere og hurtigere end dem på det jordiske plan. Dette forklarer, hvorfor tingene her er lige så håndgribelige og virkelige som på jorden. Vi sigter mod at hjælpe jer med at tilpasse og afstemme jer efter vibrationerne i jeres nye omgivelser.

I er i anden fase af jeres bevidste liv, og da det tredje og fjerde plan kun er lidt finere end det jordiske plan, bestræber vi os på, at I bevæger jer videre til det femte. Dette vil ske, når I har forfinet jeres mentale og følelsesmæssige vibrationer. Jeg kommer fra det syvende plan, hvor stof vibrerer hurtigere og er mere forædlet end her. I undrer jer måske over, hvordan det er mig muligt at besøge jeres plan.

Svaret er enkelt. Jeg har lært at nedsætte mine vibrationer, så jeg kan arbejde på de lavere planer, og ved at bruge min tankekraft, kan jeg nedsætte dem nok til at materialisere mig her og tale med jer. Godt, det må være nok til jeres første forelæsning. I vil tænke tilbage på disse ord, når I begynder at tage jeres første lektion op til overvejelse. Der er ikke behov for at tage notater her. Må Den Højeste Ånd velsigne jer, indtil vi ses igen."

Med disse ord begyndte læreren at dematerialisere sig for øjnene af os. Da han var væk, tænkte jeg over hans mærkelige forklaringer. Mange af dem virkede som taget ud af en eventyrbog. Jeg havde så meget at lære og følte, at jeg forstod så lidt. Kaptajnen rejste sig og spurgte, om der var nogen spørgsmål, og nogle få rakte hånden i vejret.

Kaptajnen pegede på en ung mand, der rejste sig og sagde: "Mit navn er George Taylor. Er der en Gud, hr. kaptajn?" Kaptajnen svarede: "Ja, George. Der er en Gud, og vi vil senere fortælle jer om Gudskraften, som er i alle ting."

Så pegede han på en, der sad nede bagved. Han rejste sig og sagde:

"Mit navn er Tom Richardson. Vil det være muligt for mig at se min kone og tale med hende, hr. kaptajn?" Jeg kunne med det samme mærke bekymring i denne sjæl. "Tom," sagde kaptajnen, "du har fået at vide, at du vil blive tildelt en særlig vejleder, der vil lære dig, hvordan du kan kommunikere med alle dine kære."

Tom blev stående og råbte: "Det er altså ikke godt nok, jeg vil se hende nu." Han så ned, tog hænderne op foran ansigtet og græd som et barn. "Det er nok, soldat," sagde kaptajnen. "Behersk dig." Jeg mærkede en stærk vilje i kaptajnens stemme, men den var samtidig fuld af forståelse og medfølelse. Tom løftede hovedet: "Undskyld, hr. kaptajn. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig."

Kaptajnen sagde: "Jeg forstår godt, hvordan du har det. Vi går alle igennem det på et eller andet tidspunkt. Men jeg kan forsikre dig for, at du vil få det bedre. Jeg efterlod to børn, den

ældste var kun fem. Men jeg er i stand til at kommunikere med dem og min kone ved hjælp af et spirituelt bevidst menneske på jorden, et såkaldt medie.

Jeres vejledere vil medtage denne information i jeres praktiske lektioner for at hjælpe jer igennem forskellige stadier af anger, som de fleste af jer vil opleve ind imellem. Jeg tror hellere, vi må stoppe nu, de herrer. Hvis I rejser jer og går udenfor, vil I finde jeres sergent, der venter på jer.

Efter vi var aftrådt, gik vi tilbage til vores kvarter. Jeg lagde mig på sengen og prøvede at forstå alt det, der var blevet sagt. Der foregik så meget inde i mit hoved, at jeg hurtigt blev træt. Jeg lukkede øjnene og faldt øjeblikkeligt i en dyb søvn. Da jeg vågnede, følte jeg mig meget stærkere; stærk på en måde som jeg aldrig havde oplevet før. 'Gud, hvor er det vidunderligt at være i live,' tænkte jeg.

Jeg lo højt for mig selv: "Hvad snakker jeg om? Jeg er jo død!" Og alligevel følte jeg mig mere levende end nogensinde før. Jeg gik over til vinduet, kiggede ud og tænkte på, at det vist aldrig blev mørkt her, for vi havde stadig dagslys. Jeg gik tilbage, satte mig på sengen og genkaldte mig uden besvær, hvad læreren havde sagt tidligere. Det var mærkeligt, for jeg havde aldrig haft en god hukommelse. Jeg kiggede over på Bill, der stadig sov. Jeg lod ham hvile.

Efter at have siddet et stykke tid og kedet mig indså jeg pludselig, at jeg ikke havde set andet end den store sal. Der måtte da helt sikkert være mere. Jeg gik hen til døren og åbnede den forsigtigt for ikke at forstyrre nogen. Jeg fortsatte over mod kirken og brugte den som orienteringspunkt, så jeg ikke for vild. Mens jeg gik, mærkede jeg en varme, der strålede fra alle sider. Jeg så op - tænkte at det måtte være solens stråler. Men solen var ingen steder at se, og der var heller ingen skyer på himlen. Det havde jeg ikke lagt mærke til før, hvilket egentlig virkede meget mærkeligt nu - men så igen, hvad var ikke mærkeligt på dette sted? Da jeg gik videre, så jeg andre mennesker. Der var unge mennesker, der gik hånd i hånd; de havde helt tydeligt fundet hinanden, efter at de var kommet hertil. Hvor så de glade ud!

Ved nærmere eftertanke kom jeg i tanke om, at jeg aldrig havde haft en fast kæreste; men hvad jeg ikke havde prøvet, ville jeg heller ikke savne. Det var så smuk en dag. Jeg gik hen til et buskads i nærheden. Da jeg nærmede mig, så jeg, at træerne var meget smukke og ranke. Påskeliljer og klokkeblomster voksede mellem hinanden under træerne, de blomstrede i græsset i et strålende crescendo af farver. Luften var fyldt med den sødeste duft af kaprifolie og lavendel.

Blomstertæppet foran mig var så indbydende, at jeg satte mig med ryggen mod en træstamme og slappede af. Jeg lagde mærke til, at træerne stod i fuldt flor og afspejlede min' sindsstemning. Jeg dag-drømte og var ved at glide ind i søvnen, men blev afbrudt af en stemme.

Da jeg så mig omkring, blev jeg overrasket over at opdage en østerlænding, der stod lige bag mig. "Vær ikke bange," sagde han, "jeg er her for at hjælpe dig. Lad mig præsentere mig. Mit navn er Chan, og jeg er blevet udpeget til at arbejde som din vejleder. Selvom vi er af forskellig race, vil der ikke være nogen sprogbarriere imellem os."

Jeg kiggede op og ned ad ham og beundrede hans pragtfulde tøj. Farverne var så klare, at de virkede levende. Jeg undrede mig over, hvor han var fra. "Fra det sjette plan, hvor jeg bor, selvfølgelig," sagde han.

"Hør, jeg sagde slet ikke noget. Hvordan vidste du, hvad jeg tænkte?" "Jeg kan læse dine tanker," svarede han. "Det er ikke nødvendigt at tale her. Du vil også med tiden lære at bruge dine højere taleevner." "Men du taler da til mig nu?" forhørte jeg.

"Selvfølgelig gør jeg det. Selvom jeg kan bruge mit sinds kraft, betyder det ikke, at jeg ønsker at miste evnen til at tale. Der er meget, vi skal have talt om, men lad mig lige afslutte det, vi er begyndt på. Da du kom over til dette liv, medbragte du din personlighed og alle dens erfaringer. En af disse erfaringer var evnen til at tale og kommunikere på jorden. Du vil ikke miste dine gamle erfaringer. Du kan ikke miste dem, for de er en del af din personlighed. Livet handler om at opbygge sin

personlighed, og erfaringer er personlighedens byggesten.

Kunne du forestille dig en kærlig Gud tage et fireårigt barn ud af børneværelset og sende det på universitetet? Barnet ville være fuldstændig fortabt, fordi det ville være ude afstand til at forstå sine nye omgivelser. For at kunne forstå universitetsniveauet er det nødvendigt først at gå i børnehaveklasse, grundskole og gymnasium. Så kommer det næste skridt automatisk, og ens søgen efter lærdom går let. Det er det samme for dig. Du kan ikke gå fra den fysiske død og direkte til det åndelige plan - omstillingen ville være for stor. Du bliver ført igennem det astrale i faser. Hver fase uddanner dig til den næste. Du er nødt til at tilpasse dine gamle begreber fra den undervisning, du har modtaget på jorden, men jeg vil være din lærer og hjælpe dig til at forstå visse nye begreber.

Det første du skal lære bliver at fokusere dine tanker ved at koncentrere din viljekraft. Så kan du kommunikere mentalt med andre sjæle. Det fungerer sådan, at Tanken bliver Linien, og Viljen bliver Impulsen. Ligesom når du på jorden taler i telefon, men her bruger du viljen. Ved at have kontrol over dine tanker og din viljekraft vil du blive i stand til at sende og modtage meddelelser. Det er direkte kommunikation. Indtil du har lært det, er du nødt til at bruge dit strubehoved. Det du har brugt de sidste tyve år."

Jeg var overrasket over, at han kendte min alder, og da jeg var nysgerrig, spurgte jeg, hvordan det kunne være. "Jo, ser du. Jeg kan læse dit livsmønster," svarede han, "og det fortæller mig alt om dig - fra det øjeblik du blev født og op til nu."

'Du godeste,' tænkte jeg, 'han ved alt om mig!' "Bare rolig," sagde han, "jeg kan læse dine tanker, Jim. Du har ikke noget imod, at jeg kalder dig Jim, vel?"

Det gav et gub i mig. "Nej," sagde jeg, "det har jeg ikke noget imod, men hvad er det der livsmønster-halløj?" "Jeg tror, det er bedst," svarede han, "at jeg ikke kommer ind på det nu." Nu hvor jeg tænker tilbage, mindes jeg, hvor lidt jeg vidste eller forstod dengang. Hen ad vejen blev Chan og jeg som far og søn.

"Jim, jeg vil gerne tale med dig om dine sovevaner, og vær rar ikke at afbryde mig. Du vil opdage mange gavnlige ændringer her. En af dem er, at du ikke vil have brug for at sove. Den søvn, du har fået, efter du er kommet hertil, var en del af tilpasningen. Da din mor først holdt dig i sine arme og trykkede dig ind til sit bryst, følte du dig sikker og tryk. Så du gled ind i søvnens verden for at hvile din lille krop efter dens ankomst til verden. Din krop var en maskine, der havde brug for mad, vand og hvile for at kunne fangere ordentligt. Søvn var nødvendig for at forny kroppen, men ofte blev den brugt for at undslippe daglige forpligtelser. Mange tror, at alle deres bekymringer vil forsvinde med en nats søvn. Intet kunne være længere fra sandheden.

Er du klar over, at du har brugt en tredjedel af dit liv på at sove? Selvom du ikke har behov for at sove her, har sindet bibeholdt sine tillærte mønstre fra sit jordiske liv. Den fysiske krop sætter tempoet ned som reaktion på det menneskelige ur, der fortæller, hvornår der er brug for søvn. Dit ur vil tilpasse sig vibrationerne på dette plan og langsomt nedbryde dit tilpassede sind, og det vil give dig større frihed. Næste gang du får lyst til at sove, så sig: 'Nej'. Efter at have gjort det adskillige gange vil du bryde vanen og ikke længere have brug for søvn, og du vil have det lige så godt - hvis ikke bedre."

"Men jeg følte mig så fald af energi efter min søvn," sagde jeg. "Stop op, og tænk efter," svarede han. "Du vil ikke længere have brug for søvn, men du vil have den samme energi som før. Til tider vil du finde det nødvendigt at hvile, for at fordøje det du har lært. Men søvn, som du kender den, vil være unødvendig."

Mit sind var fyldt med Chans ord. "Jeg ved, det er et dumt spørgsmål," sagde jeg, "men siger du, at hvis jeg fortæller mig selv, at jeg ikke har brug for søvn, så vil jeg heller ikke sove og have det lige så godt uden?"

"Det er det, jeg lige har forklaret dig," svarede han i en tone, der fjernede enhver tvivl om, at han vidste, hvad han talte om, og at jeg burde have hørt bedre efter. Han spurgte, om jeg havde

andre spørgsmål. "Ja," sagde jeg. "Hvor kan jeg få noget at spise? Jeg er død-sulten."

"Det var ventet," drillede han. "Kan du huske, hvad jeg for et øjeblik siden sagde om søvn? Det er nøjagtigt det samme med hensyn til at spise." Jeg blev noget forbløffet over Chans ord og udbrød: "Du vil vel ikke fortælle mig, at jeg heller ikke kan spise?"

"Det er der en god grund til," svarede han. "Livsforholdene i de højere sfærer hviler mere på den mentale kraft, end de gør på det jordiske plan. For eksempel har du en krop, der er en dublet af den, du havde på det jordiske plan. Du har lunger, der fyldes med luft. Du har et hjerte, der slår. Du har også en lever, nyrer og andre indre organer, men de bliver ikke brugt på samme måde som på det jordiske plan, for her spiser du ikke grov mad, der skal fordøjes af lever, nyrer osv. Her optager vi føde eller brændstof gennem hudens porer, lige såvel som gennem vores åndedræt. Det er faldt tilstrækkeligt for vor trivsel."

Jeg sagde: "Så for at fjerne sultsmerterne behøver jeg bare tænke, at jeg ikke har brug for mad?" Et smil lyste op i hans ansigt, mens han nikkede. "Meget fint, unge mand," sagde han, "du er allerede begyndt at lære det. Efterhånden vil det blive lettere."

Du har kun været her i kort tid, og allerede spørger du på en anden måde og ser tingene i et andet lys. Din opfattelsesevne har en kvalitet, som mange mangler. Det er fordi, du gik over i så ung en alder, at den jordiske, materielle livsstil ikke nåede at blive så dybt rodfæstet i din bevidsthed - derfor lærer du hurtigt. Men du har alligevel brug for en tilpasningsperiode på grund af de omstændigheder, der var omkring din død. Ikke desto mindre er jeg sikker på, at det vil lykkes, når du får nogle erfaringer. Og jeg forsikrer dig for, at du får muligheden her. Kom, lad os gå. Jeg er færdig med at snakke for nu og vil gerne vise dig noget af livet her. Vi skal også finde noget nyt tøj til dig."

Jeg blev meget begejstret, da han nævnte det med tøjet, for jeg havde stadig min uniform på og var temmelig træt af den. Vi gik en halv times tid, før Chan pegede og sagde: "Vi skal bare over den bakke. En anden gang vil jeg vise dig, hvordan du kan bruge din viljekraft til at bevæge dig, hvorhen du ønsker. Med andre ord vil du aldrig være nødt til at gå, medmindre du selv ønsker det. Du vil komme frem bare ved at tænke på dit bestemmelsessted og rette dine tanker derhen. Som jeg sagde tidligere, virker tanken som en linie, og i dette tilfælde fungerer viljen som en magnet ved at trække sig selv langs denne linie. Det hele er meget enkelt," lo han sagte.

Jeg så et alvidende smil lyse op i hans ansigt, da han holdt inde. 'Der er så meget at lære,' tænkte jeg. 'Alle disse ting - at tale uden at tale, ingen søvn, ingen mad, og nu behøver jeg heller ikke at gå mere. Hvad er det dog, der sker med mig?' Jeg blev revet ud af mine tanker af Chans befaling: "Tag det helt roligt. Jeg kan læse dine tanker. Det er ikke så slemt, som du tror. Du vil finde ud af, at uden den fysiske krops begrænsninger, vil du have mange flere udtryksmuligheder."

Vi nåede toppen af bakken og så en lille by under os. Jeg så på Chan, hvis smil syntes at sige: 'Hvad sagde jeg.' Det tog os ikke lang tid at nå byen. Den lignede en hvilken som helst by på det jordiske plan. Der var pensionater og alle slags forretninger. Den store forskel mellem denne by og en by på jorden var, at den her var meget renere. Der var ingen beskidte gader og forurenede luft, og den var fredfyldt, uden det jordiske bylivs almindelige trængsel og travlhed.

Butiksruderne var meget enkle, for som Chan forklarede - mennesker kan ikke modstå fristelser. Så snart tingene udstilles i et butiksvindue på jorden, må de ejes. Vi har ikke brug for fristelser her. Jeg var enig i hans tankegang.

Vi kom til en ganske almindeligt udseende skrædderforretning. Der var ikke en masse stænger med jakker og bukser. En mand der lignede en overordnet kom ind i lokalet, hvor vi sad. Jeg stod ret og glemte et øjeblik, hvor jeg var. Skrædderen begyndte at tage mål og spurgte:

"Hvad kunne De tænke dem, hr.? Nogen bestemt farve eller stil?"

"Nej, nej, hvad De nu synes er bedst. Og dog, jeg kan virkelig godt lide den farve der," sagde jeg og pegede på en indigo i den åbne prøvemappe. Jeg var tilfreds med min beslutning om at tage denne unikke blå farve. Så snart han havde taget mål, blev vi bedt om at komme tilbage efter cirka

tre timer. Jeg så, at Chan også var tilfreds med mit valg, selvom han aldrig ville indrømme det.

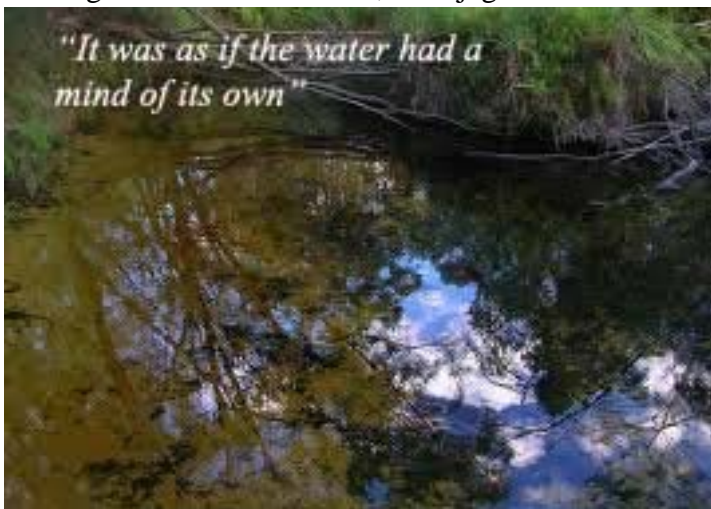
"Vi skal ind andre steder efter mere tøj," sagde Chan og gjorde tegn til, at jeg skulle følge med. Vi gik fra forretning til forretning, indtil jeg havde fire poser med nyt tøj. Du undrer dig måske over, hvordan jeg fik betalt for alt det. Da jeg spurgte om betalingen, fik jeg at vide, at det ikke var nødvendigt, fordi alle arbejdede til gavn for andre. Den idé, syntes jeg virkelig, var tiltalende.

"Nå Jim, er du glad for dit nye tøj?" spurgte Chan. Jeg var henrykt og sagde det. "Godt," svarede han. "Nu vil jeg tage dig med hen til et sted, hvor du kan bade og skifte til noget af dit nye tøj."

Efter et stykke tid forlod vi byen og kom til nogle marker. Vi nåede frem til en skov, hvor Chan førte mig hen til en lille Sø, der var tæt omkranset af buske. Da jeg skubbede dem til side, så jeg, at søen fik tilført vand fra et lille vandløb. Den så meget indbydende ud; vandet virkede nærmest dragende. Chan opmuntrede mig også: "Smid (kast) det gamle tøj, og hop i vandet."

Det tog kun nogle få sekunder at komme ud af min uniform og ned i vandet. Jeg kan slet ikke beskrive den følelse, jeg fik, da jeg kom ned i søen. Det var som om, vandet havde sin egen bevidsthed. Lige meget hvor meget jeg prøvede at presse mig selv ned under vandet, svuppede jeg op igen. Chan stod ved siden af min uniform og virkede som om, han var i en tilstand af dyb koncentration. Selv på afstand kunne jeg mærke hans viljekraft. Han lavede nogle håndbevægelser, hvorefter der strålede lys ud fra den ene håndflade. Lyset bredte sig ud over min uniform, og på et øjeblik var lyset og uniformen væk.

Jeg blev noget forskrækket og råbte: "Hvad har du gjort ved min uniform? Hvor er den blevet af? Jeg kommer i fedtefadet, hvis jeg ikke har den." "Du har ikke brug for noget, der minder dig

om krigen," sagde han højt. "Du har lagt krigen bag dig på det jordiske plan, men din uniform var en del af det og indeholdt stadig negative vibrationer, der kunne påvirke dig. Det er på tide at komme op og få tøj på. Jeg har lagt dit tøj frem."

"Men jeg har brug for et håndklæde," sagde jeg. "Nej, det har du ikke," svarede han. "Bare kom op af vandet, så vil du forstå, hvad jeg mener."

Jeg kom op af vandet, passede på ikke at glide, og der stod jeg så i al min herlighed. Vandet på min krop gled bare af, og jeg var fuldstændig tør! Samtidig mærkede jeg en usædvanlig følelse - alle mine problemer var blevet vasket af, og jeg følte mig meget oplivet. Jeg gik over til det sted, hvor Chan havde lagt mit tøj og tog det på. Da jeg var færdig, kiggede jeg efter Chan. "Jeg er her. Herovre," råbte han fra en gruppe træer.

Jeg ble ved mig selv, for han så så nydelig ud, som han sad dér på en stol under et af træerne. Ved siden af ham stod der en stol, som helt sikkert var tiltænkt mig, så jeg gik over og satte mig. "Nå, har du det bedre?" spurgte han. Jeg svarede: "Ja', det har jeg faktisk. Jeg har det overordentligt godt efter badet. Hvordan kan det være?"

"Her er brug for lidt yderligere forklaring," sagde han. "Du ved, at din nye krop er anderledes end din gamle. Den er mere underkastet æteriske energier. Din krop og alt andet her påvirkes af disse energier. Vand er særdeles ladet. Jeg vil gerne have, at du genkalder dig noget fra det jordiske plan. Bilerne der havde brug for et energiforråd for at kunne køre effektivt. Tænk på din

krop som en bil, der bruger et batteri. Den astrale krop har et æterisk energiforråd, som har brug for at blive genopladet, når det er løbet tør. Normalt henter du nok energi; fra æteren til at opretholde din krop, men af og til vil du udføre et specielt stykke arbejde, der vil dræne (tømme) dig hurtigere, end du kan nå at genoplade. Indtil du har lært at gøre det på en anden måde, vil du have brug for at bade i et af vandløbene for at fremskynde genopladningsprocessen. Jeg er ikke i tvivl om, at når du har fået noget praktisk erfaring, så vil du forstå det, jeg fortæller dig.

Du har allerede set, at du ikke har brug for et håndklæde. Lad mig give dig en forklaring på det. Vore kroppe er lavet af kemikalier hentet fra atmosfæren, men i en anden meget mere forædlet tilstand. De højere vibrationer og den større mængde livskraft, der uophørligt strømmer igennem os, gør vore kroppe langt stærkere, selvom de er lettere og luftigere end de jordiske kroppe.

Det plan vi befinder os på er meget tættere på Gudskraften, end det jordiske plan er, derfor optager vi en meget større mængde af denne kraft i os. Det gælder blandt andet din nylige opdagelse af, at din krop kunne optage energi fra vandet uden at opsuge selve vandet.

Lad mig give dig et andet eksempel. Du har ganske sikkert i dit jordiske liv prøvet at pudse din mors vinduer. Når du lagde den våde klud mod glasset, lagde du nok mærke til, at vandet løb af ruden og efterlod nogle dråber. Her får du ikke striberne, men står med en ren og genopladet krop. Er det svar nok på dit spørgsmål?"

"Ja," svarede jeg. "Men hvad skete der med min uniform, og hvordan fik du den til at forsvinde?"

"Du er vist ret videbegærlig," sagde han. "Det er kun godt, for det betyder, at du virkelig lytter til det, jeg siger. Véd at bruge min viljekraft er jeg i stand til at påvirke astralt stof. Det betyder, at jeg kan opbygge noget eller opløse det i sine oprindelige bestanddele. Vores stole er for eksempel skabt på den måde. Først skulle jeg tænke på stolen og fastholde tanken i min bevidsthed, mens jeg fokuserede min vilje på tankeformen. Dette bragte det subjektive billede ind i den objektive verden ved at anvende objektivt stof. Det er sådan, vi får de fleste ting i denne verden.

Nu til begrundelsen for, at jeg skaffede dig af med din uniform. Den var inficeret med dine tanker om krigen. Døden, destruktions og det had, som du opbyggede mod fjenden, påvirkede dit lavere jeg. Din uniform var en del af dig, og selvom den ikke havde sin egen bevidsthed, kom den i kontakt med dine tanker og fungerede som en svamp, der opsugede dine følelser omkring krigen. På den måde blev der skabt en overførsel mellem uniformen og dig. Selv om det ikke kunne ses, havde den en effekt på dig, som formørkede dine følelser med had til dine medmennesker. Det må du ikke lade ske, for det skader din spirituelle vækst.

Det er en af grundene til, at vi forsøger at få nye sjæle væk fra deres umiddelbare jordiske omgivelser, ellers ville de fortsætte deres kamp i en lavere underafdeling af det astralplan, hvor det onde hersker. Det var heldigt, at du blev fundet af kaptajnen og bragt hertil. I modsat fald ville lavere elementer have fået fat i dig og lokket dig med lavere jordiske begær som drak, spil og sex. Du ville så være blevet slave af disse begær og langsomt være sunket dybere ned i det astrale stof og dermed have skabt dit eget helvede."

Jeg var overrasket over at høre Chan nævne helvede. Jeg spurgte, om der fandtes sådan et sted og i så fald, hvor det var. "Jeg vil fortælle dig, hvor det kan findes en anden gang," sagde han. "Lige nu foretrækker jeg at gøre det her færdigt først. Der findes højder, du kan stige op til, men det første skridt starter med det nederste trin. Kampen mellem godt og ondt føres altid på de lavere planer. Af og til forsøger det onde at udvide sine grænser, og der kommer en åben konflikt. Den varer ikke længe, fordi vi har kraften fra det, der er rigtigt, på vores side. Til tider går Lysets Herrer ind i kampen, og med deres hjælp bliver det onde hurtigt spredt til alle sider. Det giver os mulighed for at tage fanger, som vi håber at kunne overbevise om deres vildfarelser.

Vi kan ikke holde på dem ret længe, for deres egne onde tanker trækker dem tilbage til deres eget plan. Nogle gange er sjælene ikke onde, de er faret vild og er faldet i det forkerte selskab. Hvis de indvilliger, hjælper vi dem med at stige ud af deres mørke og finde lysets vej. De sjæle, der arbejder på at opløfte disse fortabte væsner, kaldes befriere. De har til opgave at gå ind på de lavere planer, og de vælges på grund af deres højt udviklede viljekraft. Det kræver stor dygtighed og et stort mod at vove sig ind i det mørkeste af disse områder. Og i de mørkeste områder arbejder befrierne i grupper på fire for at fastholde de fire kardinale punkter hos den sjæl, de hjælper. På denne måde har det onde ikke en chance for at blande sig i vores arbejde. De sjæle der reddes bliver taget med til et sted, hvor de kan hvile, og hvor de forbliver, indtil de har udviklet en mere positiv holdning, og indtil deres sind åbner sig for dette plans højere lysindflydelser.

Vi har en hel hær af sjæle, der arbejder på denne måde. Jeg arbejdede selv som befrier, indtil jeg blev sat til at varetage din trivsel. Nu er det tid at gå tilbage. Jeg har talt længe om livet her, og du har brug for at fordøje det, der er blevet sagt."

Vi rejste os fra stolene, som opløste sig ved Chans håndbevægelse. Jeg spurgte, om han ville vise mig, hvordan man gjorde det. "Ja," sagde han, "en anden gang. Vi er nødt til at gå."

Det tog ikke lang tid at gå tilbage til mit kvarter. Jeg havde det fint og så godt ud i mit nye tøj. "Hvornår ser jeg dig igen?" spurgte jeg. "Meget snart," svarede han. "Du har brug for at hvile dig nu. Hvis du får brug for mig, så koncentrer dig om mit ansigt og mit navn - og se hvad der sker! Farvel så længe."

Jeg takkede ham for hjælpen. Han vinkede farvel og begyndte pludselig at blive utydelig. På et øjeblik var han væk. Jeg tænkte: Stik den! Her det ene øjeblik og væk det næste."

Kapitel 2

Jeg åbnede døren til hytten og så lige ind i Bills ansigt.

"Hold op, hvor ser du godt ud, Jim" sagde han. "Jeg kan godt li' dit nye tøj - virkelig flot. Hvad har du lavet?"

"Det er en lang historie. Jeg troede altså ikke, at livet efter døden ville være sådan her. Det ligner slet ikke det, min mor fortalte mig. Hun lærte noget helt andet i kirken. Hvor er skytsenglene? Det nærmeste, jeg er kommet sådan en, er en kineser, der kommer og går, som det passer ham. Men han er en flink fyr og har vist mig lidt til rette."

"Sagde du kineser?" grinte Bill. "Ja, det er rigtigt," svarede jeg, "men hvad er det, der er så morsomt?" Bill måtte sætte sig ned, sådan grinte han. "Når du er færdig, så fortæl mig lige, hvad

det er, der er så sjovt," befalede jeg.

Han svarede: "Jo, ser du. Hvis du har en skytsengel, der er kineser, så prøv lige at gætte, hvad min er." "Jeg er begyndt at tro, at alt er muligt," sagde jeg. Bill forsøgte at styre sin latter, så han kunne komme til at sige noget. "Prøv så bare at høre her. Min er indianer! Han kalder sig Medicinmand, og jeg har oplevet en masse sammen med ham. Han har lovet mig nyt tøj senere. Så bliver jeg lige så elegant som dig."

Nu grinte vi begge to. Hvem ville tro på, at vi havde en indianer og en kineser som skytsengle? Vi var helt syge af grin. Til sidst lo alle i hytten, selvom de andre ikke vidste, hvad vi grinte af. Det stod på et stykke tid, indtil jeg besluttede at lægge mig ned på sengen.

Jeg følte mig opløftet og begyndte at tænke tingene igennem. Jeg undrede mig over, hvor længe jeg egentlig havde været der - jeg havde fuldstændig mistet min tidsfomemmelse. Erindringen om min sidste kamp havde fortonet sig. Var det én eller ti dage siden? Der var sket så meget siden. Et højt drøn bragte mig ud af mine tanker, sergenten stod i døren.

Han kiggede rundt i lokalet, rystede på hovedet og mumlede noget om vores udseende i et muntert forsøg på at få os til at føle os skyldige over ikke at være i uniform. "Nå, men der er et møde med kaptajnen," sagde han. "Rejs jer op, og kom af sted." "På en igen," mumlede jeg. Vi gik over i salen og satte os. Bill satte sig ved siden af mig. Mens vi ventede på officerens tale, blev der fortalt et par vittigheder.

"Goddag, de herrer," tordnede officeren oppe fra podiet. "Jeg har hørt, at I alle er ved at finde jer til rette. Det er godt. I er alle blevet introduceret til jeres vejleder, hvis job det er at lære jer, hvordan tingene fungerer på dette plan. Jeg er sikker på, det er kommet som et chok for mange af jer, at jeres vejledere er af forskellige racer. Vi er alle Guds børn, og vi udvikler os alle i samme retning. Jeg vil nu overlade jer til læreren."

"Velkommen venner," begyndte læreren, "jeg har en hilsen med fra den Højeste, som ser på jer alle med kærlighed. Jeg vil gerne fortælle om den Gudskraft, der findes indeni hver af jer. For de af jer der var agnostikere i det jordiske liv, overbeviste om at det ikke er muligt at skaffe sig sikker viden om det absoluttes eksistens, er det kommet som et chok, at I overlevede døden. Og et endnu større chok at der er en Gud. Tænk ikke på Gud som en mand eller en kvinde, der sidder på en trone og højmodigt ser ned på jer, for at se om I er god eller onde. Intet kunne være længere fra sandheden.

Gud er ånden bag alt liv. Hans kraft er allestedsnærværende. Gud har skænket jer livet og kronet det med en bevidsthed, fordi det vil udvikle individualiteten. På den måde kan det siges, at vores gave fra Gud er vores egen bevidste individualitet, som ikke kan tages fra os. I vil jo så nok spørge om, hvorfor I ikke var jer *det* bevidst i jeres jordiske liv.

Fra dét øjeblik I blev født, var I omgivet af materielle ting, der skulle opretholde jeres fysiske krop og sind. Efterhånden omgav de materielle sind sig med en konkret mur, fordi jeres konkrete tanker tilpassede sig de omstændigheder I voksede op under. Når så denne mur én gang er bygget, forhindrer den noget af det spirituelle sollys i komme ind i jeres liv. I bliver ude afstand til at genkende noget som helst ud over den konkrete verden.

Der er nogle mennesker på det jordiske plan, der stræber efter at erkende deres indre guddommelige kvaliteter, og ved at gøre det, nedbryder de langsomt deres mure og tillader dermed den spirituelle sandheds sollys at komme ind. Når det sker, bliver de bevidste om deres sande natur og forsøger at bruge deres viden om renhed kærlighed til at hjælpe menneskeheden ved at åndeliggøre bevidstheden hos dem, de møder. Der har været mange sådanne oplyste sjæle, der har videregivet deres erfaringer til en hungrende verden - Jesus af Nazaret var en sådan sjæl. Han levendegjorde Kristus kvaliteterne: styrke, kærlighed, godhed og medfølelse. Alle, han kom i kontakt med, fik noget godt ud af at møde ham.

Kære venner. I har de samme kvaliteter indeni, selvom Kristus-lyset ikke brænder så klart I jer. I må bestræbe jer på at erkende dette lys og blive bevidste om dets kraft. Blot ved tanken vil I øge denne guddommelige kraft tifold. Vi ønsker, at I erkender jeres potentiale for godt eller ondt. Kraften fungerer på samme måde for hver især.

Som en plante eller blomst udsender én behagelig eller en ubehagelig duft, ligeså påvirker mennesket sine omgivelser med godt eller ondt. Man kan ikke møde nogen, uden at påvirke vedkommendes sjæl. I vil lære at kontrollere jeres lavere tanker og udånde de højere, for I vil med tiden komme i kontakt med andre, der har brug for hjælp. Ligesom vi hjælper jer nu, vil I også række hånden ud i venskab. Men det at lære er en langsom proces for os alle, for hver enkelt sjæl har sit eget specielle bevidsthedsniveau og har begivet sig ud på sin egen individuelle rejse gennem livet.

Jeg vil gerne have, at I hver især overvejer, hvad ordet 'liv' betyder. Lad mig forklare det lidt tydeligere. Man kan ikke tilintetgøre liv. Man kan kun ændre måden, det udtrykker sig på. Den fysiske krop eksisterer ikke efter døden, men livskraften i denne krop vil stadig eksistere på et andet plan. Den har simpelthen skiftet opholdssted. Der er stadig en krop, der lever, og en bevidsthed, der tænker. I har selv oplevet denne overgang.

Nu vil jeg fortælle jer, hvorfor I har overlevet døden. Livskraften, som jeg har talt om, kaldes Den Indre Gud. Gud kan ikke tilintetgøre sig selv, for han er den naturlov, der overgår alle andre love - inklusive loven om fysisk død. Livets lov er en sammenhængende kæde af bevægelse og forandring. Intet kan tilbageholde udviklingen, for det er noget, man ikke kan komme uden om. Jeres udviklingsmæssige opstigen gennem højere og højere bevidsthedstilstande er jeres fødselsret givet jer af det højeste væsen, som vi kalder Gud. Det er nok for nu, at have berørt dette store mysterium kaldet livet."

Læreren holdt et par minutters pause og spurgte så, om vi havde nogle spørgsmål. Jeg kiggede rundt i salen og så mange begynde at tale med hinanden, om det læreren havde sagt. Denne snak fortsatte, indtil en ung mand rejste sig og spurgte: "Får jeg *ham* nogensinde at se, hr.?"

"Hvad hedder du, unge mand," spurgte læreren, "og hvem er det, du gerne vil møde?" "Ja, altså Gud, selvfølgelig," svarede han. "Nåh ja! Mit navn er Albert Ford." Alle grinte, da fyren blev helt forfjamsset. Jeg vil vædde på, at han ønskede, gulvet åbnede sig og opslugte ham. Men han blev stående, det må man lade ham. "Det er nok, de herrer!" sagde læreren. "Jeg vil gerne bede om ro".

Stilheden bredte sig i salen, og Albert sank ned i sin stol igen.

Læreren fortsatte: "Albert, ved at lære dig selv at kende vil du kende Gud. **Som jeg allerede har forklaret, er han indeni jer.** Ved at forstå dette, vil I erkende, at Gud er indeni alle ting, og alle ting er indeni Gud. 'Det kan ikke være anderledes. Livets hemmelighed er livet selv. Med tiden vil I forstå dette. Og når I gør det, vil I sige: 'Jeg har mødt Gud'. Jeg håber dette besvarer dit spørgsmål, Albert."

Adskillige hænder røg i vejret. Læreren pegede på en anden ung mand, og han rejste sig. "Navnet er Tom Adams, hr. Min far døde for mange år siden. Hvis der er et liv efter døden for alle, hvorfor har jeg så ikke mødt ham?" "Hvordan døde han?" spurgte læreren. "Formodentlig af lungetuberkulose, hr."

"Den måde, du døde på," forklarede læreren, "har skabt en splittelse mellem dig, og dem der gik forud for dig. Da du i dit jordiske liv blev revet væk i din bedste alder, har din sjæl brug for at tilpasse sig de nye omgivelser, men når du er klar, vil du være i stand til at komme i kontakt med dem, som du var knyttet til på jorden.

I din fars tilfælde, vil han være blevet mødt af dem, der elskede ham. De vil have budt han

velkommen og umiddelbart efter have taget ham med, så han kunne hvile ud efter livet på jorden. Efter at være kommet til kræfter vil han have modtaget undervisning om sit nye liv på samme måde, som I gør nu. Når tiden er inde, vil den kærlighed, du har til din far, og den kærlighed han har til dig, automatisk bringe jer sammen. Hvor der er kærlighed, kan der ikke forekomme varig adskillelse. Loven om tiltrækning garanterer dette." Jeg så et smil på Toms læber, da han satte sig ned.

Læreren havde stillet vores nysgerrighed og fjernet nogle af vore bekymringer ved at besvare mange af vore indre spørgsmål. Han takkede os og forlod os lige så hurtigt, som han var kommet. Kaptajnen gik op på podiet og sagde: "Tak, fordi I kom. I kan nu gå tilbage til jeres kvarter, eller hvis I har lyst, kan I gå jer en tur. Men gå ikke for langt væk, drenge." Vi styrtede mod udgangen. Udenfor kiggede jeg efter Bill og så, at han var på vej mod vores kvarter.

Det var en vidunderlig dag, så jeg besluttede mig for at gå en tur. Jeg gik væk fra salen og befandt mig snart i landlige omgivelser. Efter at have krydset ét par marker, nærmede jeg mig en flod. Et overnaturligt lys dansede på vandet. Jeg satte mig ned for se på dette lys og nød den hypnotiske effekt, det havde. Jeg opdagede, at hvis jeg koncentrerede mine tanker på lyset, ændrede det sig til billeder af min fortid. Det underholdt jeg mig med et stykke tid. Da jeg begyndt at kede mig, kom jeg i tanker om Chans sidste ord: 'Hvis du har brug for min hjælp, så koncentrer dine tanker på mig.'

Jeg formede straks et billede og tilføjede hans navn. Der gik to eller tre minutter, så kom en tåge til syne. Den formede sig til omridset af en mand og blev mere og mere fast for hvert sekund. Til sidst stod Chan der i sit fine tøj. Han så lige så strålende ud som sidst, jeg så ham, og det varmede at se hans let genkendelige, alvidende smil.

"Goddag, unge mand," sagde han. "Din koncentrationskraft er meget fin. Jeg modtog omgående dine tanker og var i stand til at bruge dem som vejviser; Systemet virker meget hurtigt, fordi tanken øjeblikkeligt bevæger sig fra et sted til et andet. Jeg var midt i min meditation, da du kaldte, og var derfor i stand til at komme så hurtigt."

"Meditation? Hvad er det?" spurgte jeg.

"Jeg tror hellere, jeg må sidde ned," sagde han, "det her kan komme til at tage et stykke tid."

Med en håndbevægelse materialiserede Chan en stol og satte sig ved siden af mig. "Det var bedre," sagde han. "Jeg ser, at du har betragtet vandets lys. Hvad har du lært af det?"

"Det ved jeg ikke, men jeg fandt det meget behageligt."

"Ja, det tænkte jeg nok," sagde han, "for det er de abstrakte tankers lys. Ved at samle din koncentration på disse lys har du påbegyndt vejen til meditation, og da meditation er en nøgle til himlens port, må jeg hellere forklare dig noget mere om dens anvendelse.

Det er en af metoderne til at udvikle den åndelige bevidsthed dybest inde i din inderste' væren. For at udvikle denne indre væren, må du først lære den at kende og få øje på dens muligheder for vækst. Meditation er en hjælp til vækst, og den fremmer udviklingen af både sind og sjæl. Den afbalancerer det legeme, du nu har, og de mentale og åndelige legemer, som du er ved at skabe.

I dit jordiske liv og nu i dette liv har du opøvet kroppen i forhold til dens omgivelser. Men du må også opøve dit mentale legeme. Det skal optrænes, næres og gøres til et fint instrument for sjælen. For at udvikle musklerne, må man træne for at udvikle hver enkelt muskelfiber. På samme måde udvikler vi bevidstheden ved at 'træne de mentale atomer. Du skal bruge din bevidsthed til at kigge ned i dybderne. Jo mere du ser, jo mere vil du lære.

Og din ærbødighed for det usynlige vil også blive dybere.

Da du var på jorden, var astralverdenen det usynlige, og din verden var virkeligheden. Nu er vores verden din virkelighed, og du kan endnu ikke fatte den usynlige verden, der vil komme."

Jeg var ved at falde i søvn, så Chan stoppede for at spørge, om det han sagde kedede mig. "Nej," sagde jeg og prøvede at blive klar i hovedet. Der var mere myndighed i hans stemme, da han fortsatte "Der vil vise sig en ny mening med livet, efterhånden som du få kontrol over dine lavere tanker og følelser, og denne kontrol opnår du ved at give din højere bevidsthed stof til eftertanke, åndeligt stof vel at mærke. Når du stræber efter at opnå en ren åndelig oplysning, har du brug for en perfekt afbalanceret bevidsthed og en velkontrolleret krop for at få sindsro omkring de mentale vibrationer, der til stadighed påvirker og påvirkes af det åndelige plan. Med meditationen bringer du disse kræfter under kontrol, så du bliver herre stedet for slave. Er det svar nok på dit spørgsmål?"

"Hvis jeg skal være helt ærlig," sagde jeg, "så forstår jeg slet ikke hvad du snakker om." Han fik et strengt udtryk i ansigtet, så jeg ventede at få læst og påskrevet! "Du burde have hørt bedre efter," sagde han. "Jeg forstår godt, hvor svært det er for dig, især fordi du ikke, er opvokset med en østlig religion. Det bliver jeg nødt til at tage med betragtning. I mit gamle land var meditation en livsstil. Men prøv at forstå, at denne undervisning er til gavn for dig selv."

Et underfundigt udtryk i hans ansigt sagde: 'Du skal nok lære det' Vi sad længe og talte sammen. Chan forklarede noget mere om meditation. Denne gang lyttede jeg mere opmærksomt. Jeg havde mange spørgsmål, og Chan besvarede dem, indtil han besluttede, at vi havde talt nok om det emne.

"Nå, min unge ven," sagde han, "det har været en god dag, og du har klaret dig godt. Nu må jeg koncentrere mig om at arbejde med den praktiske side af din uddannelse. Der vil komme en tid, hvor du selv skal vove dig ud og arbejde med at opløfte sjæle, der befinder sig på et lavere vibrationsplan end dig. Planet under dette er tættere, det onde føler sig tiltrukket af det. At gøre din visestyrke stærkere er en vigtig del af din udvikling, fordi det vil beskytte dig mod de onde indflydelser fra dette lavere plan. Du var meget heldig ikke at falde kløerne på det onde, da du døde. Jeg havde ikke i sinde at fortælle dig om de lavere planer, men nu vi er ved emnet, vil jeg fortsætte."

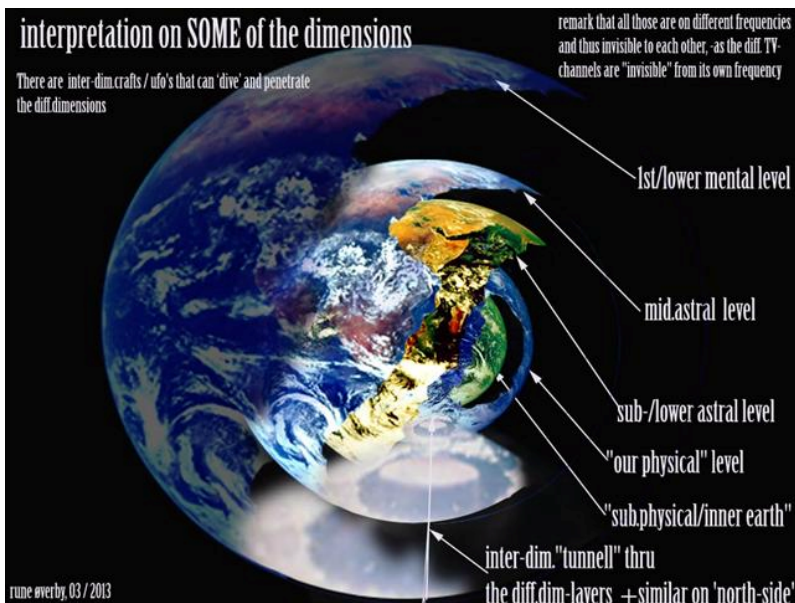
Med en håndbevægelse producerede Chan noget pergamentpapir. Da han rullede det ud, vinkede han mig over, så jeg kunne nærmere på det. Han mente, det ville være godt at vise mig, hvordan de astrale planer korresponderer med hinanden. Tegningen var meget imponerende, og jeg studerede den et stykke tid. Men ærligt talt, forstod jeg den ikke helt og bad derfor Chan forklare mig, hvad den gik ud på.

"Ser du, 'der er syv planer, og hver af dem varierer i tæthed.

Hvert plan bebos af sjæle, der passer til netop dette plan, hvilket afgøres af deres astrale kropes vibrationer, der kontrolleres af deres manifesterede tanker. **Det astrale plan, som du kender, er halv-fysisk.** Det ligner jorden med hensyn til rum og beliggenhed, og tiden eksisterer også, selvom den har en mere flydende - noget mindre tæt - form end på jorden. Hvert af disse planer har mange inddelinger også kendt som tidszoner, og de bebos af sjæle, som tilhører den pågældende tidsperiode. Mange af disse sjæle er i stand til at rejse fra én tidsperiode til en anden, men de fleste føler sig bedst tilpas i velkendte omgivelser."

Jeg afbrød Chan ved at spørge, om han levede i sin egen tidsperiode. "Ja, det gør jeg, når jeg har mulighed for det," svarede han. "Men mit arbejde foregår mest i denne tidsperiode. Du vil se, at opdelingen af dette plans beboere er mindre graderet og sorteret end på de højere planer. På dette plan ligner livet meget det jordiske, og alligevel vil du møde mennesker af forskellig nationalitet diskutere vanskeligt tilgængelige emner ved hjælp af telepati - næsten lige så

fuldkomment, som vi gør på de højere planer. Der er to planer, som jeg mangler at fortælle om. Det er de to laveste, hvor der ingen inddelinger er. De går i et. Jeg vil give dig et eksempel."

Med endnu en håndbevægelse materialiserede Chan et løg, som han sagde var perfekt til at illustrere det. Han holdt det op foran mig og begyndte at forklare hvordan. "Den midterste, inderste del er den tætteste. Forestil dig de astrale planer på samme måde. Det midterste er den tætteste form for stof, og hvert lag udenpå bliver et efter et finere og større.

Illustration left on this theme is from the book "The LAND BEYOND"

Det jordiske plan er den tredje inddeling, som vi oplever det, **og det onde er enerådende over de to planer under jorden.** Det første plan

omtales ofte i jeres kirker som Helvede. Det er det fuldkomment godes diametrale modsætning og er slagmark for de onde lidenskaber, der er sunket der ned fra jorden. Til tider bliver disse onde lidenskabers rene kraft personificeret. **Det sender rødder langt ind i det andet og tredje plan. Disse rødder ernærer sig ved de onde lidenskaber og hadet, der affødes af krig.** Formerne, der dannes af dette onde, ses ofte på slagmarken. Dødens Engel er en sådan form. De levende og de døende ser den som en stor skyggeagtig skikkelse, som sortner for solen, når den overskygger slagmarken. Den bliver større og stærkere, efterhånden som krigens emotioner tager til.

Det er i sådanne krige, at det onde i sin laveste form trænger ind fra Helvede og strømmer over i det andet og tredje plan. Det ondes rødder suger kraft fra Dødens Engel - og fyldes af denne kraft, mens det presser på for at komme til at dominere de andre planer. De, der lige er blevet dræbt, bruges også af de onde elementer i deres forsøg på at komme op fra Helvede."

Jeg fik kuldegysninger, da Chan beskrev det onde på disse lavere planer. At tænke sig at jeg også kunne være blevet brugt! Jeg kom tanke om, at Chan havde udtalt sig om Helvede før. "Vil det sige, al Helvede virkelig eksisterer?" spurgte jeg. "Det er det, jeg har prøvet at fortælle dig," sagde han. "Jeg har ikke været på det første plan, men jeg har arbejdet på grænsen til det andet. Det jeg var vidne til var rystende, men nu har jeg talt nok om dette emne."

Før Chan kunne nå at sige mere, spurgte jeg, om ikke han ville fortsætte. Det han sagde var fængslende. Han fortsatte: "Godt, hvis du ønsker det, vil jeg beskrive det, jeg så. Det er et sted, hvor onde dødelige synker ned i deres forskellige syndige besættelser. Deres sjæle vandrer formålsløst rundt i det dynd, som de har skabt for sig selv. En tæt tåge dækker alting. Der er ikke noget landskab, ingen bygninger; i stedet er der dybe bjergkløfter, hvor degenererede dødelige lurker, mens de hurtigt lader sig føre ind i Helvede. De lever i skjul på slimede, beskidte steder mellem klipperne. Der er ingen dyr, for dyrenes sjæle kan ikke synke ned i disse dybder.

Sjælene er kommet dertil ved egne handlinger og egne begær. Når det onde trænger frem, bruger det til tider disse degenererede dødelige som sin mørkets hær. **Mørket kan ikke skjule sig**

for lysets kraft, men det kan skjule sig for dem, der lige er blevet dræbt. Det kan også skjule sig for dem, der befinder sig på det jordiske plan - om nødvendigt i forklædning - for at udnytte menneskets lavere emotioner. Det sker på samme måde, som når en skuespiller ifører sig forskellige kostumer til sine roller i forskellige teaterstykker.

Selvom de er døde på det jordiske plan, higer disse degenererede efter den fysiske krops tilfredsstillelse. **Og de er bestemt levende på det plan, hvor de befinder sig. Deres begær er meget stærkere, end da de var på jorden. De er forbundet med en masse ligesindede sjæle og skaber dermed en mægtig drivkraft. Denne vil til sidst løbe ud over det jordiske plan og snylte på mennesket, der stadig befinder sig i kødet.**

Deres ofre vil være ligesindede. De, der praktiserer den sorte kunst, vil blive ofre for deres egne begær. De der altid er berusede og de laveste typer kriminelle vil blive ofre for disse besættende sjæle. De fletter sig ind i deres ofre for at tilfredsstille deres egne brændende begær. Man kan se mange af disse væsner flokkes omkring tilholdssteder for drukkenbolte og omkring bordeller. De venter på at kunne trænge ind i deres ofres aura. Jeg ved godt, jeg endnu ikke har fortalt dig om auraer, men det kommer jeg til."

Jeg kunne ikke bevæge en muskel. Hele min krop var anspændt af frygt. Chan spurgte, om han skulle fortsætte. "Ja," svarede jeg uden tøven. "Når de degenererede får adgang til deres ofres aura, bliver de der, indtil offeret frigør sig. Dette kan gøres af individet selv eller af en djævluddriver. Hvis vedkommende ikke bliver befriet, tager dette væsen kontrollen over den jordiske krop ved at dominere den svage sjæls personlighed. Besættelsen er nu en realitet med en efterfølgende kamp for at komme til udtryk. Først hører den jordiske sjæl stemmer, der siger, at han skal gøre ting, der er ham imod. **Stemmerne er så dominerende, at den svage sjæl kun kan adlyde og gøre ting, der slet ikke er ham.** Når besættelsen bliver for slem tilkaldes sædvanligvis en læge. I de værste tilfælde bliver patienten måske indlagt på en institution. *I desperation kalder lægerne ofte denne tilstand for skizofreni og har bestemt ingen anelse om, hvad problemet egentlig er.*

Men husk, det ikke er alle, der drikker eller er forfaldne til at tilfredsstille kroppens begær, der er onde mennesker. Nogle har en svag vilje og føres på afveje af dem, der selv ledes af det onde. Det var mit job sammen med andre at finde disse fortabte og forvildede sjæle og forklare dem, at de selv skabte nogle omstændigheder for sig selv, der ville blive svære at overvinde. Vi forsøger også at forklare dem, at de bliver brugt af en meget stærkere ondskabsfuld kraft, og at de vil blive lokket ind i Helvede, hvis de ikke vender sig bort fra denne vej. Generelt giver det dem noget at tænke over. Vi kalder det at så et frø, og forhåbentlig slår det rod. Vi ønsker, at de ser lyset og finder sig selv.

Ingen er nogensinde helt fortabt, det kan ikke lade sig gøre, for livsgnisten er i alt. Men man kan synke så dybt, at man næsten udslettes. Til tider angriber onde væsner os, hvis de mener, vi har succes med en af deres legioner. Det er derfor, du undervises i at kontrollere din viljekraft, for det er din vilje, der beskytter dig og holder dig på sikker grund. Du vil lære aldrig at blive bange. Den største fjende er frygten selv, så du må have tillid til Guds kærlighed og visdom. Mørket kan ikke røre dig, hvis du udstråler lys. Så ved viljens kraft er vi i stand til at sende de onde væsner tilbage til deres eget plan, nedsunkne i deres egne onde lidenskaber.

Jeg har nu forklaret dig lidt om det arbejde, jeg lavede, før jeg fik dit velbefindende overdraget. Det forklarer også, hvorfor jeg blev valgt til at være din lærer. Du har også evnen og styrken til at blive befrier."

"Det tror jeg sgu godt nok ikke," sagde jeg og sprang op for at strække benene. Chan grinte (lo) bredt. "Vi må jo bare se tiden an," sagde han. "Har du lyst til at få en stol?" "Ja," sagde jeg, "jorden er temmelig hård at sidde på." Ved en håndbevægelse kom en stol mere til syne. Jeg takkede ham og satte mig til rette.

Han fortsatte: "Når det onde trænger ind på det tredje plan, sker der en konfrontation mellem de gode og onde kræfter. Vi kæmper for at sende det onde tilbage. Nogle gange har det onde megen styrke og driver os tilbage, men ikke ret længe. **Vi kalder på hjælp fra højere sjæle, som så kalder Lysets Herrer ind i kampen. Med deres hjælp, driver vi den onde hær tilbage.** I den forvirring der opstår, når de gemmer sig for lyset, bliver der kaos i deres hær, men det er ikke gjort med det. Lysets Herrer jager dem fra det jordiske plan og ind på det andet plan. Deres lys forvirrer alle, der er onde, og den slagne hær eksisterer ikke mere.

Da du gik ud af din fysiske krop, så du noget af det tredje plan. Det er der, din historie begynder. For nye sjæle er det et tåget sted - tåget af tanker og overbevisninger. Som jeg har forklaret, er der andre planer - du er på det fjerde plan og i den tidszone, som du har det bedst med. Du er ved at tilpasse dig dit nye liv, og efterhånden som du får flere erfaringer, vil du blive mere bevidst om dit sande selv og om din indre Gudskraft.

Du vil snart skulle forberede dig til næste fase af dit liv. **Efterhånden som vibrationerne i dine mentale atomer øges, vil din astrale krop ændre sig. Ligesom en sommerfugl vil du bryde ud af din kokon og træde ind i en ny verden.**

Processen er langsommere for dig end for sommerfuglen, men din nye verden har meget finere vibrationer. Denne proces foregår på alle planer, fra det første til det syvende. Hvert plan har de rette betingelser for dets sjæle i vækst.

Nu vil jeg fortælle dig om det plan, hvor jeg hører hjemme. Det er det sjette på grænsen til det syvende, hvilket betyder, at jeg er ved at være klar til at fødes ind i den himmelske sfære. Det ligner din død på det fysiske plan og din genfødsel på dette plan. Gennem mit arbejde er andre blevet opløftet, og jeg har også selv arbejdet for at opnå genfødsel. Det er den eneste vej, der findes. Med tiden vil du også finde det rigtige arbejde. Kan du huske skrædderen?"

"Ja," svarede jeg. "Han var en meget hjælpsom mand. Jeg ville også have spurgt dig om ham og om det sted, hvor han arbejder."

Chan begyndte sin historie: "Denne sjæl arbejdede som skrædder hele sit liv, og han elskede sit arbejde. Han nød at møde mennesker, og derfor var hans dage på jorden lykkelige. Da han kom hertil, ønskede han stadig at arbejde. Det ville ikke have været godt at sætte ham tit noget andet. Han fik tit opgave at lave tøj til de nye sjæle, indtil de kan skabe deres eget tøj. De fleste mennesker har stadig et ønske om at arbejde, selvom deres første reaktion, når de ankommer, ofte er: 'Gud ske lov, så behøver jeg ikke at arbejde mere'. Den holder nu ikke ret længe, for de har hele livet været vant til

at arbejde. Efter et velfortjent hvil introduceres de til et arbejde, der giver dem stor glæde. **Alle arbejder på den ene eller den anden måde, men her udføres arbejdet uden betaling.** Det gøres i kærlighed, for de fleste nyder deres arbejde. Det er en måde at erkende og påtage sig sit eget ansvar."

"Det forstår jeg godt," sagde jeg. "Jeg ville komme til at kede mig, hvis jeg ikke havde andet at lave end at sidde med hænderne i skødet hele dagen. Må jeg spørge om noget?"

"Selvfølgelig," svarede han. "De forretninger vi besøgte, hvordan blev de til?"

"Det var et godt spørgsmål," svarede han. "Byen og forretningerne findes på det jordiske plan. Vi har kopieret dem, så de nye sjæle straks føler sig hjemme. At berøve dem de ting, de kendte og forstod, da de var på jorden, ville medføre en mental ubalance. Så vi er meget omhyggelige med at skabe nogle omgivelser, der ligner dem, de lige har forladt. Der eksisterer selvfølgelig meget større ting her end byer, huse og kirker. Dit land findes også her! England er stadig England. Et kort ville vise, at Kina også ligger der, hvor det plejer. Den eneste forskel på jorden og dette sted er måden, vi lever på.

Jim, kan du huske, hvad jeg sagde om afstande? Ved at bruge vilje og tanke kan jeg rejse fra et sted til et andet, ja helt om på den anden side af jorden, på kun et øjeblik. På den måde overvindes afstande med kontrollerede tanker. Du får snart en lektion i, hvordan du kan kontrollere dine tanker.

Vejlederen, hvis foredrag du overværede, hører hjemme på det syvende plan. Han er en vidunderlig sjæl, der udelukkende arbejder på at opløfte menneskeheden. I den åndelige verden har han udviklet sig hinsides det syvende plan. Men da han ønsker at fortsætte sit arbejde på de lavere planer, må han forblive under de astrale planers manifestation, som er forskellig fra det åndelige plan.

Alt astralt stof ophører med at eksistere på det åndelige plan, her virker kun ren ånd. Skillelinien mellem de to er meget fin, men jeg kan forsikre dig, at det er et værdigt mål at arbejde mod det åndelige plan. Der er mange sjæle, der holder sig tilbage på et udviklingsstrin for at kunne hjælpe andre. For mit vedkommende har jeg lang vej endnu. Har du flere spørgsmål?"

"Nej tak," sagde jeg. "Godt," svarede han, "vi vil påbegynde din oplæring nu. Hvis du lige vil rejse dig, kan vi skille os af med stolene." Jeg rejste mig og gik lidt væk, og ved hans håndbevægelse forsvandt de. Som før var jeg fascineret og kom i tanke om, at Chan havde sagt, at han ville vise mig, hvordan man gjorde..

"Sådan," sagde han. "Først vil vi besøge dit kvarter. Det er en fin lejlighed til, at du kan begynde at rejse ved egen kraft. Tænk på det sted, hvor du gerne vil være og fasthold denne tanke i din bevidsthed. Dernæst placerer du din viljekraft på tanken og trækker. Prøv det, Jim."

"Javel," sagde jeg, lukkede øjnene og tænkte på mit kvarter. Det var let at forestille mig det. Jeg begyndte at koble mig på tanken. En følelse af lethed skyllede ind over mig efterfulgt af en ejendommelig følelse af bevægelse. Og dog havde jeg ikke, så vidt jeg kunne konstatere, taget et eneste skridt frem. Det må have forskrækket mig, for Chan udbrød: "Stop! Du ligner en frø på land. Det er ikke måden - prøv igen. Koncentrer dig noget mere denne gang."

"På'en igen," sagde jeg. Jeg forestillede mig mit kvarter og koncentrerede min vilje på dette billede. Denne gang bevarede jeg et klart billede i mine tanker. Igen kunne jeg mærke, at jeg bevægede mig. Det føltes mere som at køre med bumletog end at flyve gennem luften. Min

nysgerrighed overmandede mig, og jeg åbnede øjnene. Det var det værste, jeg kunne gøre, for jeg mistede al koncentration og faldt øjeblikkeligt. Jeg landede med noget af et bump, men var så heldig, at jeg landede i nogle buske. Da jeg kom på benene, fik jeg øje på nogle damer, der stod i nærheden. "Goddag," sagde jeg, mens jeg børstede mit tøj. "Jeg ville bare lige kigge forbi." Det medførte et latteranfald. Jeg kunne også godt selv se det morsomme i det, jeg havde sagt, og måtte le med. En af dem sagde kort: "Vi kan se, at du er ny her, fortsæt du bare." De vendte sig om og gik videre.

"Nå, her er du," lød en stemme. Jeg vendte mig og fik øje på Chans smilende ansigt. "Hvad gik der galt?" spurgte jeg. "Det er helt enkelt, du mistede koncentrationen," sagde han. "Og det må du ikke, hvis du ønsker at bevæge dig nogen som helst steder hen ved tankens kraft. Med hensyn til hvor du er, så se dig omkring." Jeg gjorde som Chan foreslog. "Hmm. Det ligner en park," sagde jeg.

"Det er lige, hvad det er," svarede han. "Du ramte over målet. Dit kvarter ligger tre kilometer i den anden retning." "Nej, men sikke noget," udbrød jeg, "hvordan bar jeg mig dog ad med det?" Jeg vidste udmærket godt, hvad jeg havde gjort forkert, men ville ikke indrømme det. "Nå, men hvad gør jeg nu?" spurgte jeg. "Du prøver igen, selvfølgelig," sagde han, "men lad være. med at åbne øjnene denne gang."

Jeg blev rød som en rødbede. Jeg havde helt glemt, at Chan kunne læse mine tanker. "Tænk ikke mere over dét," sagde han, jeg forventede ikke, at du skulle, kunne gøre det rigtigt første gang. Faktisk, så klarede du det meget fint. Er du klar til at prøve igen?"

Denne gang gjorde jeg præcis, hvad jeg var blevet bedt om. Jeg fastholdt et tydeligt billede af mit kvarter, og denne gang holdt jeg mine øjne tæt lukkede. Knap havde jeg mærket bevægelse, før den holdt op igen. Og da jeg åbnede øjnene, blev jeg mødt af min gamle ven. "Hvor i alverden kom du fra?" spurgte Bill, der med et vantro udtryk rejste sig fra sengen.

"Jeg gjorde det, Bill. Jeg gjorde det!," råbte jeg. "Jeg er her uden at være gået igennem døren." "Ja, det kan jeg godt se," sagde han. "Det er rart at se dig igen. Du ser ud til at have det godt med det, der sker. Jeg er glad på dine vegne."

Bills læber dirrede, da han lagde sig ned på sengen. Det gjorde mig urolig, så jeg ville gå hen til ham for at finde ud af, om der var noget, jeg kunne gøre. Jeg blev overrasket over at mærke en hånd på min skulder og høre Chan sige: "Lad ham være, han skal nok klare den. Kom, tag fat i min arm. Jeg har en overraskelse til dig."

"Overraskelse? Hvilken overraskelse?" spurgte jeg. Han rakte hånden ud imod mig, og da jeg greb den, sagde han: "Luk øjnene." En fornemmelse af bevægelse begyndte kort efter. Denne gang var den bare meget stærkere, end jeg havde oplevet det ved mit eget forsøg på at rejse. Jeg kunne mærke Chans fuldstændige kontrol. Og lige så hurtigt, som følelsen var kommet, var den væk igen.

"Du må gerne åbne øjnene nu og fortælle mig, hvad du ser," sagde Jeg åbnede langsomt øjnene, men det var helt tåget. "Hvor er vi?" spurgte jeg. "Brug din koncentrationskraft til at få tågen væk," forklarede Chan.

Endnu en gang lukkede jeg øjnene og brugte al min viljekrafts til at få tågen til at forsvinde. Jeg smilede og gav mig selv et klap på skulderen. Jeg gjorde det i det mindste rigtigt denne gang. Jeg befandt mig selv i meget velkendte omgivelser og genkendte straks mit hjem. Jeg gik lidt rundt i stuen; intet var forandret. Bordet stod samme sted, og skænken stod stadig under vinduet. Jeg vendte om og spurgte Chan: "Hvorfor har du taget mig med hertil?"

(ill.left only to illustrate- not the real involved parents)

"Vent og se," sagde han. Dørhåndtaget gik ned, og min mor kom fik straks tårer i øjnene. Med udstrakte arme løb jeg hen mod hende, men gik lige igennem hende. Jeg vendte mig mod Chan for at få hjælp. Mentalt beordrede han mig at stoppe. Det var første gang, jeg hørte nogen tale inde i mit hoved. Og det blev ikke den sidste. Jeg stoppede på stedet, og Chan kom over til mig, fordi han kunne se, at jeg var i knibe.

"Bare rolig, min ven," sagde han, "din mor kan ikke se eller høre dig. Båndet imellem jer går hinsides døden, og på en mors måde kan hun mærke, at du er her. Men vi må tage afsted nu, indtil du kan styre dine følelser. Under disse besøg må du lære at indstille dig på dine forældres følelsesmæssige vibrationer, for de sørger stadig over tabet af deres eneste søn, og det er denne sorg, der forstyrrer æteren omkring dem. Det er deres bedrøvede tanker, der påvirker dig, når du kommer ind i deres mentale felt. Jeg har holdt dig væk fra disse omstændigheder for at give dig tid til at tilpasse dig og blive stærkere i dig selv.

Hvis du var kommet direkte hertil fra slagmarken, ville du ikke have ønsket at tage af sted igen. Til sidst ville du nok have besluttet dig for at tage af sted, men ville ikke have været i stand til at bryde fri af din families vibrationer. **Dit hjem ville så være blevet et fængsel, hvor du var jordbundet til de følelsesmæssige forhold på stedet. Uden hjælp fra en som mig eller et medie, der samarbejder med os, kunne du have siddet fast i dit fængsel længe efter dine forældres død.**"

Chan gik et skridt frem og lagde sin hånd på min skulder. På et øjeblik var vi tilbage i mit kvarter. Det virkede som om, vi slet ikke havde været væk, men jeg vidste på grund af de flygtige erindringer, at jeg havde været tilbage hos dem, jeg holdt af.

"Ja, jeg sagde jo, at det ville være en overraskelse," bemærkede Chan. "Det var ikke meningen, at det skulle gøre dig urolig. Det skulle bare bevise, at du kan besøge dine kære. Med tiden vil du selv blive i stand til at rejse til det jordiske plan, når som helst du måtte ønske det. Men først må du opnå en større selvkontrol og selvfølgelig mere viljestyrke. Jeg vil forlade dig nu, så du kan hvile og tænke over dine første skridt mod friheden." Chan trådte til side, og på et øjeblik var han væk.

Kapitel 3

Jeg kiggede rundt i rummet og håbede at finde nogen, jeg kunne tale med. Men nej, jeg havde stedet for mig selv. Jeg gik hen til min seng, lagde mig ned og begyndte at tænke over Chans sidste ord: 'Dine første skridt mod friheden.' Han må have refereret til mit første ynkelige forsøg på at bevæge mig ved tankens kraft. Jeg tænkte på min mor og min glæde over at have fået mulighed for at besøge hende. Jeg længtes efter at holde om hende og fortælle hende, at jeg havde det godt, og at der ikke er nogen død. Åh, mor, hvis bare du kunne have set mig, jeg har så meget at fortælle dig.'

Tankerne gik tilbage til min barndom. Min mor elskede at pylre om mig, især når jeg var syg. Jeg vidste lige, hvordan jeg skulle sno hende om min lillefinger - måske fordi jeg var enebarn. Hun købte altid det, jeg ønskede mig. Når hun var vred på mig, puttede jeg mig ind til hende og sagde undskyld.

Uden at min mor og jeg vidste det, bragte denne adfærd mig vanskeligheder i min hverdag. Det gjaldt især i skolen, hvor alle var på nakken af mig, fordi jeg ikke ville slå fra mig. Jeg løb hjem fra

skole og gemte mig i min fars redskabsskur. Jeg var vred på mig selv, fordi jeg ikke kunne få dem til at lade mig være i fred.

Redskabsskuret blev min fæstning og mit tilflugtssted. Jeg tænkte på alt det, jeg havde lyst til at gøre ved de bøller. Jeg lovede mig selv, at når jeg blev stor, ville ingen nogensinde få lov til at slå mig igen. Da jeg blev 13-14 år, lærte jeg at passe på mig selv, og overraskende nok fandt jeg ud af, at mange af dem, der havde været efter mig, gerne ville være mine venner.

Mor var altid omsorgsfuld og pykede om mig, når hun kunne komme af sted med det. Hun mente, at renlighed var en god ting og sørgede altid for, at mit tøj var pænt. Vi var heldigere end de fleste, far havde et godt arbejde som formand på et tømrerværksted og han havde et mørkt jakkesæt med vest og var meget nøjeregnende med, at hans lomueur gik præcist. Og han havde altid bowlerhat på.

Da jeg spurgte hvorfor, svarede han: "Et tegn på respekt, knægt." Han var en typisk far for sin tid. Man svarede ham aldrig igen.

Jeg levede et stille liv, indtil krigen brød ud. Så blev alt panikagtig. Venner og pårørende blev indkaldt til militærtjeneste. Det hang plakater overalt med ordene: 'Dit land har brug for dig. Meld dig nu.' Jeg var atten år gammel, da krigen brød ud, og jeg vidste intet om verden, for slet ikke at tale om det at gå i krig. Men ikke desto mindre, var jeg ivrig efter at melde mig som frivillig.

Jeg forklarede min far, hvad jeg følte, og kom med de begrundelser, jeg havde, for at melde mig til grenadererne. "Lad 'mig tænke over det," sagde han. Da jeg så over på min mor, havde hun bøjet hovedet og kiggede ned i gulvet - jeg vidste godt, hvad hun tænkte. Jeg forlod rummet og gik ned på kroen for at få en øl. Jeg blev der længe og talte med vennerne om krigen. Ved lukketid satte jeg kursen hjemad, og da jeg kom indenfor, forsøgte jeg at være stille, fordi klokken var mange.

Jeg hørte min mors stemme og stoppede for at lytte. "Harry, hvad vil der ske med vores søn, nu da krigen er så faretruende nær. Jeg vil ikke have, at han melder sig." "Hør mor," svarede min far, "hvis det er Guds vilje, at han kommer ind i hæren, så må han tage afsted. Han er ikke længere noget barn, og alle mænd er nødt til at tjene deres fædreland."

Jeg hørte en hulken, da jeg gik ind på mit værelse. Mor elskede min far og mig højt og ville gøre hvad som helst for at holde på os begge. Far havde en anden holdning til livet. Han forlangte og modtog respekt, men bag hans hårde ydre var han en meget hengiven far. Han var husets overhoved, men det var min mor, der sørgede for at alt var i orden. Hvis der skete hende noget, ville far være fuldstændig fortabt. Han kunne ikke selv lave et måltid mad, for slet ikke at tale om at rede en seng.

Der gik flere uger. Sidst i oktober modtog jeg et brev, der meddelte, at jeg var blevet godkendt, og at jeg skulle melde mig til tjeneste i Caterham den 6. november. De få dage jeg havde tilbage, gik alt for hurtigt. Mor bad mig om at gå med hende i kirke, selvom hun vidste, at jeg ikke brød mig om det - ikke fordi jeg ikke troede på Gud, jeg

syntes bare, det var dumt. Desuden ville jeg gerne tilbringe alle mine ledige stunder med vennerne. Jeg arbejdede fem en halv dag om ugen, så jeg havde ikke meget tid til mig selv.

Jeg vidste, at mor var fast besluttet på, at jeg skulle med (til kirken), så jeg indvilligede. Sognepræsten nikkede, da han fik øje på mig i menigheden. Han må være blevet overrasket over at se mig. Jeg lyttede til prædikenen og sang med på et par salmer. Efter gudstjenesten knælede min mor ned og med tårerne løbende ned ad kinderne bad hun: "Kære Gud, pas godt på min dreng." Jeg knælede også og lagde armen om hende: "Der sker mig ikke noget. På ære, det gør der ikke."

Så oprandt dagen, hvor jeg skulle sige farvel. Mine forældre fulgte mig til stationen, og så var jeg på vej efter en masse omfavnelser og tårer. "Jeg skal nok huske at skrive," råbte jeg, da toget satte i gang. Vi var flere i kupéen, der enten havde meldt sig frivilligt eller var blevet indkaldt til at kæmpe for konge og fædreland. Jeg er sikker på, at hvis vi havde vidst, at det ville blive sidste gang, vi så vores familie og venner, så var vi ikke taget afsted. **Men efter jeg er kommet til det næste liv, har jeg lært at éns deltagelse i begivenheder som krige er forudbestemt.** Jeg skrev adskillige breve til mine forældre om min fremrykken og tragedierne på slagmarken. Resten er fortalt.

Mine tanker blev afbrudt ved, at der var en eller anden, der rystede min seng voldsomt og sagde: "Stå så op, din noksagt."

Der var kun én, der havde så dyb en stemme. Jeg åbnede øjnene, og så Bill stå der nok så fint klædt på. "Hej Bill, du har godt nok ændret udseende. Det er et pænt jakkesæt, du har fået. Hvad har du lavet?" spurgte jeg.

"Lidt af hvert," sagde han. "Jeg har været ude at handle og har siddet og talt længe med ham indianeren. Han er bestemt en interessant fyr. Vi talte længe om det sted, hvor han hører hjemme. Hvor blev du forresten af? Du var her det ene sekund og væk det næste."

"Chan tog mig med på et besøg hos mine forældre," sagde jeg. "Det var virkelig en overraskelse - det sidste sted jeg havde forventet at besøge. Bare det at se dem satte mit humør i vejret, men det bragte også minderne frem. Jeg savner dem, men nu ved jeg, at vi en dag vil være sammen igen. I mellemtiden har jeg mine minder."

Jeg kunne mærke, at jeg fik samvittighedsnag, så jeg spurgte Bill, om han havde lyst til at gå en tur og sagde: "Jeg kender en park ikke så langt herfra." "Det vil jeg forfærdelig gerne," sagde han. "Giv mig lige to minutter til at skifte sko, så er jeg klar."

Vi gik over mod parken og stoppede kun én gang for at spørge om vej. Snart stod vi ved indgangen. Så snart vi var indenfor, var landskabet et helt andet. Græsset lignede fløjls og føltes, også sådan. Jeg så mig tilbage og lagde mærke til, at der ikke var aftryk i græsset, hvor vi havde gået. Jeg stoppede og løftede langsomt den ene fod. Græsset havde en bemærkelsesværdig evne til at løfte sig; det røg op igen, som om jeg aldrig havde trådt på det. Der var en overflod af blomster, anlagt i bede så de dannede ordet 'velkommen'. Blomsternes duft var fortryllende og gjorde mig fredfyldt og lykkelig.

Jeg vendte mig om og spurgte Bill, om han havde det på samme måde. "Ja, det har jeg. Sikke et dejligt sted," bemærkede han. "Gad vide, hvordan de har fået sig ad med at lave det." "Jeg ved det ikke," sagde jeg, "men lad os gå videre."

(passende kunstbilde her og ned er laget av Gilbert Williams)

Der var mange mennesker i parken, nogle gik arm i arm, andre sad i grupper og diskuterede. Da vi gik forbi en gruppe unge kvinder, hørte jeg tilfældigt en temmelig heftig diskussion. Typisk kvinder, tænkte jeg. De lignede den type, der evig og altid himler op om ligeret. Jeg mindede mig selv om, at mennesker er forskellige. Og dette sted var vist ingen undtagelse. Vi fortsatte vores spadseretur og kom efter et stykke tid til en hytte. Døren stod åben, og da jeg var nysgerrig, kiggede jeg ind.

Der sad en gut og pottede planter. En gartner vil jeg tro. En så ud til at være glad for sit arbejde. Han vendte sig og hilste på os, men ikke på sædvanlig vis, for hans læber bevægede sig ikke. I stedet genlød hans stemme inde i mit hoved. Jeg vendte mig straks mod Bill og spurgte, om han også havde hørt det.

"Ja," sagde han, "jeg hørte hans stemme inde i mit hoved. Hvordan i alverden gjorde han det?"

"Jeg har oplevet det en enkelt gang' med Chan," svarede jeg, "men jeg troede, at alle på dette plan brugte deres stemmebånd til at tale med.", Gartneren rejste sig og skubbede stolen ind under arbejdsbænken, smilede og sagde henkastet noget om at få ryddet op. Han vendte sig

og talte igen til os, men denne gang på normal vis.

"Hvis du tror, at alle her kun taler ved hjælp af strubehovedet, tager du fejl, min unge ven. Mange kan og bruger også begge teknikker til at kommunikere med. For mit vedkommende, så nyder jeg at passe og pleje parken, lige som jeg passer og plejer mit sind - og øvelse gør mester. Men hvad kan jeg gøre for de herrer?"

Jeg tror, Bill og jeg havde det samme spørgsmål på sinde, for vi talte i munden på hinanden, men jeg fuldførte sætningen: "Hvordan har du gjort parken så smuk? Det må have taget en evighed at skabe en sådan skønhed."

"For det første så skabte **jeg** ikke parken," svarede han. "Men jeg var dog med til at finde det rette sted. **Resten blev gjort af sjæle fra det syvende' plan - de skabte parken ved hjælp af deres viljestyrke.** Det eneste formål med parken er at give folk som jer en god oplevelse. Selvom jeg arbejder på dette plan, er det ikke

mit hjem." "Jeg tænkte nok, at du ikke var en af os," røg det ud af mig. Jeg rødmede, da jeg opdagede hvad det var, jeg havde sagt.

"Det er helt i orden," sagde han, jeg ved præcis, hvad du mener. Du har ret. Jeg hører ikke hjemme på dette plan. Der er mange måder at arbejde på, og sådan hjælper jeg til. Jeg elsker det her arbejde. Jeg har passet parken i mange år nu, og hver dag er som den første."

"Det lyder interessant," sagde jeg. Men jeg var opsat på at finde du af, hvordan parken var blevet skabt. Gartneren må have hørt mine tanker, for han afbrød dem med en forklaring om parkens oprindelse. "Det hele er baseret på kærlighed," sagde han. "Det var kærlighed, der skabte den, og det er gennem kærlighed, at den bevares i den form, som I nu ser. Hvis denne kærlighed for et øjeblik svækkedes, ville parken dø hen i sine oprindelige bestanddele. Højere sjæle har en vis skaberkraft - men selvfølgelig ikke en uendelig skaberkraft. Kun Gud kan bevare, det han har skabt, i al evighed. Har I lyst til at se noget af parken?"

"Ja, meget gerne," svarede jeg og vendte mig mod Bill, der nikkede bekræftende. Da vi gik igennem parken, lagde jeg mærke til, at der ikke var nogen stier. Græsset havde en overjordisk farve og struktur. Her og der i parken var der grupper af træer. Vi kom forbi mange blomsterbede, og hvert bed var smukkere end det foregående. Atmosfæren var fyldt med en himmelsk duft, der fyldte hvert åndedrag med fred. Jeg tænkte over alt det, Chan havde fortalt mig. Han havde ret - Gud er ren intelligens. Jeg forundredes over denne demonstration af den usynlige Guds nærhed.

"Det er en god måde at formulere det på," sagde gartneren, "jeg har lyttet til dine tanker." Jeg havde glemt, at han kunne læse vore tanker. Jeg blev helt fortumlet, efterhånden som han forklarede mere omkring det jeg havde tænkt på. Senere blev jeg vant til det. Vi gik over mod et egekrat med træer af forskellig form og størrelse. Gartneren bad os vente og gik over mod et af træerne. Vi kiggede nysgerrigt, da han lagde en hånd på træet. Derfra, hvor jeg stod, kunne jeg se at han i flere minutter førte en samtale med træet. Da han var på vej tilbage til os, spurgte Bill, hvad det var han havde lavet.

"Jeg talte med træet," svarede han. "Jeg kan se, at I endnu ikke er blevet undervist i, hvordan man kommunikerer med naturen." Bill smilede og indskød: "Tale med træer, hvad mener du, makker?"

Der var mere styrke i gartnerens stemme, da han besvarede Bills spørgsmål med et foredrag om Guds skabelseslover.

"For det første," sagde han, "er mit navn ikke makker, det er Ben. Og ja, jeg talte med træet.

Livsgnisten, der er inde i os, findes også i træerne, men selvfølgelig ikke på samme udviklingstrin. I vil lære, at ånd kan og vil kommunikere med ånd på alle andre niveauer. Husk at denne park er bygget i kærlighed, og dens planteliv er derfor overordentlig smukt. Alt hvad Gud har skabt reagerer positivt på kærlighed. Træet derovre kunne mærke min kærlighed. Jeg kan selvfølgelig ikke føre en samtale med det, som jeg kan med jer. Og dog forstår dets tågede bevidsthed mine tanker og reagerer ved at fuldkommengøre sig for at glæde

andre. Da du tænkte 'hvilke pragteksemplarer,' voksede de ved denne tanke. Og nu mine herrer, hvis I vil følge med."

Vi passerede ubeskrivelige scenerier. Skønheden overgik enhver jordisk forestilling om himlen. Efter at have gået i omkring tyve minutter, kom vi til et stort blomsterbed. Der var en overflod af forskellige farver. Hver blomst smeltede sammen med den næste -ikke én var placeret forkert. Det var enhver gartners drøm. Duften fra bedet var himmelsk, og udløste en strøm af eksotiske tanker. Jeg, vendte mig for at se Bills reaktion. Som jeg havde forventet, havde han et fjernt udtryk i øjnene. Jeg indså, at hans tanker havde ført ham tilbage til en vigtig del af hans liv - en lykkelig del må jeg skynde mig at tilføje.

"Har du det godt, Bill?"

Et suk kom over hans læber.

"Ja, Jim. Duften har en magisk virkning på mig. Den får mig til at tænke på alle de gode ting, der er sket i mit liv. Jeg kan ikke huske en eneste dårlig oplevelse. Jeg er meget lykkelig over at være her. Hvem skulle have troet, at dette sted eksisterede? Hvis folk kendte til stedet her, ville de ønske at komme her før tiden. Det ville ikke være klogt, for det virker som om, alt har et formål."

"Jeg ved præcis, hvad du mener," sagde jeg. "Hvis alle ønskede at slutte sig til os, ville der ikke være nogen tilbage på jorden, og der ville nok heller ikke være plads til os alle sammen her."

Ben gik ind i samtalen: "Du har helt ret. Blomsterne har en hypnotisk effekt, der kun tillader ens sjæl at se det smukke i livet. Om kort tid vil I være ude af de negative tankers hovedstrøm. Intet er blevet overset i skabelsen af denne park, fra græsset I går på, til luften I indånder. Alt er i perfekt harmoni. I vil begynde at høre en indre kalden efter at nå højere. Denne kalden vil være som en gulerod for jer."

"Hvor er det spændende," sagde jeg, "men vil du forklare os lidt mere om parkens oprindelse?"

Bill kvadrede med: "Ja, vil du ikke."

"Jeg skal prøve at gøre det så enkelt som muligt," svarede Ben. "Som jeg sagde tidligere, blev parken til i kærlighed. Den tiltrak sig nogle af de højt udviklede, ligesindede væsner, der er i stand til at bruge deres viljekraft til at skabe virkelig skønhed. Først var det en idé, og den førte til ønsket om at skabe. Allerede dér begyndte tanken at tage form. Det tiltrak så endnu højere sjæle, der tilføjede deres evne til at opnå den ønskede form."

Da planen var blevet udført, blev den fuldendt med en velsignelse. Først skabte gruppen et mentalt billede af planen og fastholdt billedet, indtil det var så perfekt som muligt. Den kombinerede viljekraft fra gruppen bragte det subjektive billede af parken ind i den objektive verden, hvor I ser den nu. I må huske, at dette plan er jeres, ikke deres. Dette gør det sværere for dem at bevare parken som begreb, selvom de er velbevandrede i den åndelige tanke og mystikkens veje. Jeg håber, dette besvarer jeres spørgsmål."

Bill vendte sig imod mig med løftede øjenbryn. Jeg fornemmede hvad han tænkte, og sagde: "Det vil nok kræve nogen fordøjelse." Bill lo, så det klukkede.

"Lad jer ikke forvirre. I vil forstå, alt hvad jeg har sagt, efterhånden som I får mere erfaring. Kan I lide musik?"

"Ja, mon ikke," sagde jeg. "Godt," svarede han. "Der er en storslået musiktribune, som jeg gerne vil vise jer."

Vi gik tværs gennem parken. Ben pegede på nogle træer og fortalte lidt om dem, mens vi gik

forbi. Snart kom vi til en bakke med musiktribunen på toppen. Selvom der ikke var nogen sol, så funkede den som en diamant. Jeg glædede mig til at høre noget musik, for det havde jeg ikke oplevet, siden jeg forlod det jordiske plan. Ved indgangen var der et par store, udsmykkede låger. De blev åbnet og afslørede en marmortrappe, der førte hen til siddepladserne. Ben ville ikke med, men sagde: "Jeg må tilbage til mit arbejde. Jeg håber, I har nydt besøget."

Vi takkede ham og sagde, at han da også måtte komme og besøge os. Han smilede, vinkede og var hurtigt ude af syne. Jeg vendte mig mod Bill og sagde: "Han virkede som en rar fyr." "Det har' du ret i, Jim. Jeg undrer mig over, hvor længe han mon har været her."

"Det kan jeg ikke svare på," sagde jeg, "jeg har også undret mig over, hvor længe vi mon har været her. Da det aldrig er nat er det umuligt at tælle dagene, så jeg har fuldstændig mistet min tidsfornemmelse. Jeg vil spørge Chan, næste gang jeg ser ham. Jeg tror, de er klar til at gå i gang."

Det var værd at vente på - musikken oversteg alle forventninger. Dirigenten lagde alle kræfter i opførelsen. Og endnu mer værdig var den effekt musikerne havde på æteren. Vidunderligt lys formede sig over musikernes hoveder, deres toner vibrerede og skabte blå, lyserøde og lysviolette farver med lynglimt i guld, der løb ned igennem dem. Farverne dansede til musikens rytme. Dirigenten blev en del af rytmen. Rundt om ham var det et blå lys, der ind imellem lynede fra hans fingerspidser, når han svingede med armene. Efterhånden som musikken intensiveredes, fik farven omkring dirigenten mere intensitet. Den skiftede fra lys blå til indigo og strakte sig langt ud fra ham. Det var betagende.

Efterhånden som musikken blev kraftigere, kom der flere farver til syne over musikerne. Det var ligesom at kigge i et kalejdoskop, men langt smukkere end noget jeg havde set på jorden. Hver musiker var i perfekt harmoni med musikeren ved siden af. På et tidspunkt sang publikum med. Forestillingen varede i nogen tid, indtil dirigenten bukkede til tak. Lyset omkring musikerne forsvandt hurtigt. Alt, hvad der blev tilbage, var det blå lys omkring dirigentens hoved og skuldre. Hele atmosfæren var blevet opladet og havde en fantastisk opløftende virkning på os. Vi gik inderligt lykkelige derfra og fandt vej hjem til vores kvarter.

Da vi ankom, blev vi mødt af sergenten. "Jeg håber, de herrer har oplevet noget interessant." Hans stemme efterlod ingen tvivl om, at han var misfornøjet med os. "Jeg har ventet på jer for at fortælle, at der er et møde, som alle er nødt til at deltage i."

Sergenten gik fem skridt foran os på vej over til salen. Han vendte sig nu og da for at fortælle os, hvor sent vi var på den. Mødet var ved at begynde, da vi kom ind og satte os.

"Goddag, de herrer," sagde kaptajnen oppe fra podiet. "Jeg har kaldt jer sammen for at bringe jer en god nyhed. Krigen er slut. Tyskland har overgivet sig." En vild jubel brød løs. Mange rejste sig op og hoppede rundt; andre sad helt ubevægelige. Bill vendte sig og gav mig et kæmpeknus, som helt tog vejret fra mig. Jeg gispede efter luft og nåede at blive helt rød i hovedet, før jeg kunne råbe: "For guds skyld, Bill, du kvæler mig." "Undskyld, Jim," sagde han, "jeg blev bare helt revet med."

Kaptajnen bad om ro: "Så, så, de herrer. Krigen er måske slut på det jordiske plan, og forhåbentlig vil antallet af unge sjæle, der kommer hertil, falde. **Men vores arbejde er kun lige begyndt. Kampen mellem det gode og det onde fortsætter på det lavere astrale plan.** I øjeblikket går det godt for os, men undervurder endelig ikke fjenden. De onde kræfter er ikke slået endnu - de har blot ændret taktik. Inden længe vil de bryde igennem et andet sted på det jordiske plan. Det vil medføre mange ubehageligheder, indtil folk vender sig væk fra deres destruktive, materialistiske vej. Materialisme kan kun føre til krig blandt brødre og søstre og derved skabe

usigelig lidelse for mange. Lad os håbe, at der er kommet noget godt ud af denne krig. På engelsk kaldes den The Great War, men der er intet storslået ved krig. Regeringerne er nødt til at samarbejde for at skabe en bedre verden for fremtidens børn."

"Det er besynderligt, at de onde kræfter aldrig er i stand til at danne en stabil regering, når de kommer til magten. Før eller siden vender de sig imod sig selv og bryder sammen i en tilstand af anarki, der eksisterer ikke noget retfærdigt demokrati og ytringsfriheden er inddraget. Anarkiet fjerner frihed og egenvilje, erstatter dem med frygt og indfører tyranniet som et helvede på jord. De der befinder sig på jorden fejrer afslutningen af krigen, og det vil vi også gøre. Der bliver en sammenkomst senere. I vil blive informeret om hvor og hvornår. Jeg siger hermed farvel, og Gud velsigne jer."

Jeg jublede indvendigt over krigens afslutning. Hele salen var ét stort spektakel af sang og latter. Bill og jeg deltog i glædesrusen, indtil jeg følte, det var på tide at gå tilbage til mit kvarter. Før vi gik ind, vendte Bill sig imod mig og sagde: "Jeg tror, jeg vil gå mig endnu en tur." "Vil du gerne have, at jeg går med?" spurgte jeg. "Nej," svarede han, "jeg vil gerne være alene."

Jeg var bekymret, fordi det føltes som om Bill pludselig var røget helt ned. Jeg ville ikke have, at han var alene, så jeg spurgte igen, om han ønskede at jeg gik med, men han var ubøjelig. Jeg vidste, at der ikke kunne ske ham noget, så jeg sagde farvel. Jeg havde en uhyggelig følelse af, at jeg ikke ville se ham igen, men det var jo tåbeligt, så jeg slog det ud af hovedet. Da jeg kom indenfor, var jeg alene, for alle de andre festede stadig. Det var ikke godt, for så fik jeg tid til at tænke. Jeg sank hen i selvmedlidenhed og forsøgte at ryste den af mig, men den slog ind over mig i bølger. Jeg blev irriteret på mig selv og satte mig ned for at tænke på de steder, hvor jeg havde været med Chan.

Søen, hvor jeg havde badet, blev ved med at dukke op i mine øjne. Jeg sprang op fra stolen, begejstret over min beslutning om at vende tilbage til stedet. 'Okay,' tænkte jeg, 'lad mig bare prøve.' Jeg lukkede øjnene, tænkte på søen og fastholdt billedet i mit sind. Jeg rettede min vilje mod tanken og begyndte at trække. Jeg mærkede en af lethed og bevægelse. Denne gang åbnede jeg ikke øjnene.

Plask! Så var jeg i vandet i stedet for på bredden. 'Satans også,' tænkte jeg, mens jeg kravlede op. 'Jeg kom da herhen, men næste gang vil jeg koncentrere mig om bredden.' Jeg tog mit tøj af og gik i vandet igen. Jeg plaskede rundt i en times tid, mens jeg tænkte på, at krigen var slut.

Kaptajnen havde ret. Det er menneskets natur at finde noget at slås over. Jeg spekulerede på, om det nogensinde ville blive fred. Jeg rakte ud, for at mærke om mit tøj var tørt, og klædte mig på. Da jeg havde fået mine sko på, hørte jeg en kluklatter bag et træ.

Nysgerrigt kiggede jeg om bag træet. Jeg burde have gættet det. Chan sad på en af sine stole med sit alvidende smil på læberne. Min opmærksomhed blev straks vendt mod Chans fødder.

Den mest usædvanlige kat, jeg nogensinde havde set, tittede frem under hans tøj. "Hvad er det?" spurgte jeg. "En kat, selvfølgelig. Kan du ikke se det?" "Det ved jeg godt," sagde jeg, "men hvad er det for en slags kat? Jeg har aldrig set sådan én." "Det er en siameser," svarede han. "Hans navn er hr. Chow, og han er min ven."

"Du mener vist dit kæledyr," sagde jeg. "Nej, jeg mener ikke kæledyr," svarede han. "En ven det er, hvad han er. Hvis han var et kæledyr, kunne jeg bestemme over ham, men her kan du ikke bestemme over et individ, der har sin egen viljekraft. Ved at vise hr. Chow kærlighed og ved at give ham frihed, er jeg forblevet hans ven igennem mange år. Han kommer altid og besøger mig."

"Jeg har et spørgsmål," sagde jeg. "Hvordan vidste du, at jeg var her?"

"Ganske enkelt," svarede han. "Jeg placerede idéen om søen din bevidsthed. Det er mit

arbejde at passe på dig. Det betyder, at jeg skal vide alt, hvad du tænker og gør."

"Det var så....," begyndte jeg. "Sig det ikke," sagde, Chan skarpt "Du havde brug for hjælp, og jeg ønskede ikke at gribe direkte ind det næstbedste var at plante en tanke i dit sind. Resten kunne du selv klare. Som jeg ser det, fungerede det jo helt fint. Jeg ønsker dig tillykke med din præstation. Kun en lille teknisk fejl - men med lidt øvelse vil du blive ret god. Nu skal vi, som en overraskelse, til det femte plan."

"Jeg mente ikke, at jeg kunne komme dertil, før jeg var klar, sagde jeg med tvivl i stemmen. "Det er også rigtigt, men du har klart dig særdeles godt, efter du er ankommet, og du har lært meget. Det du har lært har påvirket dine mentale atomer, så de vibrerer meget hurtigere. Efterhånden som det sker, har kroppen også brug for at sætte farten op; i modsat fald vil bevidstheden hurtigt udbrænd kroppen.

I de fleste tilfælde holder kroppen trit med den mentale indstilling. Men i dit tilfælde blev dét, at lære om sandheden, brændstof for din bevidsthed. Så du oplevede en slags ekstase. Derfor vil du snart have udviklet dig nok til at komme op på det næste plan. Dit nuværende plan er det sted, hvor hveden sorteres fra avnerne .

Din evne til at lære, placerer dig sammen med hveden. Når du har udviklet dig nok til komme op på det næste plan, vil du indse, at her begynder dit arbejde for alvor. Det, du har lært, vil du komme til at bruge i praksis. Vi tager på denne lille udflugt, for at du kan se, hvad det er, du arbejder hen imod."

For første gang i mit liv kunne jeg ikke finde ord. Jeg stod tavshed, indtil Chans kat sprang op i hans skød. Det var helt tydelig

at katten vidste, hvad den ville. Det virkede som om, den talte til Chan, der lod til at kunne forstå den. Hr. Chow var det første husdyr, jeg havde set, siden jeg forlod det jordiske plan.

"Jeg kan mærke, at du har endnu et spørgsmål om dyrene," sagde han. "Du ved jo nu, at jeg kan læse dine tanker, ligesom jeg kan læse hr. Chows. Jeg vil forklare dig dyrerigets udviklingsrække en anden gang."

Chan satte katten ned og rejste sig fra stolen. Han vendte sig, og med en håndbevægelse var stolen forsvundet. Jeg havde set det adskillige gange, men fandt det stadig fascinerende. Chan så over mod det sted, hvor hr. Chow havde lagt sig, og talte med ham. Han vendte sig så mod mig og sagde: "Hr. Chow vil gerne hilse på dig."

Katten kom over til mig og satte sig, hans øjne borede sig dybt ind i mine. Så spandt han og løb tilbage til Chan. "Er du tilfreds nu?" spurgte Chan, mens han klappede katten på hovedet. Så gjorde han en bevægelse med hånden, og katten var væk. "Du har da ikke opløst ham, har du?" råbte jeg.

"Selvfølgelig ikke, hvordan kunne du tænke sådan, efter alt hvad jeg har sagt? Hr. Chow er ikke i stand til at bruge sin vilje på helt samme måde som os, så jeg hjælper ham. Vi er begrænsede af vores bevidste udvikling - medlemmer af dyreriget er også begrænset af deres. Hver enkelt er på sin egen individuelle udviklingsvej. Du vil blive overrasket over at høre, at dyr er på et trin på stigen, ligesom vi er. Nogle er langt under, andre kun et trin under. Alle klatrer vi for bedre at kunne udtrykke Gud indeni os. Nu vil vi tage afsted, hvis du er klar."

Chan rakte armen ud imod mig, og jeg greb den. Straks mærkede jeg hans viljekraft. Der var en omgående virkning, der mindede om en ski-lift. På et øjeblik var vi der. Et lys ramte mig som et lynglimt og blændede mig nogle sekunder. "Chan, jeg kan ikke se," råbte jeg. "Vent et øjeblik," svarede han. "Så skal jeg hjælpe dig."

Endnu engang mærkede jeg Chans jernvilje påvirke mig. Det følte som om jeg blev indhyllet i et fint stof.

"Nu kan du åbne øjnene," sagde han. Denne gang generede lyset mig ikke, men det var at trække vejret. "Det er helt normalt," sagde han, "bare slap af tag et par dybe indåndinger af og til."

Endelig kunne jeg se, at vi stod på en bakke med udsigt ud over en dal. Det var et vidunderligt syn! Bølgende bakker med et

tæppe; hver enkelt plante smeltede sammen med den ved siden af. Alt skinnede med en glans, der mere lignede et uendeligt hav, end en dal fyldt med træer og blomster. Mange af træerne var i blomst, og sceneriet strakte sig så langt øjet rakte.

Her og der var der små huse, og jeg spurgte, om der boede mennesker i dem. "Ja," svarede Chan, "og de er alle naturelskere og føler sig hjemme i disse omgivelser. Der er også byer og landsbyer, ligesom der er på det jordiske plan. Når du er helt klar til den endelige overgang, vil dette blive dit hjem. Kom lad os gå lidt, vi har tid nok."

"Når vi taler om tid," sagde jeg, "kan du så fortælle mig, hvor længe jeg har været i min nye verden? Jeg har mistet al tidsfornemmelse. Jeg klager selvfølgelig ikke, for det er rart ikke at være styret af klokken. På en måde nyder jeg det, men jeg savner stadig mine forældre."

"Jeg vidste, du ville spørge om det," sagde han. "Jeg har allerede regnet det ud. Du har været her i toogtyve jordmåneder, plus minus en dag." "Men det er umuligt," sagde jeg. "Det virker som om, jeg kom hertil i sidste uge."

"Selvfølgelig har du mistet al tidsfornemmelse," sagde han. "Årsagen er at dine vibrationer har en meget højere svingningshastighed. **Dine dage udgøres af det, der giver dig den største åndelige tilfredsstillelse - ikke hårdt arbejde der udsuger din indre livskraft, som på det jordiske plan.**

Tiden, som du kender den, har ingen betydning for sjælen. Tid og rum er jordens begrænsninger. Hvor du end er, kan du altid være så nær mig, som du er nu. En tanke sendt i en hvilken som helst retning, når som et lyn sit bestemmelsessted. Nu skal du ikke se tilbage. Tænk i stedet på det levende nu - ikke fortiden eller fremtiden. I morgen findes ikke, for når den kommer, er det i dag. Kun nuet er vort. Tanker om fortiden tager dit sind og skaber tristhed. Lad ikke sådanne tanker dæmpe lyset fra i dag. Lad os gå videre."

Der var fyrretræer på begge sider af os, og de fyldte næseborene med en himmelsk duft.

Græsset var så smukt, at jeg ikke var meget for at træde på det. Vi gik ned i dalen, og mens vi gik, blev jeg endnu mere opmærksom på græsset; for det var dækket af alle de vilde blomster, der på jorden kun kom frem på bestemte årstider. Det mest bemærkelsesværdige var de vilde valmuer her og der, der skabte en illusion om miniature sole, der gav genskin i et grønt hav. Langsomt blev farverne slørede. Jeg vidste, det betød, at vi skulle tilbage, men jeg kunne næsten ikke vente med at komme til at bo her permanent. Chan smilede og spurgte, om jeg var klar til at tage af sted. Endnu engang var vi på vej og kom hurtigt til syne på den samme plet ved søen. Det var som om, vi slet ikke havde været væk. Kun min vidunderlige erindring om besøget var tilbage.

"Jeg sagde jo, at det ville være en overraskelse," sagde han. "På et tidspunkt vil du komme til bo der fast. Indtil da må du arbejde på at fortjene retten til det. Det du så var bare lokkemad, ikke selve kagen. Når man klatrer op ad udviklingsstigen, bliver planerne mere forfinede. Det har du allerede bemærket ved dit besøg på det femte plan. Selvom det måske er ubevidst, er kaldet for alle sjæle at udvikle sig højere. Lad dét fylde din bevidsthed fra nu af. Stræb altid mod dette kald, for det er til gavn for dig selv, som du har set i dag.

Vi vil besøge det jordiske plan næste gang. Jeg har noget arbejde at udføre og vil gerne have din hjælp. Til gengæld får du nogle erfaringer, og når vi er færdige, vil vi besøge dit gamle hjem."

Kapitel 4

Det var dejligt at få noget at lave, og tanken om at se mine forældre igen gjorde mig bare endnu mere glad. Chan opsøgte mig og spurgte, om jeg var klar. Jeg tog hans arm, og vi dukkede hurtigt op på et sted, der mindede om en slagmark. Vi gik et stykke tid, indtil vi kom til en tilsyneladende forladt by. Vi gik ind til byens torv, hvor det stod en del mennesker og snakkede. De fleste af dem var højere astrale som Chan. "Hvad sker der?" spurgte jeg.

"We walked for some time until we came to a seemingly deserted town."

"Der har været en indtrængen fra det andet plan," sagde han. "Den er ikke stor, men vi er nødt til at standse deres fremrykning. Ellers vil denne lille dråbe blive til en oversvømmelse, og der vil blive erklæret totalkrig. Vi er her for at drøfte taktik."

Vi gik hen til de andre. En af dem lod til at være talsmand. Han var ikke særlig stor og så ikke særlig betydningsfuld ud, og havde han ikke haft en munkekutte på, ville man slet ikke have lagt mærke til ham. Han begyndte at tale, og helt

hen til hvor jeg stod, kunne jeg mærke hans viljekraft.

"Brødre," sagde han, "jeg er glad for at arbejde sammen med jer igen. Vi er her, fordi der er en opgave at udføre. Cirka et dusin af de nyligt dræbte befinder sig i disse ruiner. **De fastholdes af deres lavere emotioner og bliver næret af onde sjæle, der ønsker at bruge dem på deres vej ud af deres eget mørke helvede.**

I skal passe på, for disse mørke kræfter vil bruge alle kneb for holde fast på de nye sjæle. Så vær hele tiden årvågen."

Munken holdt en lille pause, før han fortsatte. "Jeg ser, vi har' nogle nye hjælpere. Det glæder mig at byde jer velkommen, for vi har brug for hjælp til disse operationer. Da det er første gang, I er med, vil I komme under min jurisdiktion. Resten af jer er velbevandrede i dette arbejde, efter alle de gange vi tidligere har arbejdet sammen. Lad os bede, før yi går i gang."

'Gad vide hvad det er, Chan har fået mig med til?' spekulerede jeg. 'Det virker ikke særlig sundt at være her.' Chan klappede mig på skulderen og bad mig lytte til bønner. Den var meget inspirerende og hjalp mig til at overvinde min frygt. Ordene indgød os munkens kærlighed, og vi blev opladet til den kommende kamp.

Folk skulle arbejde sammen to og to, undtagen nykommerne. Da de andre var væk, var vi fire tilbage. Munken kom over til os og præsenterede sig som Broder David. Han fortalte os kort om vores

arbejde, og om hvor glad han var for at have os med på denne mission.

Det var på tide at komme afsted, og David førte an. Vi nåede snart den del af byen, der var besat af de lavere astrale. Alle bygningerne var forfalne, og visse steder var tågen meget tæt. Den mindede mig om en røgblandet tåge på jorden - den er der det ene øjeblik og er væk det næste. Af og til kunne jeg se utydelige skikkelser, der skulede efter os fra hushjørnerne. Vi gik gennem tågen. David førte stadig an og projicerede et lys ud, der gjorde det nemt at følge ham. For hvert skridt følte jeg mig stærkere rustet til opgaven.

Vi gjorde snart holdt udenfor en bygning, der lignede et snusket værtshus på jorden. Døren var delvist ødelagt, og det gav mig mulighed for at kigge ind. Der var seks personer derinde; nogle stod ved baren, andre sad og spillede kort. Min opmærksomhed blev trukket over mod et mørkt hjørne. En overvældende følelse af ondskab krøb ind over mig. En stor sort masse lå på lur i skyggerne. *Jeg kunne se denne masses ondskab, men fornemmede også, at de sjæle, vi var*

kommet for at befri, ikke var i stand til at se den. Jeg vendte mig mod David og spurgte: "Hvad er det?" Jeg tror allerede, at jeg vidste det i mit hjerte.

Han trak mig væk fra døren og sagde: "Du skal tage det, jeg nu siger til dig, meget alvorligt. De fire sjæle, vi er her for at befri, opfordres af de lavere astrale til at nedværdige sig selv. Den onde, der ligger på lur i hjørnet, trækker på den negative energi for at øge sin styrke. Når vi går ind, skal du blive i nærheden af mig. Vig under ingen omstændigheder fra min side. Jeg

ventede ikke, at den onde var så tæt på."

Der blev ikke meget tid til at være bange, for med et skub til døren var vi inde. Den stikkende lugt af råddent kød fyldte mine lunger; kvalmen krøb ind over mig. Jeg havde mest lyst til at løbe væk så hurtigt som muligt, men vidste at det kunne jeg ikke. Vi gik direkte hen til de sjæle, der havde brug for hjælp. De så sig overrasket omkring, da de fik øje på os fem. "Hvad vil I her," råbte en af de lavere astrale.

Jeg kiggede over mod hjørnet og så den onde forsøge at skjule sig. Hvis han viste sig nu, ville spillet være ude. Det var op til de to lavere astrale at holde os tilbage. De kunne slet ikke måle sig med Broder David. Ved en håndbevægelse og nogle få ord flygtede de. Det så let ud. Men da den onde så hvad der skete med hans håndlangere, gik han ind i kampen. Det var en helt anden kop te. Han ragede op over os - og den smule lys vi havde forsvandt.

Jeg prøvede at få øje på de fire, vi var kommet for at befri, og fandt dem sammenkrøbne under et bord. Jeg så angsten i deres øjne, da de iagttog den rædselsvækkende skabning komme frem fra hjørnet. Dens ansigt lignede noget fra Helvedes forgård. 'Gud!' tænkte jeg, 'hjælp'.

Den onde må have læst mine tanker. Dens hæslige mund åbnede sig og talte utydeligt; en afskyelig stank sivede ud af hvert ord. Det blev uudholdeligt at trække vejret, da ordene væltede ud' over den ondes modbydelige læber: "Gud! I er forbandet. Alt, hvad der er mit, er mit; og jeg gør krav på disse sjæle som mine."

Broder David vendte sig øjeblikkeligt imod os og befalede: "Tænk kun på lyset, og lad jer ikke bortlede fra 'det. Den onde forsøger at skræmme jer, så han kan suge styrke til sig."

Så vendte David sin opmærksomhed mod den onde: "I den Højstes navn, han som har kastet dig ned i dine egne begærs helvede, gør jeg krav på disse sjæle i hans kærlighed. Og ved min vilje, befaler jeg dig at forsvinde."

Jeg indså, at slaget var en intens viljekamp mellem lysets og mørkets kræfter. Jeg koncentrerede mig om lyset, og en umådelig stærk bølge af energi strømmede igennem mig. Da jeg så over på mine venner, vidste jeg, at de også kunne mærke denne nyfundne energistrøm.

Kampen var lige. Ingen vandt terræn, før Chan og endnu en astral kom ind i rummet. Da de så, hvad der foregik, sluttede de sig til kampen. Deres ekstra viljestyrke overvandt den hæslige skabning, og den begyndte at miste terræn. "Gid fanden havde jer, gid fanden havde jer," fnøs den, idet den forsvandt.

"I har ikke vundet. Der vil være andre." "Jeg er bange for,' at det er rigtigt," sagde David. "Der vil altid være andre."

Et svagt lys trængte ind i rummet, hvilket gjorde det lettere at se; og stanken forsvandt mere og mere. Min umiddelbare bekymring gjaldt de stakkels sjæle, vi var kommet for at hjælpe. Jeg gik over til bordet og løftede det væk fra de fire, der stadig krøb sammen under det. De så miserable ud; de var hurtigt gået i den fælde, som den onde havde sat. Deres øjne var indsunke og efterlod et udtæret udtryk i deres ansigter.

"Kom bare frem, I er i sikkerhed nu," opmuntrede jeg.

Da mine venner så, hvad jeg gjorde, kom de over for at hjælpe. Jeg rakte ned og greb fat i hånden på et af ofrene. Hånden føltes som en kold, våd fisk, og min umiddelbare reaktion var at trække hånden væk, men der var noget indeni, der forhindrede mig i det. "Kom, du skal med mig," befalede jeg. Vi samlede de fire og satte kursen mod byens torv.

På vejen tænkte jeg på disse stakkels sjæle, og det vi lige havde været vidne til. Hvor var det heldigt, at jeg var blevet fundet af kaptajnen i stedet for at ende på dette sted. Vi var de sidste, der nærmede os torvet, hvor Broder David ventede. De andre grupper havde også haft held med sig. Vi førte vores gruppe ind i en firkant, der var blevet dannet af de andre befriere. Chan bad os holde vagt.

Jeg var sikker på, at de ikke havde nogen viljekraft tilbage. Kampen havde suget alt ud af dem. David gik ind i firkanten og sagde: "Hør her, vi er kommet for at hjælpe jer at undslippe det onde, der snigjager sjæle som jeres. Nogle af jer har allerede set det, der venter på jer her. I er på en usikker vej, venner, én der til sidst vil føre jer ind i Helvede. I må ændre jeres måde at leve på, ellers vil I ende dér. Vend ikke ryggen til denne chance. Det er den eneste I får. Hvis vores hjælp ikke er ønsket, kan I gå med Guds velsignelse."

To af de højere astrale trådte til side. Kun tre af dem, der befandt sig i firkanten, trådte ud og forsvandt hurtigt af syne. Resten diskuterede indbyrdes. De fire vi havde hjulpet, beskrev ret overbevisende, hvad de havde været vidne til. Efter megen diskussion trådte én af dem frem og sagde tøvende: "Vi vil gerne med jer." Tårerne trillede ned over hans magre ansigt. "Hjælp mig. Jeg vil ikke tilbage til det mareridt."

Han faldt ned på knæ og græd som et barn. Jeg havde den dybeste medfølelse med ham, for jeg fornemmede, at han skammede sig inderligt. Broder David bukkede sig ned, tog fat i hans arm og hjalp ham op. I adskillige minutter talte han til ham med en stemme fuld af medfølelse. Broder David vendte sig så mod de andre og talte også til dem. Alle der overværede det, kunne mærke hans kærlighed og medfølelse, da han sagde: "Jeg er glad for, at I er kommet til fornuft. Vi tager jer nu med til et sted, hvor I vil få hjælp."

Jeg sukkede et stille 'tak' til Gud, for at han var med os. Broder David vendte sig imod os befriere og bad os om at tage hinanden i hånden, så vi dannede en kæde rundt om sjælene i midten. Så løftede han hånden, lavede en bevægelse i luften og straks formedes et lys over hans hoved, der bredte sig ud over os alle.

De der befandt sig inde i kæden begyndte at skribe, men skrigen døde bort, da lyset fortonede sig og afslørede et hospital. Vi førte dem ind i bygningen og blev mødt af en nonne og nogle sygeplejersker. Vi blev bedt om at vente, mens Broder David talte en tid med hospitalpersonalet. Så førte sygeplejerskerne dem væk. Den sidste af dem, vi havde bragt med os vendte sig, før han drejede om hjørnet, og sendte os et smil, som for at takke os. Det var sidste gang, jeg så dem.

Jeg banede mig vej over til Broder David og spurgte: "Hvad sker der med dem nu?"

"Der vil blive draget omsorg for dem, indtil de er klar til at blive oplært i det højere liv," svarede han.

"Hvis vi ikke kan dø igen, hvorfor har vi så taget dem med til et hospital?" "Et logisk spørgsmål," svarede han.

"Det er ganske rigtigt, at vi ikke kan dø en gang til. De erfaringer, vi gør os i livet, efterlader et indtryk på det ubevidste plan. Disse indtryk bliver til virkelighed her, fordi sindet gør, at alle vore tanker får deres fulde virkning. Vi sendes enten til ekstatiske højder eller ned i vore egne begærs dybe huller. De sjæle, vi lige har reddet, var i et sådant hul. Deres svage viljer gjorde dem til et let bytte.

Vi er ikke bekymret for deres kroppe, men deres sind har brug for healing. På dette hospital vil de få hvilet, lære hvordan de overvinder deres negative tanker og se deres ansvar i øjnene. I sidste ende vil de blive gode borgere."

Vi havde lige afsluttet samtalen, da nonnen kom tilbage og talte til Broder David. Så forlod vi hospitalet og kom snart til et vandløb.

Vandet funkede klart, og den græsbevoksede bred så indbydende ud, at jeg var mere end taknemlig for at få mulighed for at hvile mig, da Broder David bad os om at sætte os. Han blev stående, og da vi andre havde fået os sat, talte han til os om selvtillid.

"Vi kan ikke leve en andens liv. Hvert individ må gå hvert skridt selv. Vi kan holde et lys, der viser vej for dem, hvis øjne er åbne, og vi kan omgive dem med åndelig styrke. Uanset om vi har en fysisk krop eller ej, bør vi ikke forsøge at kontrollere en andens sind eller tvinge ham til at handle imod sin vilje. Vi skal arbejde sammen og hjælpe hinanden i Kristi ånd. Vi kan inspirere, hjælpe og vejlede, aldrig tvinge.

Det er forkert nogensinde at sige, at man ikke har tillid til sin egen styrke, for det er netop den, man skal stole på. Ånden gennemtrænger jer hver især - I er ånden. Det er jeres ånd, og den er stærk nok til at beherske sindet og hver eneste celle i jeres krop. Ved ikke at have tillid til den fornægter I den. Enhver tvivl, ethvert ord om frygt må udslettes, før det tager form eller bliver udtrykt. Tro på jeres indre Gud, og al styrke er jeres."

'Hvilken vidunderlig tale,' tænkte jeg. Den fjernede enhver mulig frygt omkring mit nye arbejde. Broder David takkede de højere astrale og vendte så sin opmærksomhed mod os. "Jeg takker jer igen for jeres hjælp. I dag har hver enkelt af jer vist et mod og en styrke, der overgik vore forventninger. Jeres lærere gjorde det rigtige, da de foreslog, at I deltog i dette arbejde, og jeg håber vi kommer til at arbejde sammen igen. Gud velsigne jer indtil da."

Broder David gjorde korsets tegn, og omridset af ham begyndte at udviskes. Kort efter var han væk. Hans ord genlød stadig i mine ører, efter at han var forsvundet. Chan kom over til mig og rakte hånden frem. Jeg greb den, og han trak mig op at stå. Vi sagde ikke et ord, for ord var unødvendige. Det var første gang, jeg forstod den fulde betydning af Chans lære. Chan brød stilheden ved at sige: "Du har levet helt op til mine forventninger."

Jeg kom i tanke om dengang, Chan havde fortalt mig om de lavere planer, og at han havde ment, jeg måske kunne arbejde sammen med ham der. Han havde planlagt det hele.

"Du Jim, jeg kan læse dine tanker," sagde han med et smil. "Jeg lovede at tage dig med på et besøg hos dine forældre, når arbejdet var gjort, men flere prøvelser lige nu vil være for meget. I stedet foreslår jeg, at vi tager ned til søen, så du kan vaske stanken fra slagmarken af dig."

Chan tog fat i min arm, og af sted gik det endnu engang. Vi dukkede op igen ved søen. Vandet glitrede indbydende, så jeg spildte ikke meget tid med at få tøjet af. Chan afslog min invitation om at bade sammen med mig og satte sig under et træ.

Et stykke tid sugede jeg den energi til mig, som vandet gav i så rigelig mængde. Jeg var tilfreds med den måde, jeg havde udført mit arbejde på i kampen og var lykkelig for, at Chan var min lærer. Jeg havde det meget bedre nu og besluttede at tage tøj på. Jeg gik over til det sted, hvor

jeg havde lagt mit tøj, og blev noget forbavset over, at det var væk. I stedet lå der en mangefarvet, smuk dragt pænt lagt sammen.' Det må være Chans værk, tænkte jeg og vendte mig om mod det træ, hvor han sad.

"Hvad er nu det for noget?" råbte jeg og samlede dragten op.

"Tag du den nu bare på," svarede han, "så er du flink. Vi kan jo ikke have, at folk snakker om dig." Jeg så ned ad mig selv og rødmede forlegent. Jeg skyndte mig at tage dragten på. Den passede fint og følte meget behagelig om mine skuldre. Der var også et par løjerlige sko, som jeg stak fødderne i. Hvis mine venner kunne se mig nu, ville de tro, at jeg var på vej til et karneval. Chan gjorde tegn til, at jeg skulle sætte mig ved siden af ham.

Jeg gik forsigtigt over til den stol, han havde materialiseret. Jeg var nødt til at gå meget forsigtigt i de nye sko, ellers ville jeg være faldet på næsen. Selvom jeg var død, kunne jeg stadig mærke smerte, for jeg havde endnu ikke lært at kontrollere den side af mit sind. Jeg stillede mig foran Chan og spurgte: "Hvad synes du?"

"Du ser fornem ud, du ligner en kejser fra min tid. Sæt dig ned, så skal jeg forklare dig, hvorfor jeg har udskiftet dit tøj."

Da jeg havde sat mig til rette, fortsatte Chan: "Den vigtigste del af min undervisning indtil nu har handlet om tankens kreative princip. Fra din oplevelse med den nyligt overståede kamp, ved du nu, at tanker - gode eller slette - kan kastes tilbage til én selv. Det skete for dig. De emotionelle tanker, der opstod på grund af kampen, har påvirket din mentale aura.

Det vil være nødvendigt at rense dit emotionelle felt, hver gang du arbejder på denne måde. Jeg har endnu ikke lært dig, hvordan du gør det, men jeg gjorde det næstbedste ved at foreslå dig at bade. På denne måde har vandets magnetiske kraft automatisk rensset ikke bare din krop, men også din magnetiske aura. Eftersom dine tanker opsamlede impulser under kampen, påvirkede de ikke bare din mentale aura, men også din legemlige. Alt, hvad din krop har været i

kontakt med, som for eksempel dit tøj, har fastholdt både dine gode og dårlige vibrationer. Det er nødvendigt at rense ikke bare din mentale aura, men også dit tøj. Hvis du tænker tilbage på første gang, du badede her, vil du erindre, at du også da tog nyt tøj på."

"Åh ja, det husker jeg godt, du fjernede min uniform."

"Det er fuldkommen rigtigt," svarede han. "Jeg forklarede dengang hvorfor. Denne gang påtog jeg mig selv at give dig noget nyt. Det tøj, jeg har givet dig, er en gave, men jeg forventer ikke, at du går med det hele tiden, og når vi tager afsted, vil jeg materialisere noget vesterlandsk tøj til dig.

Jeg er nødt til at give dig en undskyldning, for du skulle have været til våbenstilstandsfest - i stedet fik jeg lov til at lade dig arbejde sammen med mig. Det vil ikke vare længe, før du flytter ud fra dit kvarter, for din tilpasningsperiode er ved at være overstået. Du har opnået retten til at flytte til et højere plan. Det forklarer, hvorfor vi besøgte det femte plan. Og jeg havde også brug for en lejlighed til at introducere dig for det arbejde, som vi mener, du er bedst egnet til. Der er sjæle som gerne vil arbejde sammen med os om disse opgaver, men de har ikke det rette mentale syn på tingene og mangler den nødvendige viljestyrke. Du har disse to nødvendige kvaliteter, som du jo allerede har demonstreret. Resten arbejder jeg på.

Lad mig forklare dig noget om auraen. Du har bemærket, at du ikke kan lyve her, fordi hele

dit liv kan aflæses af dem, der er i stand

til at læse et andet individs livsmønster. Dit blev aflæst, da du kom hertil. Det viste dine stærke sider, dine svagheder og dit syn på tingene.

Ud fra denne vurdering var vi stand til at afgøre den rette vej for dig. Jeg blev kontaktet af dem, der mente, at jeg ville være den mest passende lærer, og jeg accepterede med glæde muligheden for at hjælpe.

Alle har et livsmønster, der er præget af hver eneste tanke og følelse, sjælen har oplevet - ikke bare i ét liv, men i mange. Nogle vil hævde, at det er personlighedens gennemarbejdede plan, andre vil henvise til Akasha kronikken. Begge parter har ret.

Jeg kan bedst lide at tænke på det som Dommens Bog, for det er nøjagtig, hvad det er - vores egen bog om livet. Vi, forfatterne, skriver et teaterstykke i bogen, og vi, skuespillerne, tager den rette maske på, som passer til hver enkelt oplevelse i de forskellige liv. Det er derfor, Guds Lov er perfekt - han tillader os at være vores egen dommer, nævning og bøddel. Vi kan ikke flygte fra os selv, fordi vi er manifestationen af denne Lov.

Jeg vil gerne have, at du tænker tilbage på første gang, vi mødtes. Jeg tog dig med så du kunne få nyt tøj, og jeg tog dig med til søen, hvor du badede. Jeg fortalte om bilerne på jorden, der har brug for et batteri. Vi sammenlignede dem med den astrale krop og sagde, at begge brugte et batteri for at kunne bevæge sig."

Chan havde en vidunderlig hukommelse. Det tog mig lidt tid at erindre den periode af mit liv, men med Chans hjælp kunne jeg genkalde mig lektionen.

"Det er godt, du kan huske det," sagde han. "Den fysiske krop har også brug for et batteri. I hvert tilfælde er batteriet ikke blot en energibeholder, det lader også energi sive ud i æteren, og det skaber et magnetisk felt omkring befordringsmidlet. Dette udstrålingsfelt kaldes auraen. De menneskelige og astrale auraer er de mest komplekse, fordi de til stadighed undergår forandring. Til tider kan auraen ses omkring den menneskelige krop som en sky af elektroner, der flimrer fra hoved til fod. Dens tæthed tiltager og aftager med individets sindsstemninger. Jeg ved, at det jeg her fortæller er nyt for dig, Jim, men med tiden vil du forstå betydningen.

Alle fysiske ting på jorden har et udstrålingsfelt omkring sig, men mennesket har det mest komplicerede. Ved sin indvirkning på de mentale atomer, skaber personens bevidste tanker et mønster inde i dette felt. Det er den del af auraen, der kan ses af de mennesker på jorden, der har udviklet deres sjette sans. Der er imidlertid to andre veldefinerede vibrationer. Det er de mentale og de åndelige. Begge påvirkes af den finere æter og er selvfølgelig også påvirket af personens mentalitet.

Inde i disse felter ændrer vidtstrakte, pulserende farver sig fra

øjeblik til øjeblik. Fra sin fødsel ind i den fysiske verden opbygger mennesket sin personlighed, og disse følsomme atomer pulserer med vores tanker - de er mursten og mørtel i vores struktur.

Farver og nuancer i den menneskelige aura er uigendrivelige manifestationer af, hvad selvet gør eller skaber ud af mulighederne i sit jordiske liv. De indikerer vores jordiske og mentale tilstande. Farver og nuancer i auraen afspejler derfor mennesket selv."

Det Chan fortalte var virkelig interessant, så jeg spurgte ham, om han ville forklare noget mere om farverne i den menneskelige aura. "Der er syv hovedfarver, der former auraen," sagde han. "Hver har sin egen vibration, og hver af dem påvirkes af tænkeren. Jeg vil give dig et eksempel: Du har nok hørt udtrykket, at man ser rødt ved et vredesudbrud - hvis du ser på vedkommendes aura umiddelbart efter, vil du bemærke vidtstrakte, pulserende ildrøde nuancer,

der afspejler denne sindsstemning. Dette er den første farve i menneskets opbygning. Hvad er de andre seks hovedfarver, Jim?"

Chans spørgsmål kom bag på mig, for jeg kunne ikke huske, hvad jeg havde lært om farver i skolen. "Det gør ikke noget," sagde han, "jeg vil minde dig om dem." Vi blev der et stykke tid, mens Chan forklarede mig om resten af farverne. Han bad mig gentage farvernes rækkefølge, så jeg ikke skulle glemme dem. "Rød, orange, gul, grøn, blå, indigo og violet," sagde jeg glad.

"Meget fint," svarede han, "det er de syv hovedfarver, men jeg må også lige fortælle, at der er syv underinddelinger af hver. Den mulige kombination af nuancer, som auraen er opbygget af, er uendelig. Ud fra det jeg har fortalt, har du muligvis bemærket, at der er en trefoldig aura, der relaterer til den trefoldige menneskelige opbygning. Disse tre dele er den fysiske krop, sjælen og ånden; Den fysiske krop er mest forbundet med de æteriske vibrationer, sjælen udtrykker sig mest i det astrale (mentale), og ånden mest i det højere mentale (spirituelle). Du må huske på, at mens en person kan skjule sine tanker for andre på jorden, er det umuligt at lyve og snyde her, fordi ens tanker afgør hvilket plan, man kommer hen på efter den fysiske død. Lige tiltrækker lige. Der findes en passende talemåde, som du måske kender: 'Du bliver det, du tænker. Disse ord har stor betydning i livet. Har du nogen spørgsmål, du gerne vil stille mig?' Jeg svarede, at det havde jeg ikke. "Godt. Så vil jeg vise dig, hvordan du renser din aura uden at tage et bad."

Jeg sprang op fra stolen og spurgte:

"Betyder det, at jeg ikke længere kan svømme i søen?"

"Selvfølgelig ikke. At kunne rense auraen med tankerne er en nødvendighed, hvorimod svømning er fornøjelse. Det er en given sag, at tanken er hurtigere end det at svømme rundt og plaske med armene." Chan kunne godt se det morsomme i det han havde sagt, og vi begyndte at grine. Da vi var færdige, fortsatte han med at forklare mig, hvordan jeg skulle rense min aura.

"Nu, hvor du står op, kan vi lige så godt begynde. Det vil være bedst at lukke øjnene, og holde hænderne frem med håndfladerne opad. Tænk nu på et hvidt lys, der går ind gennem din pande og strømmer ned gennem kroppen, og før det så ud gennem dine håndflader. Du skal bruge viljekraften til at styre dine tanker. Du kan prøve det nu."

Jeg forsøgte flere gange, før jeg kunne mærke den fulde styrke af den energi, der strømmede igennem mig. Det havde en usædvanlig effekt. Jeg blev meget glad og befandt mig i en noget løftet stemning. Da jeg kom med en bemærkning om det, svarede Chan: "Den følelse du oplever skyldes, at du har rensset din aura for alle negative tanker. Det er et godt tegn. Enhver ny følelse af negativitet skal renses ud, så du altid har det som nu. Der er kun brug for et øjeblik og så selvfølgelig viljekraft."

Chan tav og sad bare med et smil på læberne. "Er alt, som det skal være?" spurgte jeg. Han gav sig god tid, før han svarede. "Jeg sad bare og tænkte tilbage på dengang, jeg selv lige var kommet hertil. Det er lang tid siden nu. Jeg var nødt til at tilpasse mig - meget ligesom dig - men jeg var meget ældre, da jeg sagde farvel til min familie og mine venner. Ja, Jim, dine tanker undrer sig over, hvor gammel jeg er. Har du lyst til at gætte?"

Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle undgå at fornærme ham. Jeg gik forsigtigt frem. "Ved første øjekast ville jeg sige, at du har været på denne side i omkring to hundrede år." Jeg afventede hans reaktion. "Min dreng," sagde Chan smilende, "du er alt for venlig." Jeg kom med en vag undskyldning for min ubetænksomhed: "Øh, jeg glemte, at du kunne læse mine tanker."

"Jeg kan forsikre dig, at det ikke er nødvendigt at undskylde," sagde han. "Jeg er over otte hundrede og seksten år, og alligevel er hver ny dag som et ubeskrevet blad." Jeg stod bare og glanede med åben mund og polypper. Det kunne jeg slet ikke forestille mig. Chan rejste sig fra stolen, kiggede mig lige i øjnene og sagde: "Kan du huske, jeg sagde, at man bliver det, man tænker? Min måde at tænke på afspejler sig i mit udseende. Dine tanker vil med tiden også

afspejle sig i dit."

Chan lo igen. Jeg forstod ikke hans lille spøg, men når alt kommer til alt, tænkte jeg, er han en kineser med en pudsig sans for humor.

Chan vendte sig mod stolene, gjorde en bevægelse med hånden, og væk var de. "Vil du lære mig, hvordan man gør det?" spurgte jeg. Jeg forventede, han ville sige, at det måtte vente til en anden gang. I stedet vendte han sig om og svarede: "Der er intet som nuet. Den vigtigste ting at huske, når man skal materialisere en genstand, er at fastholde det mentale billede. Til at begynde med må du tænke på noget småt. Fasthold tanken, indtil du er sikker på, at du har de rette proportioner. Brug så din viljekraft til at føre den subjektive form ind i din objektive verden - og så..., ...så er du en tryllekunstner! Lad mig så se, hvad du kan."

Jeg tænkte, at det nok ville være bedst at materialisere noget velkendt, som for eksempel en af de bøger jeg havde haft på jorden. Den der umiddelbart dukkede op var *Tobys Eventyr*. (bilde t.v.) Den læste jeg mange gange, selvom den var for meget mindre børn. Jeg så bogens omslag og størrelse for mig, den var kun ti gange tyve centimeter. Den del var let. Det var sværere at frembringe bogen ud fra mit forestillingsbillede, men jeg var fast besluttet. Jeg tror, jeg anstrengte mig alt for meget, for noget skete der, men ikke på den måde jeg ønskede det. En bog kom til syne, men den var alt for stor. Faktisk lignede det dårligt nok den bog, jeg havde i tankerne. Den havde en forkert farve og titlen stod spejlvendt. "Men dog! Hvad gik der galt?" spurgte jeg.

"Det klarede du virkelig godt i forhold til, at det var dit første forsøg," sagde Chan. "Nu skal jeg fortælle dig, hvor dét gik galt. Du havde det rigtige billede af bogen, og det var godt. Din viljekraft var fint under din indflydelse, men din forestillingsevne løb af med dig. Du må opnå mere selvkontrol og tålmodighed. Nu skal du skaffe dig af med det, du har skabt."

"Hvordan gør jeg det?" spurgte jeg. "Ganske enkelt ved at se på bogen og lade den opløse sig i de elementer den er skabt af. Der er brug for mere viljekraft," svarede Chan.

"På'en igen," sagde jeg. Min viljekraft forøgedes, mens jeg koncentrerede mig om bogen og det at lade den opløse sig i de elementer den var blevet skabt af. Kort efter begyndte den at flimre og forsvandt så lidt efter lidt. Et øjeblik senere var den væk. "Det klarede jeg jo fint."

"Fint," udbrød Chan, "og så en gang til. Du skal bare gøre det og bringe din forestillingsevne under kontrol. Du har vist evner for det her - de skal bare finjusteres efterhånden."

Vi fortsatte et godt stykke tid, og til sidst holdt jeg en bog i hånden, var identisk med den, jeg havde haft på jorden. Jeg smilede til Chan: "Dette bringer minderne frem." Chan nikkede. Han havde en engels tålmodighed med mig, og det takkede jeg ham for. Jeg var tilfreds med mig selv. Endelig havde jeg udrettet noget, der ville gavne mig i mit nye liv. Jeg var som et barn med et nyt stykke legetøj. Hvis jeg havde fået min vilje, ville jeg ikke have lavet andet den næste uge end at materialisere alt muligt bare for sjovs (moro) skyld - men Chan havde andre planer. Han materialiserede noget nyt tøj til mig, som jeg skyndte mig at tage på. Tøjet var en gave, så jeg kunne ikke få mig selv til at sige, at det ikke rigtigt passede. Senere blev det noget af det kæreste, jeg ejede. Jeg kunne se på Chans udtryk, at han havde en overraskelse. Han begyndte at le. "Du er ved at lære at læse mine tanker. Du har helt ret, jeg har en overraskelse til dig. Vi skal besøge dine forældre. Men denne gang skal du rejse ved hjælp af din egen viljekraft."

Kapitel 5

'Ih, du godeste,' tænkte jeg, idet jeg erindrede mit første forsøg på at gøre det selv. "Du behøver ikke at bekymre dig, Jim," bemærkede Chan, jeg vil være lige ved siden af dig. Du skal bare huske at koncentrere dig om det rum, du ønsker at materialisere." Jeg var spændt på at møde mine forældre igen og opbyggede hurtigt et billede af dagligstuen, som jeg kendte så godt. Jeg forbandt min vilje med min tanke og trak. Bevægelsen begyndte og sluttede hurtigt. Jeg åbnede øjnene i et fuldstændigt mørke. Til min skræk opdagede jeg, at jeg ikke kunne bevæge mig, så jeg hylede til Chan, at han skulle hjælpe mig. Hans utydelige stemme nåede mine ører: "Ingen panik, det er ikke farligt. Bare tag to skridt frem."

Jeg gjorde, som han sagde og trådte ind i mine forældres dagligstue, hvor Chan stod og smilede. "Hvad gik der galt?" spurgte jeg. "Vend dig om og find selv ud af det." Det gjorde jeg og kiggede lige ind i en væg. "Det forstår jeg ikke," sagde jeg. "Det ene øjeblik er jeg i mørket, og det næste står jeg ansigt til ansigt med dig." Chan spurgte: "Kan du slet ikke se, hvad det var, der skete?"

"Det er jeg bange for at jeg ikke kan," svarede jeg. "Nå, men du materialiserede dig inde i den væg," sagde han. "Der sker ikke noget drastisk ved det, men din ankomst dér bragte lidt mere stof til murværket, end det har brug for. Lad mig forklare det lidt nærmere. *Du ved, at din krop ikke er lavet af de samme atomer som murstenene. Dine atomer er finere og indeholder mere æter, hvilket tillader dem at gå igennem de grove atomer og æteren i murstenene.* Der opstår kun problemer, hvis du bliver stående det samme sted i stedet for at gå hurtigt igennem. For så vil dine atomer udvide murstenenes og skabe for meget kraft på for lidt plads. De bøjede brag og spektaklet, der skabes af denne overskydende kraft, kaldes en manifestation. *Sådanne lyde høres ofte, når en sjæl besøger jorden.*"

"Nåh ja, det blev omtalt i undervisningen i salen," sagde jeg. "Men jeg var nu stadig noget overrasket over at befinde mig i mørke."

"Du er nødt til at fokusere dine tanker mere klart," sagde han, "ellers vil du støde ind i det samme problem ved andre besøg. Nu har du en førstehåndserfaring med at gå ind i en mur. Det sker sjældent, og nu kan du nemt rette det, hvis det skulle ske igen. Lad os finde dine forældre."

Chan gik hen mod muren og lige igennem den. Jeg tøvede lidt med at følge efter. Han vendte tilbage og spurgte: "Nå, hvad venter du på?" Jeg kom til at le ved at se ham gå igennem en mur.

"Jeg ved godt, hvorfor du griner," sagde han, "men jeg ser nu altså ikke så morsom ud som en vis anden person, der sad fast derinde for nogle få minutter siden."

"Du har ret. Undskyld," svarede jeg og banede mig vej gennem muren og ud i haven. Jeg mærkede en forbigående tyngde, da jeg gik igennem væggen. Mor sad i sin havestol omgivet af blomster. Hun opholdt sig kun ude i haven, når det var varmt, så jeg konkluderede, at det måtte være sommer. *Det er kun ved at iagttage folks aktiviteter og omgivelser, at en ånd kan afgøre årstiden eller tidspunktet på jorden. På vores side af livet er der ingen dag eller nat, intet ur at holde øje med.*

Der var en let tåge omkring min mor, og da jeg gik hen til hende, kunne jeg kun lige ane hendes ansigtstræk - en smule

ældre og mere grå, men stadig min gode, gamle mor. Jeg kiggede efter min far, men kunne ikke få øje på ham. Jeg håbede, han var hjemme; "Det er han." svarede Chan. "Kig over mod redskabsskuret." Jeg havde glemt, at Chan også var der. "Vi er her for din skyld," sagde han. "Så jeg vil holde mig lidt i baggrunden."

Jeg skyndte mig over mod redskabsskuret, og lige før jeg nåede derhen, gik døren op, og far kom ud bærende på nogle pottedplanter. Han var en meget dygtig gartner og vandt mange priser for sine planter på de lokale udstillinger. Han var nu kun få centimeter fra mig. Jeg forsøgte ikke at røre ved ham, men råbte: "Far, far!" Han må have hørt mig, for han kiggede over mod min mor, idet han troede, at hun havde kaldt på ham. Men hun sov. Far mumlede dæmpet: "Jeg kunne sværge på, at jeg hørte Jims stemme. Men det kan jo ikke være rigtigt, han har været død i tre år - hvilket spild af et ung liv, hvilket spild. Det må have været vindens susen i træerne."

Tre år, havde far sagt, hvor var de blevet af? Det virkede som om, det var i sidste uge, at jeg kæmpede for mit land og ankom til den næste verden i stedet for at vende hjem til mine forældre. Jeg fik tårer i øjnene.

"En dag vil du kunne tale med dem igen, Jim." Jeg vidste, hvem stemmen tilhørte og vendte mig om for at svare: "Du dukker altid op, når jeg er lidt nede, Chan. Jeg ved, du har ret, og jeg ser frem til den dag, hvor min familie kan blive genforenet." Jeg havde det bedre. "Godt," svarede han, "Vi er nødt til at tage tilbage til dit kvarter nu. Jeg har andet arbejde, der skal gøres."

Vi kom til syne igen udenfor mit kvarter. Jeg talte med Chan nogle få minutter, og så tog han afsted. Da jeg kom ind, stod der en flok og talte sammen. En trådte frem og sagde. "Vi snakkede om at gå en tur i parken. Har du lyst til at gå med?"

"Nej tak," svarede jeg, 'jeg har brug for at ligge ned.'" Jeg gik over til min seng. Jeg var faktisk ikke træt, men jeg havde brug for at gennemgå det, Chan havde lært mig.

I løbet af de næste to år, besøgte jeg jævnligt det jordiske plan for at se til mine forældre, og jeg iagttog dem ældes sammen med ynde. På det tidspunkt var jeg vokset både mentalt og åndeligt og kunne tage rundt på egen hånd uden at komme galt afsted.

Jeg kom til at elske Chan som min egen far. Han var altid ved min side i de første år. Tidspunktet, hvor jeg skulle flytte til det femte plan, nærmede sig hurtigt, så jeg tilbragte mindst lige så meget tid dér som i mit hidtidige kvarter. Hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal jeg selvfølgelig, så kunne jeg ikke lide at være der længere.

Så skete der noget, jeg aldrig havde oplevet før. Jeg sad på min seng og kunne pludselig mærke en prikken, der startede i mine fødder og arbejdede sig op ad mine ben, indtil hele min krop vibrerede. Jeg vidste ikke, hvad der foregik, så jeg kaldte på Chan og bad om hjælp. Mens jeg ventede, tumlede mine tanker tilbage over de sidste to år - der havde været meget, jeg skulle lære. Vi havde også fået den sidste lektion fra vejlederen i den store sal. Han havde fortalt os, hvor glad han var for, at vi havde gjort så store fremskridt. Nu kunne han fuldstændigt overlade os til vore egne vejledere. Men Bill, stakkels gamle Bill, var blevet flyttet til en anden del af det astrale plan. Jeg fik at vide, at han havde problemer med at tilpasse sig, og at man mente, det var bedst at flytte ham til nye omgivelser. Jeg havde foreløbig mistet forbindelsen med ham, men jeg vidste, at jeg ville møde ham igen. 'Hmm, Chan giver sig god tid,' tænkte jeg, 'han må have travlt. Jeg var lidt for hurtig, for han kom umiddelbart efter til syne en halv meter foran mig. "Åh, der er du," sagde jeg, "der sker altså noget mærkeligt."

"Det ved jeg godt," svarede han med et smil, "tiden er inde til, at du forlader dette sted for

bestandigt. Du har opnået retten til at flytte til dit nye hjem på det femte plan. Det du nu mærker betyder, at din krop er parat til at falde væk. Nøjagtig som en sommerfugl, der kæmper sig fri af sin kokon ind i en ny verden, vil du også bryde til et højere plan."

Med en blanding af frygt og glæde, tænkte jeg på, hvad der nu ville ske. Chan må have læst mine tanker og sagde: "Bare rolig, du har intet at frygte. Jeg skal nok hjælpe dig. Jeg er lige så glad som du for at tiden er kommet. Det er utrolig flot, at du har udviklet dig så hurtigt til den næste fase. Nu vil jeg gerne have, at du sidder helt stille. Jeg vil føje min viljestyrke til din, og det vil hjælpe. Luk øjnene - du må under ingen omstændigheder åbne dem, før jeg siger til. Forstår du?"

"Ja, Chan," svarede jeg. Af bar spænding fløj tankerne rundt i hovedet på mig, men jeg vidste, at jeg skulle være rolig og afslappet. Jeg tog nogle dybe åndedrag og fik kontrol over mine følelser. Langsomt mærkede jeg, hvordan Chans viljekraft løb sammen med min. Den prikkende fornemmelse tog til, indtil hele min krop rystede voldsomt. Det føltes som om jeg rystede mig fri af ét sæt meget stramtsiddende tøj. Langsomt aftog denne rysten og blev erstattet af en følelse af lethed. Min krop var nu fuldstændig rolig. "Du kan åbne øjnene nu," sagde han. Jeg tøvede med at åbne dem, da jeg huskede det blændende lys fra mit første besøg. Chan læste mine tanker. "Kom nu, Jim," sagde han. "Jeg sagde jo, at det var i orden at åbne øjnene. Nu hvor du er en beboer på dette plan, vil du ikke opleve en sådan uønsket effekt."

Langsomt åbnede jeg øjnene og opdagede, at jeg sad i et værelse, der virkede meget bekendt, selvom jeg aldrig havde været der før. "Hvor er vi?" spurgte jeg. "Du er i dit nye hjem," svarede Chan. "Ikke længere bare en barak. Alt her tilhører dig. Jeg har arbejdet på denne overraskelse et stykke tid. Møblerne og malerierne har du værdsat før i tiden."

"Nå, det er derfor, det virker så bekendt," sagde jeg. "Ja selvfølgelig," svarede han, "hvordan skulle jeg ellers kunne vide, hvad du kan lide? Det var lettere at læse dine tanker end at gætte på, hvad du bedst kan lide. Jeg byggede ikke huset selv - der var andre, der hjalp til. Igennem et stykke tid skabte håndværkerne og jeg dette hus til dig. Det sværeste var at finde ud af, hvor det skulle ligge, men det indikerede du selv én af de gange, du var på besøg."

"Det må have taget et stykke tid at bygge det," bemærkede jeg. "Tværtimod, så snart vi vidste, at du var klar til at komme, begyndte vi på arbejdet. Jeg udtænkte og tegnede en grov skitse til arkitekten, der så med hjælp fra håndværkere skabte huset. Alt i alt tog det lidt over en uge. Møbleringen blev overladt til mig."

"Men hvor er vi?" spurgte jeg. "Kan du huske dit første besøg på dette plan?" "Ja, det kan jeg godt. Vi besøgte én dal. Jeg sagde, at jeg syntes, der var meget smukt, og at jeg ville ønske, jeg kunne bo der. Vent lige lidt - det er ikke dit alvor!" Chan gav mig ikke tid til at tale ud. Han afbrød: "Ja, det er her, vi er. Jeg håber, du synes om min gave. Du har arbejdet hårdt, og dit nye hjem her er frugten af dit arbejde. Kom med udenfor, jeg har noget mere, jeg gerne vil vise dig."

Jeg lettede mig fra stolen og satte kurs mod døren. Før jeg åbnede den, vendte jeg mig om og kiggede rundt i rummet endnu en gang. Det forekom mig, at jeg kendte hvert eneste møbel. Det var som om, hver enkelt ting rakte ud imod mig, og alligevel havde jeg aldrig set dem for mine øjne før. Det var en mærkelig følelse, men jeg var meget glad.

Jeg vendte mig om og åbnede døren. I det samme lød der et højt bifald fra en gruppe mennesker, der stod på græsplænen. Jeg vendte mig mod Chan og spurgte: "Hvem er det?"

"Dine naboer. Kan du huske husene i dalen? Disse mennesker bor i dem og er kommet for at

byde dig velkommen. Det er almindeligt her, at man lærer sine naboer at kende. Det er den rette omgangsform. Jeg vil forlade dig, så du kan lære dine nye venner at kende. Når du har fundet dig til rette, vil der være arbejde til dig." Chan trådte til side, og på et øjeblik var han væk.

En af naboerne trådte frem og introducerede sig selv. "Mit navn er Rose," sagde hun, idet hun smilende rakte hånden frem. Jeg greb den og mærkede varmen, der udstrålede fra den. "Du har meget beroligende hænder," sagde jeg. Jeg kiggede ind i hendes mørkeblå øjne og blev så fortryllet af hendes skønhed, at jeg var naglet til stedet.

"Hvad er der i vejen?" spurgte hun. "Øh, undskyld jeg stirrer," mumlede jeg. "Det er længe siden, jeg har talt med en kvinde. Jeg var begyndt at tro, at mænd og kvinder var blevet adskilt for evigt. Jeg fik at vide, at det var for at give vore lavere begær tid til at falde til ro, men jeg har nu ikke nogen problemer i den retning." Vi kunne begge se det morsomme i det, jeg havde sagt, og begyndte at le.

"Hvad hedder du?" spurgte hun. "James Legget," svarede jeg, men mine venner kalder mig Jim."

"Okay Jim. Kom med hen og hils på de andre." Der var fem andre kvinder og tolv mænd. Rose introducerede mig for hver enkelt; hvorefter vi satte os i haven foran mit nye hus. Det var en strålende dag, og jeg følte mig hjemme for første gang siden min ankomst til denne side af livet. Jeg fik noget saft lavet af vilde frugter. Den smagte som nektar. Jeg havde lært at sætte større pris på denne smag, fordi Chan havde gjort alt, hvad han kunne, for at jeg skulle komme mig over min længsel efter kød. Mine smagsløg var blevet forfinede under denne proces. I starten syntes jeg, det var svært, men nu hvor jeg forstår mere om dyr, kan jeg ikke se hvordan jeg nogensinde skulle kunne spise dem igen.

Vi talte i mange timer, indtil alle til sidst var gået undtagen Rose. Når du har fundet dig til rette, må du endelig besøge mig. Jeg bor lidt længere nede ad stien," sagde Rose og pegede i retning af sit hus. Hun vendte sig imod mig og lagde hænderne på mine skuldre for at kysse mig på panden. "Farvel. Glem ikke at besøge mig." Hun gik hen ad stien og vendte sig en enkelt gang for at vinke. Så var hun ude af syne. Jeg var meget glad for at have fået så venlig en nabo.

Jeg gik indenfor for at undersøge Chans vidunderlige gave. Mit første indtryk var, at rummene var små, men lige tilpas. Der var fire rum i alt. Det største var til at have gæster i. Der var et mindre tilstødende værelse uden møbler. Det havde mørkeblå gulvtæpper, og væggene var malet i samme farve. "Jeg ved, hvad dette rum er til," sagde jeg højt. Chan sikrede sig altid at jeg mediterede, så han havde indrettet dette rum til formålet. Ovenpå var der et badeværelse og et fuldt møbleret soveværelse. Selvom vi ikke har brug for søvn, er det meget svært at bryde vanen. Ind imellem er det dejligt bare at ligge ned og slappe af.

Mine ejendele var pænt lagt frem på sengen - tøj til den ene side og bøger til den anden. Chan havde tænkt på det hele, selv mine ejendele. Jeg brugte noget tid på at lægge mine ting på plads, før jeg gik en tur for at se nærmere på omgivelserne. Da jeg nåede bunden af haven og vendte mig om for at se op mod huset, fik jeg en klump i halsen. Tårerne trillede ned over mine kinder. Jeg tørrede dem hurtigt væk. Mit helt eget hjem - efter så lang tid.

Huset lå mellem nogle træer, og haven strakte sig omkring tolv meter ud fra huset. Det myldrede med de mest udsøgte blomster, jeg kunne forestille mig. Luften var fyldt med duften af kaprifolie. Det eneste sted, jeg nogensinde havde set på jorden, der kunne måle sig med dette, var et billede på et postkort fra Devon, som jeg fik tilsendt fra min tante Kate.

Jeg gik hen ad stien, som jeg vidste ville føre mig forbi Roses hus - bare for at se hvordan det så ud og i håb om se hende igen. Jeg gik knap en kilometer, før jeg kom til en, lille lyserød hytte, der lå lidt tilbage trukket fra stien. 'Det må være her,' tænkte jeg, men hun havde ikke sagt, at det var en hytte. Først tøvede jeg med at gå nærmere, i tilfælde af at det var den forkerte hytte, men gik så hen til fordøren, hvor der hang et skilt, hvorpå der stod 'Roses hytte'. Jeg grinte ved tanken

om 'Jims sted' til mit hus.

Jeg bankede på og ventede, men ingen åbnede. Jeg gik igen, temmelig skuffet. Jeg gik videre ad stien over en eng og krydsede nogle marker. Det føltes som om, jeg havde gået meget langt, så jeg kiggede mig omkring efter et sted, hvor jeg kunne hvile mig. Til venstre var der nogle store egetræer. Der var anemoner og klokkeblomster, hvis kronblade, helt åbne mod himlen, tilføjede strålende farvepletter til det grønne græs. Det var som om, de inviterede mig til at sidde hos sig, men min frygt for at kvase dem afholdt mig fra det.

Jeg gik over til et af træerne og satte mig ned med ryggen mod den tykke stamme. Jeg slappede af og tænkte, at det ville være rart at lukke øjnene i fem minutter.

Pludselig gik der et koldt gys igennem mig, og jeg mærkede nogen røre ved mig. Jeg sprang op og kiggede mig omkring, for at se om der var nogen, der drev gæk med mig. Men jeg var alene. Jeg undrede mig over, hvor berøringen var kommet fra. Igen mærkede jeg en uretmæssig indtrængning i min aura. Første gang det skete, havde jeg jo siddet op ad træet, så jeg gik nervøst en gang rundt om det. "Gad vide...", sagde jeg højt, da jeg kom i tanke om gartneren på det fjerde plan, der talte med træer og sagde, at han forstod dem.

Måske forsøgte træet at kommunikere med mig. Jeg lagde min hænder på dets stamme. Vibrationerne forstærkedes, jo mere jeg koncentrerede mig. Jeg formodede, at det jeg gjorde havde en virkning, men ikke desto mindre blev jeg meget chokeret, da jeg mærkede en stærk følelse komme fra træet. Jeg tog hurtigt hånden væk og trådte tilbage. Det forsøgte *virkelig* at kommunikere! Jeg stod der i adskillige minutter med en blanding af frygt og årvågenhed. Min nysgerrighed fik overtaget, og jeg lagde hænderne tilbage på træet. Igen gik en skælven igennem mig. Denne gang trak jeg mig ikke væk. Langsomt smeltede min sensitivitet sammen med træet. Jeg blev bevidst om dets helhed - lige fra de dybeste rødder til det yderste af grenene. Træets fortid passerede revy for mine øjne. Hvilken vidunderlig måde at forstå det forgangne på. Da Ben havde talt om at kommunikere med træet, havde jeg ikke helt erkendt eller påskønnet naturens enorme omfang, og heller ikke at alle ting i Guds have har en sådan sensitivitet. I min udvidede bevidsthedstilstand blev jeg opmærksom på træerne ved siden af og indså på en eller anden mystisk måde, at det træ, jeg kommunikerede med, også kunne kommunikere med sine artsfæller. Hvad ét træ oplevede, kunne de derfor alle mærke. Ved at jeg blev en del af deres sensitivitet, videregav jeg en kærlighedsvibration. Det var det, Ben mente, da han sagde: "Ved at give dem min kærlighed, reagerer de på denne kærlighed og vokser i overensstemmelse hermed."

Jeg tilbragte det meste af dagen med at lære mere af træet, og jeg nød det virkelig. Da jeg gik takkede jeg træet, selvom det måske virkede mærkeligt. Men jeg vidste, at det ville reagere på det. Jeg tænkte på træerne og planterne på det jordiske plan. Mor talte ofte om fars grønne fingre - nu vidste jeg, hun havde ret. Planterne reagerede på fars venlighed og vandt præmier til ham ved de lokale blomsterudstillinger mange gange. Han talte ofte med sine planter. Dengang syntes jeg, at det var temmelig fjollet, men han sværgede på, at de forstod ham. Hvor havde far ret - men jeg var nødt til at dø for at kunne forstå det.

Da jeg gik op over en bakke, hørte jeg rislen fra et vandløb. Jeg lyttede et øjeblik og fulgte lyden. Jeg klatrede op ad bakken og

opdagede et lille vandløb, der strømmede ud over nogle klipper og dannede en sø i dalen nedenunder. Bregner kantede smukt vandløbet og stien, der førte ned i dalen. Jeg besluttede mig for at følge stien, men først stoppede jeg for at beundre udsigten. Rullende bakker lå dækket af et smaragdgrønt tæppe, og store egetræer og fyrretræer voksede side om side på bakkeskråningerne.

Da jeg gik nedad, passede jeg på ikke at glide i græsset, *der var som silke*. Jeg nærmede mig søen og standsede ved bredden. Vandet var krystalklart, og den eneste bevægelse på overfladen var den glitrende genspejling af en lysstråle. Min opmærksomhed blev trukket over til den ene side af søen, hvor store klynger af vannplanter og siv funkede i sollyset. De lignede pile, der gennem-borede vandets ro. Søen så meget indbydende ud, så jeg besluttede mig for en svømmetur. Jeg kiggede rundt, for at se om der var nogen i nærheden, men jeg havde stedet for mig selv. Jeg tog hurtigt tøjet af og gik ud i vandet. Det var temmelig dybt, men jeg var god til at svømme. Jeg kom til at le ad min bekymring for at drukne. Jeg steg forfrisket op af vandet og var snart på vej tilbage til dalen.

På vejen mødte jeg en ung mand og en ung kvinde og vidste på en eller anden måde, at de var bekymrede. Jeg stoppede for at spørge, hvad der var galt. "Det er min far," svarede kvinden med tårer i øjnene. "Han er drunker og voldelig mod min mor. Hun ligger nu meget syg på hospitalet, og vi venter på, at hun dør. Det er ikke min mor, jeg er bekymret for. Hun er en vidunderlig sjæl og vil komme direkte hertil. Nej, det er min far, der er nødt til at betale for, hvad han har gjort. Jeg elsker dem begge og bebrejder i nogen grad mig selv for min fars adfærd. Han begyndte at drikke kort tid efter, at jeg omkom ved en bådulykke."

Den unge kvinde begyndte pludselig at græde voldsomt. "Jeg er sikker på, at det vil ordne sig," sagde jeg. Den unge mand lagde sin arm om kvinden og prøvede også at berolige hende. Jeg spekulerede på, om jeg skulle blive sammen med dem, men regnede med at de ville finde trøst hos hinanden, så jeg fortsatte min færd.

Jeg hørte nogen synge, gik efter lyden og fik øje på en stor gruppe mennesker, der stod i en cirkel. En mands stemme hørtes tydeligt, og da jeg stoppede for at lytte, opdagede jeg at stemmen tilhørte en præst. Det var ikke lige noget for mig, så jeg fortsatte turen gennem dalen. Nu og da stoppede jeg for at tale med nogen af dem, jeg mødte - de var alle meget venlige.

En af dem, jeg mødte, var en mand, der gik tur med sin hund. Hunden var ikke i snor, men luntede glad afsted ved siden af sin ejer. 'Der kan man bare se,' tænkte jeg, 'det er første gang, jeg ser en hund, siden jeg forlod det jordiske plan. Det er faktisk kun det andet dyr, jeg har set. Det første var Chans kat.' Min nysgerrighed fik overtaget. "Undskyld, jeg håber ikke, du synes, jeg er alt for uhøflig. Det er angående din hund."

"Hvad er der med den?" svarede manden studst (forundret?). Jeg tøvede med at gå videre med mit spørgsmål af frygt for at gøre ham vred. "Undskyld, jeg skulle ikke have forstyrret dig," sagde jeg og begyndte at gå videre.

"Vent lige lidt," råbte han, "det lader til, at du har et spørgsmål. Jeg har lidt tid tilovers, så hvis du har lyst til at sidde ned, kan vi snakke lidt. Jeg hedder for øvrigt Albert, og det er Ben." Jeg præsenterede mig og klappede Ben på hovedet, hvilket indbragte mig et slik på hånden. "Det lader til, at Ben kan lide dig," sagde Albert, "og hvis han mener, du er god nok, så er det godt nok for mig." Vi fandt et sted, hvor vi kunne sidde, og hunden lagde sig ned ved siden af os. "Det var bedre," bemærkede Albert, mens Ben gjorde sig det behageligt i græsset. "Hvad ville du spørge om?"

"Jo, ser du, Ben er kun det andet dyr, jeg har set på denne side af livet. Hvor er alle de andre henne?"

"Sandt at sige, så kender jeg ikke svaret på det mysterium. Alt hvad jeg ved er, at Ben ventede på mig efter min død. Han døde kun en uge før mig. Vi havde haft et godt liv sammen, og jeg savnede ham meget. Forstår du, jeg giftede mig aldrig, og det var vidunderligt, at gamle Ben holdt mig ved selskab. Da han døde, følte jeg mig temmelig ensom. Tankerne om Ben fyldte mit hoved, og jeg glemte at holde øje med trafikken, da jeg krydsede en befærdet vej. Da jeg hørte sporvognens klokke, var det for sent.

Det næste jeg husker er, at jeg kom til bevidsthed i en hospitalsseng. Jeg forsøgte at bevæge mig, men kunne ikke. Mit sind var i live, men min krop reagerede overhovedet ikke.

Der var en tæt tåge i rummet, og af og til så jeg skygger bevæge sig rundt. Min hørelse var ikke blevet påvirket, så jeg kunne godt høre, hvad der foregik omkring mig. To af skyggerne kom hen og bøjede sig over mig. Jeg forstod, at det var sygeplejersker, og at mit syn var blevet skadet ved ulykken. Jeg hørte den ene forklare den anden, at jeg sikkert ikke ville leve natten over. 'Hvor latterligt,' tænkte jeg, 'jeg er sikker på, at jeg snart er ude herfra.' Det var så sandt, så sandt - men bare ikke på den måde, jeg havde ventet!

Jeg gled ind i søvnen og havde en bemærkelsesværdig drøm. Jeg drømte, at min mor og far stod ved fodenden af sengen og vinkede, at jeg skulle komme med dem. Det lignede ikke nogen drøm, jeg tidligere havde haft: Den forekom helt virkelig, men jeg vidste, det bare var min fantasi, for min forældre havde været døde i over tyve år. At se dem gjorde mig bedrøvet, og jeg vågnede med et klart billede af dem i min erindring.

Jeg kunne ikke bevæge hovedet, men mine øjne var i stand til at se igennem tågen. Jeg så mine forældres skikkelser stå ved sengen. Min far stod ved siden af min mor, der smilede og sagde: 'Kom Albert, tiden er inde til, at du forlader dette sted'.

Med den yderste kraftanstrengelse løftede jeg mit hoved fra puden og råbte: 'Nej, I er døde. I er kun en drøm.' Så talte min mor til mig i en tone, der ikke efterlod nogen tvivl om, at hun ikke var indbildning. 'Nu hører du efter, Albert. Du har været ude for en dødsulykke. Din far og jeg er kommet for at tage dig med til dit nye hjem'.

Langsomt ebbede mine kræfter ud, og jeg faldt tilbage på hovedpuden. De to sygeplejersker stod stadig lige i nærheden, og jeg hørte en af dem sige: 'Han taler i vildelse, nu varer det ikke længe.' Jeg ville gerne sætte mig op og sige: 'Jamen jeg fejler ikke noget.' Men jeg havde ikke kræfterne til det.

Det hang ikke længere sammen i mit hoved. På den ene side havde jeg sygeplejerskerne, der sagde, at jeg var døende, og på den anden side mine forældre, der sagde, at jeg skulle tage med dem. Jeg skreg:

'Ikke mere.' Pludselig skar en bølge af smerte gennem min krop og rystede mig voldsomt. Så sænkede en følelse af fred sig over mig. Derefter fulgte en svævende fornemmelse af at være på vej igennem en mørk tunnel mod et lys for enden. Det næste jeg husker var, at jeg stod nøgen ved siden af sengen. Jeg blev forskrækket over at høre min mors stemme sige: 'Her Albert, tag den på.' Hun stod ved siden af mig med en morgenkåbe i hånden.

Jeg betvivlede virkeligheden i det, der skete. Jeg ventede lidt og sagde så: 'Det her er bare en

drøm, du taler ikke til mig i virkeligheden. Jeg vågner om et øjeblik.' Min mor sagde skarpt: 'Jeg er ikke. nogen drøm. Tag nu den morgenkåbe på, så er du en god dreng.' Jeg gjorde, som jeg fik besked på. Mest af forlegenhed. Morgenkåben føltes virkelig nok. 'Er du virkelig min mor?' spurgte jeg.

'Hvis mor tror du ellers, hun er?' sagde en stemme, som jeg straks genkendte som min fars. Han trådte ud af tågen. 'Ved du hvad Albert, vi har ventet her længe. Det vil være bedst, hvis du kommer med os'.

Jeg kiggede tilbage mod sengen og så en mørk skikkelse ligge i den. Jeg kunne høre to tydelige stemmer fra de skyggeagtige figurer, der lænede sig ind over sengen. Den ene sagde: 'Han er væk, stakkels sjæl,' og den anden svarede: 'Det er også det bedste. Han ville være blevet en grøntsag, hvis han havde overlevet'.

Det var ikke til at tro. 'Hvorfor kan de ikke se mig?' råbte jeg. 'Det er fordi, du ikke længere er en indbygger i deres verden,' sagde min far. 'Det forstår jeg ikke.' Jeg skælvede og vendte mig om mod min mor. 'Hvad er der sket med mig? Er jeg virkelig død?'

'Jeg ved det er svært at forstå,' sagde hun. 'Ja, på en måde døde du for fem minutter siden i sengen der, men kun for at vågne op til et meget dejligere og mere indholdsrigt liv. Nå, Albert, jeg har en overraskelse til dig.' Jeg havde ikke brug for flere overraskelser. At få at vide at jeg var død var rigeligt.

Så hørte jeg pludselig en hund gø. Jeg tænkte straks på Ben og råbte: 'Ben, Ben!' Før jeg kunne nå at sige mere, sprang han op ad mig og slikkede mig i ansigtet. Jeg kendte hver eneste ujævnhed på hans smukke, gamle hoved. Det var helt sikkert Ben. Glæden ved at se ham og mine forældre var for meget for mig. Jeg brød hulkende sammen. Jeg var nu parat til at følge dem hvor som helst. De tog mig med til et sted, hvor jeg kunne komme til kræfter igen. Det lignede et rekreasjonshjem. Mine forældre besøgte mig jævnligt og havde Ben med. Da jeg blev stærk nok, fik Ben og jeg et hus her i området.

Jeg har en nabo, frk. Carter, der bor ikke så langt fra mig på den anden side af en bakke. Hun har en kat og klager altid over, at Ben jagter den, men jeg er sikker på, at de to er venner. Af og til har jeg dem ligge side om side, og Ben har også slikket katten, når han troede, at der ikke var nogen der så det. Nu kender du min livshistorie".

"Ja, det var jo noget af en historie," sagde jeg, "men hvad er der sket med dine forældre?" Albert svarede: "Jeg er glad for at kunne fortælle, at de har det godt. De har en lille hytte ikke så langt fra min. Min mor talte altid om at flytte ud i et lille hus på landet, når min far blev pensioneret. Men det skulle ikke være sådan i deres jordiske liv, for de døde begge, da de var i halvtredserne. Min mor døde først, og min far fulgte efter seks måneder senere. Lægerne sagde at han døde af sorg. Det var et frygteligt chok for mig, for jeg holdt meget af dem begge to. Jeg arvede deres hus, da min far døde, og der boede jeg indtil jeg kom hertil. Jeg kom mig aldrig over chokket, så efter deres død levede jeg et meget tilbagetrukket liv.

Jeg turde ikke knytte mig til nogen af frygt for at miste dem. Det er vel sagtens meget egoistisk, men det var den eneste måde, jeg kunne leve på. Som årene gik, blev jeg mere og mere ensom, så jeg købte Ben til at holde mig ved selskab. Han var det første kæledyr, jeg nogensinde havde haft, og fra det øjeblik jeg så ham første gang, stod vi hinanden nær. Jeg tror, hans temperament ligner mit. Han var min trofaste ven de sidste tolv år af mit liv. Jeg savnede ham meget, da han døde. Men som du ser, er vi sammen igen. Jeg har aldrig været så lykkelig. Nå, men det må være nok om mig, fortæl du mig nu noget om dig selv."

Vi talte længe om, hvordan jeg var kommet til dette plan, og de problemer der opstår i ens jordiske liv. Men vi løste stadig ikke mysteriet om, hvor dyrene holdt til. Tiden gik hurtigt - selvom jeg gerne ville have fortsat vores samtale, var der andre ting, jeg skulle gøre.

Jeg takkede Albert og sagde, at vi nok ville mødes igen. På vejen hjem tænkte jeg, at han lod til at være en rar fyr - måske en smule ensom. Jeg var glad for, at han og Ben var blevet genforenet. Jeg vendte mig om for at kigge efter dem og kunne tydeligt se den kærlige hengivenhed, der var imellem dem, som de lå der på den græsklædte skråning.

Kapitel 6

Nu skulle jeg så finde ud af, hvordan jeg kom hjem - gå eller tænke mig selv derhen. Jeg havde haft en vidunderlig dag, så jeg besluttede at tage den nemmeste vej og kom hurtigt til syne igen i min have. Da jeg åbnede døren, så jeg en skikkelse i en af mine stole og genkendte straks Chan. Jeg spurgte ham, hvad han lavede - jeg var meget glad for at se ham, men noget overrasket over, at han var der.

"Jeg kom lige forbi for at se, hvordan du klarer dig," sagde han hurtigt. Jeg vidste, at Chan ikke gjorde sådan noget uden videre. Der

matte være en grund til hans besøg. Jeg skulle lige til at spørge om det, da han afbrød mig: "Du må undskylde, hvis jeg forskrækkede dig."

"Du har læst mine tanker igen," svarede jeg. "Ja, på en måde har jeg. Du har et spørgsmål om dyrene her. Men før du spørger, hvordan jeg kan vide det, vil jeg sige, at jeg med jævne mellemrum har stillet ind på dig hele dagen. Da jeg havde lidt tid til overs, tænkte jeg, at jeg ville vise dig en del af svaret. Vi er nødt til at besøge det jordiske plan, og det du måske får at se kan være smertefuldt. Tænk over det. Når du er klar til at foretage rejsen, så lad mig det vide."

Chan var en meget listig fyr. Han vidste, at min nysgerrighed ville blive vakt. Tøvende sagde jeg: "Der er intet bedre tidspunkt end nuet." Han smilede og rakte armen ud imod mig. Jeg lagde min hånd let på hans arm. Der gik et lille øjeblik, så kom vi til syne igen et meget tåget sted. En frygtelig følelse af angst krøb ind over mig, mens vi gik over mod en bygning, der lignede en faldefærdig lade. "Hvor er vi?" spurgte jeg.

"Vi står foran et slagtehus," svarede han. "Dyrene bliver bragt hertil og tvunget ud af deres jordiske kroppe længe før deres tid, for at skaffe mad til mennesket." "Så er det derfor, jeg kan mærke frygt," sagde jeg. "Ja, du mærker dyrenes følelser, før de dør. Hele bygningen har en aura

af frygt. Dyrene er anspændte af frygt, når de kommer ind, og når kødet spises, er det denne frygt - ikke kødet - som kan være skadelig. Den kan skabe mange slags mentale og psykiske problemer.

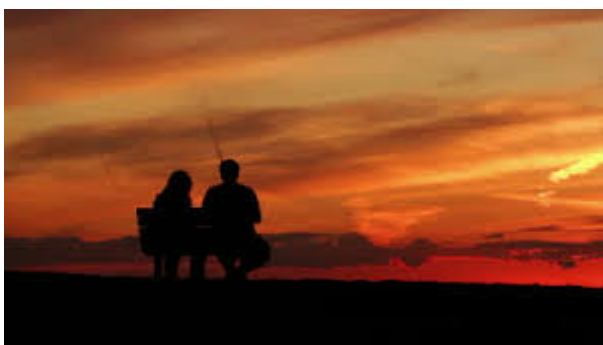
"Jeg har slet ikke før nu indset, at dyrene lider så meget," sagde jeg med noget skamfuld stemme. "Det er der ikke mange mennesker, der har," svarede han. "De er endnu ikke vågnet op til det faktum, at alt liv er helligt. Dyreriget er blevet lagt i menneskets hænder, så de kun hjælpe det på dets opstigen til Guddommelighed - ikke for at de skal spise dyrene."

"Hvad bliver der af alle dyresjælene?" spurgte jeg. "Jeg har ikke set nogen dyr bortset fra et par kæledyr." Chan foreslog, at jeg fulgte med ham, så ville han vise mig det. Vi gik ned langs bygningen og om på bagsiden. Jeg stoppede. Ti meter fra hvor vi stod, kom der en hvirvel af hvidt lys fra jorden og steg opad, hvor det forsvandt ud af syne. Adskillige mennesker klædt i lange, blå kjortler førte dyrenes sjæle ind i lyset, hvor dyrene simpelt hen forsvandt. Jeg vendte mig for at spørge Chan, hvad det var der skete.

"Det er en lang historie, Jim. Jeg kan kun angive hovedtrækkene. **Dyrene, der føres ind i lyset, skal tilbage til deres egen gruppesjæl. Hvert dyr har opnået nogen erfaring i sit jordiske liv, og disse erfaringer samles for at hjælpe gruppesjælens udvikling. Når gruppesjælen har opnået en tilstrækkelig høj vibration, udvikler den sig til det menneskelige plan.**"

"Mener du, at disse dyr ikke overlever døden, som vi gør?" spurgte jeg. "Ja, det er helt rigtigt. Mennesket er det eneste dyr, der "overlever" den overgangsproces, vi kalder døden. Men i sidste instans vil dyrene, der føres ind i lyset, få muligheden for at gå på to ben. Med dette mener jeg, at de vil blive bevidste om deres sande identitet, men der er lang vej endnu. **Du må forstå, Jim, at intet kan i sandhed dø.** Det udvikler sig kun."

"Hvad vil der så ske med de kæledyr, jeg har set, som for eksempel din kat?" spurgte jeg. "Kæledyrene, du har set på vores plan, er der på grund af deres herrers kærlighed og godhed fra tiden på det jordiske plan. Et stykke tid vil de overleve den overgangsproces, vi kalder døden, men i sidste instans vil deres indre kald blive for stærkt til, at det kan ignoreres, og de vil blive trukket mod deres egen gruppesjæl - *med den menneskelige kærlighed som ekstra fortjeneste.* Deres menneskelige ledsagere vil have udviklet sig til at forstå dette og vil lade dem tage af sted med deres velsignelse."

"Der er så meget at lære," sagde jeg. "Må jeg stille et spørgsmål mere?" "Hvis du ønsker det," svarede han. "Hvem er de mennesker, der fører dyresjælene ind i lyset?" Chan tav et øjeblik. Jeg fornemmede, han var meget stolt af det arbejde, som disse sjæle udførte. Han sukede og sagde så: "De er lysets vogtere. Hvervet her udføres altid af højt udviklede væsner, der fuldstændig har viet deres liv til dette arbejde." "Kan jeg komme til at hilse på dem?" spurgte jeg. "Nej Jim, ikke før du er udviklet nok, til at forstå det de laver," svarede Chan.

Det var tid til at rejse hjem. Ved ankomsten satte Chan sig lidt sammen med mig. Vi snakkede om dagens hændelser, indtil han besluttede, at jeg havde brug for at være alene. Jeg takkede ham for at have givet mig et førstehåndssvar på mit spørgsmål; så tog han af sted. Chan og jeg havde på dette tidspunkt et nært venskab, og jeg så op til ham som til en far.

Jeg var udmattet efter vores rejse og havde brug for at slappe af og samle mine tanker. Jeg

besluttede, at mit nye meditationsrum ville være det perfekte sted. En vidunderlig følelse af fred strømmede ind over mig, da jeg satte mig på gulvet med benene over kors. Hele rummet var levende af en energi, der løftede min bevidsthed meget højt. Jeg var i stand til at kommunikere med min indre Gudskraft og lytte til de opmuntrende ord, der strømmede ind i min bevidsthed. At lytte er den sande kunst ved meditation. Mange mennesker beder til deres Gud, når de ønsker hjælp og vejledning, men de gør sig ikke den ulempe at lytte til hans opmuntrende ord.

Vi lærer om Guds kærlighed, så snart vi er i stand til at acceptere de nye omstændigheder ved livet efter døden. Han er ikke den abstrakte Gud, som de fleste mennesker på jorden kender. Her erkender vi, at Gud er ved hjertet af alting; han er kraften, der flyder gennem alt skabt. Du kan i sandhed først kende dig selv, når du forstår, at Gud er den eneste kilde, hvorfra livets vand kan hentes. Der er ikke nogen anden kilde.

Når vi forstår dette mentale begreb, lærer vi, hvordan vi kan trække på Guds kraft. Men indtil da er vi imidlertid ikke overladt til os selv i en objektiv verden. Den ser måske objektiv ud for os, men den er blevet skabt af Guds uådgribelige bevidsthed, med hans vilje strømmende igennem hvert et billede på hans skabelse - givende liv til alt.

Vi er i stand til, på en begrænset måde, at bruge den samme metode i det, vi selv skaber. Det var ikke nødvendigt med en murer eller en tømrer for at bygge mit nye hus. Arkitekten og sjælene, der samlede elementerne, byggede det med deres koncentrationskraft. Hinsides det jordiske plan bliver alt bygningsarbejde udført ved tankens kraft.

I løbet af de næste år brugte jeg meditationsrummet i mit nye hus mere end nogen af de andre rum. Mit liv og mit venskab med Rose blomstrede. Vi tog på mange opdagelsesrejser sammen og mødte nye venner. Vi havde meget tilfælles, for eksempel åndsvidenskaberne og kunstarterne, som vi begge tog aktivt del i.

kapitel 7

Min forståelse for plantelivet voksede, og jeg blev en ivrig gartner. En af de dage jeg var i haven, mærkede jeg en indre kalden. Jeg vidste, det var fordi, min mor opsendte en bøn til mig. Men det var anderledes denne gang, for kaldet blev stærkere og stærkere for hvert minut.

Jeg forbandt mig med hendes tanke, og efter et øjeblik stod jeg ved fodenden af hendes seng. Men det var ikke den seng, jeg så ofte havde stået ved, når hun sov. Omgivelserne var helt ukendte for mig, men jeg indså hurtigt, at vi var på et hospital. Min mors ubevidste kalden lod mig forstå, at hun var meget syg. Jeg blev pludselig afbrudt af en stemme, der sagde: "Vær venlig at flytte dig, du kommer til at stå i vejen."

En gråhåret mand, som jeg antog var læge, nærmede sig sengen og gjorde noget ved min mor. "Hvad sker der?" spurgte jeg. "Må jeg spørge om, hvem du er?" var hans svar. "Det er min mor," sagde jeg, "hun har kaldt på mig."

"Vi har ventet på en," sagde han og præsenterede sig. "Mit navn er dr. Forbes. Som du kan se, er din mor meget syg, det forventes ikke, at hun vil klare sig natten over. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne, for hende. Hendes sjæl vil gerne, men hendes krop er ved at give op. De jordiske læger har gjort, hvad de kunne for at gøre hendes sidste timer nogenlunde behagelige. Det er nu op til os her at få gjort tingene klar, så din mor vil blive mødt af én, hun kender og holder af, når hun vågner. Ellers kan chokket ved at dø have en noget dramatisk effekt på hende. Jeg er snart tilbage. Jeg skal se, om vi har en seng til hende."

Han var hurtigt ude af syne. Jeg vidste ikke, om jeg skulle le af glæde eller græde ved tanken om, at min mor og jeg snart skulle være sammen igen. Mens jeg ventede, så jeg mig omkring på afdelingen og talte med andre astrale besøgende, der ventede på nogen, som de holdt af. Døren til stuen gik op, og min far kom ind sammen med to sygeplejersker. De standsede ved mors seng, hvor de to sygeplejer overlod far til sig selv. Han holdt mors hånd, som han blidt ind imellem og sagde: "Det skal nok gå min elskede, jeg er her."

Jeg kæmpede med tårerne ved at se min far i en så pinefuld situation. Jeg vidste, at det ville være i orden med min mor, men jeg var ikke nær så sikker med hensyn til far. Jeg havde lyst til at råbe:

'Mor får det godt. Der er ingen død'. Men han ville selvfølgelig ikke kunne høre mig. Jeg ventede tålmodigt på min mors udfrielse ved fodenden af sengen. Jeg vil tro, der var gået omkring en time, da mor pludselig gav et suk. Far sprang op. "En læge, hurtigt. Det er min kone."

En sygeplejerske og en læge reagerede på fars kalden. Lægen undersøgte mor og vendte sig mod far: "Jeg er ked af det, hr. Legget. Hun er væk." Far gik over til sengen og tog igen mors hånd. Tårerne strømmede ned over hans kinder, mens han hjælpeløst så til. Han fik lov til at blive hos hende nogle få minutter, før sygeplejersken tog ham til side og gav ham en kop te.

Jeg spekulerede på, hvad jeg nu skulle gøre, men så dukkede dr. Forbes op med en sygeplejerske og to hjælpere. (på astral-nivået hvor James er parallelt med tilstedeværelsen på det fysiske sygehus. Rune-tolkning.) De stod ved hendes seng, som om de ventede på noget. Langsomt sivede der en tynd tåge op fra den livløse skikkelse på sengen. Min mors astrale krop, helt intakt, var nu en halv meter over sengen. Strengen, som vi havde fået beskrevet - den jeg var forbundet med, da jeg døde - blev straks brudt i min mors tilfælde. Hun var stadig ikke klar over, hvad der skete.

Dr. Forbes og hans hjælpere tog styringen ved at samles rundt om hende og løfte hende over på en bære, som de havde haft med sig. Dr. Forbes vendte sig imod mig og spurgte: "Vil du være venlig at følge med os?" Vi forlod afdelingen og stod snart i et smagfuldt indrettet rum. De lagde mor i en seng, og de tre hjælpere gik. Dr. Forbes bad mig sidde ned, mens han undersøgte hende, for at afgøre om der var brug for nogen behandling.

Da han var færdig, sagde han: "Din mor har det fint, hun har ikke brug for behandling." Vi talte temmelig længe, og han forklarede blandt andet, at nogle patienter skulle sove, så der kunne arbejdes med deres underbevidste plan. Der blev ikke brugt instrumenter på denne klinik, for rummene havde vidunderligt healende auraer, *der hele tiden blev tilført ny energi af store sjæle oppefra.*

Også jeg mærkede den lindrende effekt; en følelse af fred rørte ved hver eneste fiber i mit væsen. Jeg kunne ikke forklare, hvordan det virkede, men det lærte jeg senere. Dr. Forbes sagde farvel, men før han gik, vendte han sig og sagde: "Forresten så sender jeg en sygeplejerske ind, der kan tage sig af din mor, indtil hun er stærk nok til at forlade stedet."

Jeg lænede mig tilbage og gjorde mig det behageligt. Jeg spekulerede på, hvor længe jeg ville komme til at vente, før mor vågnede. Hvilken overraskelse det ville blive for hende at se mig sidde ved hendes seng. Jeg dagdrømte om alle de ting, vi skulle snakke om. Jeg blev helt forskrækket, da det bankede på døren. Døren blev åbnet på klem, og en mand stak hovedet ind: "Må vi komme ind?"

"Ja, værsgo," svarede jeg. Døren åbnedes helt og afslørede en temmelig elegant udseende herre på omkring fyrrer. Lige bag ham stod en lyshåret ung kvinde klædt i en citrongul, blomstret

kjole med et hvidt bælte og sko, der passede til. Parret virkede bekendt, men jeg havde aldrig set dem før. *Jeg følte, at jeg burde kende dem.* Manden kom direkte hen til mig og rakte hånden frem: "Det er rart at se dig, Jim. Jeg har ventet længe på dette øjeblik."

Jeg tog hans hånd, der holdt fast som en skruestik. Han rystede min hånd, så jeg troede den ville falde af. "Jeg har desværre ikke fornøjelsen af at kende jeres navne, selvom I kender mit?"

"Ser du, Jim, dette er din bedstemor," svarede han, mens han pegede på damen, der lænede sig ind over sengen. "Og jeg er din bedstefar."

Jeg var målløs over denne nyhed. Jeg havde aldrig set mine bedsteforældre, da jeg var på jorden - og heller ikke på dette plan. De døde, før jeg blev født. Jeg spurgte, hvorfor de ikke havde ladet høre fra sig noget før. "Det var ikke muligt," sagde bedstefar. "Vi blev rådet til at lade dig være i fred, indtil du havde udviklet din åndelige bevidsthed. Jeg ved, det er en trist tid for din far, men det er en glæde for os. Vi skal have vores datter hos os endnu engang, og vi vidste, at du ville være her."

"Det forstår jeg godt. Hvad sker der med mor nu?" spurgte jeg. "Vi har et hjem klar til hende," svarede han. "Så snart hun har genvundet kræfterne, tager vi hende med dertil."

Døren gik op og ind kom sygeplejersken, jeg havde set tidligere. Hun talte med en blid stemme: "Vil I være så venlige at vente udenfor? Det er ved at være tid til, at fru Legget genvinder bevidstheden. Vi ønsker ikke, at hun får et chok, når hun åbner øjnene, vel? Det er bedst, at jeg forklarer hende, hvad der er sket."

Sygeplejersken viste os ud og lukkede døren bag os. Vi satte os på en træbænk ude på gangen. Vi snakkede og snakkede, i hvad der lignede en evighed. "Gad vide, hvorfor det tager så lang tid," sagde jeg. "Vær tålmodig, Jim," sagde bedstemor beroligende.

'Hun har sikkert ret,' tænkte jeg. 'Efter al den tid kan jeg vel godt vente et par minutter til.' Det var de længste minutter, jeg nogensinde havde oplevet. Langsomt gik døren til stuen op. Sygeplejersken trådte ud og sagde: "I må gerne gå ind nu, én ad gangen. Men forsigtigt, for hun er noget chokeret."

Jeg rystede, da jeg gik ind, og spekulerede på, om hun ville genkende mig. Mor kiggede frem bag dynen. Jeg stod som fastnaglet og bare stirrede. Mit hjerte røg op i halsen. Jeg havde våde kinder og opdagede, at jeg græd. Jeg ved ikke, hvem der sagde noget først, men jeg løb hen til hendes seng. "Jim, Jim, er det virkelig dig, eller 'drømmer jeg?'" "Nej, mor, det er ikke en drøm," svarede jeg, mens jeg lænede mig ind over sengen og ynglede hende i mine arme. Vi omfavnede hinanden længe og anede ikke, hvad vi skulle sige. Der var ikke brug for ord, ikke på det tidspunkt.

Mor tørrede tårerne væk og gik vældig højt op i, at hun måtte se fin ud. Jeg trøstede hende: "Du skal ikke bekymre dig om dit udseende. Du er i sikkerhed nu, og det er det aller vigtigste. Når du er stærk nok, vil du kunne forlade stedet her."

Da det første chok ved at se mig igen havde fortaget sig lidt, sagde jeg: "Der er endnu en overraskelse til dig." Jeg vendte mig mod døren og råbte: "Det er i orden nu." "Hvem kalder du på, Jim?" spurgte mor. Før hun kunne nå at sige mere, gik døren op, og min bedstemor kom ind. I skulle have set min mors ansigt - hvilket syn. De hilste på hinanden, som en mor og datter ville gøre det efter lang tids adskillelse. Mor spurgte, om hendes far var der. "Ja," sagde bedstemor, "han venter udenfor." Jeg tilbød at hente ham. Han sad på bænken og trillede nervøst med tommelfingrene. Han så op og spurgte om alt var, som det skulle være. "Ja, alt er helt i orden. Mor vil gerne se dig."

Bedstefar rejste sig op, fattede sig og rettede på sit slips. "Hvordan ser jeg ud, Jim?" spurgte han. "Det kan fint gå," sagde jeg. Så gik vi ind på stuen. Det var vidunderligt at være sammen igen, og vi talte længe om gamle dage. Pludselig blev mor stille. Vi fornemmede, at hun ikke var kommet over chokket endnu. Jeg spurgte med det samme, hvad der var galt. "Det er din far. Hvad sker der nu med ham? Du ved, han er fortabt uden mig." Hun begyndte at græde. Jeg lagde min hånd oven på hendes og sagde: "Jeg er bange for, at han bliver nødt til at klare sig, indtil den gode Gud beslutter noget andet. Når du får det bedre, vil vi tage dig med ned til ham - lige som jeg blev taget med på besøg hos far og dig."

Hun kiggede overrasket op, og gennem tårerne spurgte hun:

"Besøgte du mig? Hvis bare jeg kunne have set dig, ville mit liv have været så meget lykkeligere." "Jeg er bange for, at det ikke altid er muligt for mennesker at se os, men nogen gange efterlader vi et tegn. Jeg kaldte på jer ved flere lejligheder, men blev kun hørt en enkelt gang." Jeg beskrev så hændelsen med far i haven. Mor faldt til ro igen og sagde: "Jeg bad for dig hver eneste aften."

"Det ved jeg. Jeg kunne mærke dine kærlige tanker, og de hjalp mig den første tid, jeg var her. De opmuntrede mig til at blive stærkere, så jeg kunne besøge jer jævnlige. Jeg kan huske jeres ferie i Devon. Jeg ved, det var Devon, fordi jeg kiggede over din skulder, da du skrev et postkort til fru Wilson. Jeg kiggede mig også omkring på pensionatet, hvor I boede. Det var meget pænt og rent. En dag fulgte jeg med jer til stranden. Jeg syntes, far så sjov ud, som han sad der i liggestolen med ansigtet mod solen, et lommetørklæde på hovedet og bukserne rullet op. Jeg kan huske, jeg tænkte på, at han risikerede at blive solskoldet, på anklerne. Kan du huske det, mor?"

"Alt for godt," svarede hun. "Han havde det elendigt over de vabler, han fik på anklerne, og plagede livet af mig i en hel uge. Det gik kun ud over hans ankler, og de har stadig en sjov grållilla farve." Hun holdt (pusten) inde et øjeblik, før hun spurgte: "Tror du, han klarer sig?"

"Ja mor, far skal nok klare sig. Det skal fru Wilson inde ved siden i hvert fald nok sørge for. Hun har altid været en god nabo, og det er jeg sikker på, hun fortsat vil være.

Bedstefar prikkede mig på skulderen og pegede på sygeplejersken, der var kommet ind. "Jeg er ked af det," sagde hun, "men I er nødt til at gå nu. Din mor har brug for hvile. Der bliver masser af tid til at være sammen senere."

Mine bedsteforældre sagde farvel til mor. "Jeg kommer igen, så snart jeg får lov," sagde jeg. Jeg blev stående i døren, indtil sygeplejersken skubbede mig ud. Jeg trøstede mig med, at sygeplejersken havde ret. Der ville blive masser af tid.

"Har du lyst til at tage med os?" forhørte bedstefar sig. "Vi vil meget gerne vise dig, hvor vi bor, og hvor din mor kommer til at bo. Vi har gjort det hele klar til hende. Vi vidste så nogenlunde hvilke møbler og hvilken indredning hun ville foretrække, og da vi fandt ud af, at hendes tid var kommet, bestilte vi en arkitekt til at tegne og bygge huset. Din bedstemor nød at lave forskellige ting til din mors nye hjem." Bedstemor afbrød for at spørge, om vi ikke skulle afsted. "Jo, min kære," svarede bedstefar med et tåret udtryk.

Bedstemor rakte mig hånden, og på et øjeblik var vi i deres have. Jeg kunne se, at den var blevet skabt med kærlighed. Hver eneste blomst var perfekt i farve og størrelse. Til venstre var der en lille brønd dækket af stærkt lyserøde roser. En havebænk stod ved brøndens ene side. Der gik en sti fra bunden af haven op til huset, og de mest usædvanlige stedmoderblomster, jeg nogensinde havde set, voksede langs med stien. Hver enkelt var blevet valgt ud fra dens

særlige farve og størrelse. Der var også klynger af nat-duftende blomster under vinduerne på forsiden af huset. Da det aldrig er nat på vores plan, tænkte jeg, at mine bedsteforældre ville

komme til at vente længe på duften fra disse blomster. Men de fysiske love gælder ikke her. Luften var fyldt med den søde duft fra de vidunderlige blomster. Det var en 'nydelse at beundre skønheden i en så velafbalanceret have.

"Kan du lide haven?" spurgte bedstemor. "Det kan du tro, jeg kan. Hvem er jeres gartner?" "Vi har ikke nogen gartner," svarede hun. "Den er din bedstefars og min samlede indsats. Vi bruger så meget tid i haven vi kan, men der er også mange andre ting, vi begge nyder -som for eksempel kunstarterne og åndsvidenskaberne. Så have-arbejdet kommer ikke i første række.

Vi skal faktisk ned og se et nyt skuespil skrevet af Shakespeare. Vi har set en del af hans stykker, og jeg har rent faktisk også set ham. Han har et pudsigt udseende og ser slet ikke ud, som jeg havde forestillet mig. Han klæder sig meget beskedent, har kort hår og et nydeligt skæg. Første gang han blev udpeget for mig, blev jeg meget overrasket. Jeg havde glemt, at folk forandrer sig og kan se ud nøjagtig, som de selv ønsker - indenfor rimelighedens grænser selvfølgelig."

Vi gik op mod huset. Det var mere en hytte end et hus, men de insisterede på at kalde det et hus, så jeg gjorde ingen indvendinger. Væggene var lyserøde, og døren og vindueskarmene var hvide. Døren var en todelt stalddør, hvor det øverste kan åbnes, mens det nederste forbliver lukket. Så dækkede den ene side af huset og en del aftaget. Lige over døren hang et skilt, hvor der stod 'Harmoni', hvilket bestemt var meget passende.

Bedstemor og leg vandrede rundt i haven, mens bedstefar gik ind. "Kom indenfor, Jim!" kaldte han. "Lad som om, du er hjemme. Vil du have noget te?"

"Sagde du te? Jeg har ikke fået en eneste kop, siden jeg ankom til denne side af livet - masser af vand, men ingen mad undtagen frisk frugt. Jeg savner egentlig ikke kød. De første måneder var svære, men nu tænker jeg ikke engang på det. Men en kop te kan jeg ikke forestille mig vil skade. Ja tak, jeg vil meget gerne have en kop."

Bedstemor smålo og sagde så: "Det er den eneste luksus, vi tillader os. Heldigvis involverer det ikke at tage liv. Det er det eneste aspekt i vores liv, der ikke har ændret sig, og vi ønsker heller ikke at ændre det. Men du vil nok synes, at teen ikke helt smager som på jorden."

"Her er den," sagde bedstefar, da han kom ind med teen og gik

over til et rektangulært bord ved vinduet. "Værsgo, Ray," sagde han og rakte en kop te til min bedstemor. "Hvordan vil du have din te, Jim?" spurgte han. "Lige som den er," svarede jeg. "Må jeg stille dig et spørgsmål, bedstemor?" "Ja, selvfølgelig må du det?" "Må jeg kalde dig Ray i stedet for bedstemor?" "Selvfølgelig," sagde hun, "ellers føler jeg mig også så gammel."

"Og du kan kalde mig Charlie," stemte bedstefar i, mens han rakte mig min te. "Jeg håber, du kan lide den." Han satte sig ved siden af Ray. De stirrede begge to på mig og afventede min reaktion på den første mundfuld. Jeg tog en slurk og sagde: "I har ret, smagen er ikke helt den samme." Jeg fik da drukket ud, men afslog en kop mere. "Jeg sagde jo, at smagen ikke var helt den samme," lo Ray. "Vi kan ikke tå alt, som vi gerne vil have det, vel? Vi har vænnet os til den, ikke Charlie?"

"Jo," lød svaret.

De havde det godt. sammen, når man tænker på, hvor længe de egentlig havde kendt hinanden. Jeg spurgte Ray om, hvad der nu skulle ske med mor, og hvor hun skulle bo. "Hun skal hvile sig et par dage eller deromkring i jordisk tid. Derefter håber vi at kunne tage hende med hertil, hvor vi kan tage os af hende, indtil hun kan flytte ind i sit eget hus. Vi vil hjælpe hende med at tilpasse sig sit nye liv, ligesom vi, du selv og mange andre var nødt til. Det kan være noget af et chok for dem, der ikke tror på et liv efter døden.

Men nu må du fortælle os, hvad du har lavet. Vi har fået mange meldinger fra din vejleder om, at han var meget tilfreds med dig. Du er lærenem, og han håber, du snart vil være klar til at arbejde sammen med ham."

"Så snart jeg ved, at mor har det godt, vil jeg tale med Chan. Jeg har besluttet at følge hans råd og tage det arbejde, han mente passede bedst til mig." Jeg gik videre med at fortælle om det møde, jeg havde haft med de lavere astrale på det tredje plan. Ray mente, jeg ville blive en fortræffelig befrier, og at jeg burde føle mig privilegeret over at være blevet bedt om at hjælpe.

Tiden gik hurtigt. "Nå, men jeg må hellere komme videre," sagde jeg og rejste mig fra stolen. Charlie kom hen til mig og gav mig hånden. "Nu ved du, hvor vi bor," sagde han, "Besøg os, når som helst du har lyst." Ray gentog opfordringen, mens hun gav mig et knus.

De stod begge i bunden af haven og vinkede til mig. Jeg var hurtigt af syne og gik i den retning, som jeg mente, mit hus måtte ligge.

Jeg besluttede at gå noget af vejen, så jeg kunne se lidt af denne del af det femte plan. Jeg vidste, at jeg ikke kunne fare vild - det eneste jeg skulle gøre var jo blot at tænke på det sted, jeg ville hen. Jeg tilbagelagde tretten eller fjorten kilometer, og nød virkelig det jeg så. Resten af turen foregik, ved tankens kraft. Da jeg kom hjem, mediterede jeg et stykke tid og følte mig meget forfrisket bagefter.

Selvom jeg vidste, at der kun var to dage til mor kunne forlade hospitalet, besluttede jeg mig for at besøge hende. Jeg ville ikke komme tomhændet, så jeg plukkede en buket blomster i min have.

Da jeg kom ind i modtagelsen, blev jeg overrasket over at se, hvor travlt der var. En eller to sygeplejersker fløj omkring, og stedet var fyldt med slægtninge og venner til dem, der lige var døde. Jeg spurgte vedr. min mor og fik at vide, at det ville være i orden at besøge hende en kort stund. Mor sad op i sin seng, og så snart hun så mig, lyste hendes ansigt op som en sol. Hun så meget bedre ud. Rynkerne omkring øjnene var væk, så det fortvivlede udtryk, hun havde haft, var forsvundet. Jeg spurgte hende, hvordan hun havde det. "Ikke så dårligt. Kom og sæt dig hos mig, jeg har bare så meget af fortælle dig."

Jeg gjorde mig det behageligt på sengekanten, og mor fortalte mig, hvad dr. Forbes havde sagt til hende. "Han er en rar mand, og han har sagt, at jeg snart kan tage afsted herfra. Men hvor skal jeg tage hen, og hvad skal jeg gøre uden din far?"

"Det skal du slet ikke bekymre dig om. Alt er blevet ordnet, og du skal bo hos bedstemor og bedstefar - eller rettere Ray og Charlie. Jeg er blevet bedt om at kalde dem ved fornavn. Det virker altså også mærkeligt, at mine bedsteforældre ikke er meget ældre, end jeg er. Men jeg har lært, at her kan alt ske."

Jeg talte længe om mit liv, og det jeg havde lært. Tiden gik hurtigt. Jeg kunne se, at mor var blevet træt, så det var på tide at tage afsted. Jeg sagde farvel og lovede at komme tilbage, så snart hun havde hvilet sig. Det ville ikke være godt med pludselige overraskelser, som for eksempel at jeg dematerialiserede mig selv lige foran hende - det ville sandsynligvis være for stort et chok. Mor ville lære om denne måde at rejse på senere.

På vejen ud af hospitalet, mødte jeg dr. Forbes. "Undskyld, men vil De være venlig at fortælle mig, hvordan det går med min mor, og hvornår hun vil være i stand til at forlade stedet?" "Hvad hedder hun," forhørte han sig. "Martha Legget. Hun kom for to dage siden." Jeg følte mig dum ved at have troet, at han kunne huske hende. Han så sandsynligvis masser af sjæle hver dag. "Lad mig se. Hmm -jeg kan godt huske én ved det navn. Hvis du lige vil vente i modtagelsen, så vil jeg undersøge din mor og give dig besked."

Jeg gik hen til området ved modtagelsen og satte mig. Efter et stykke tid kaldte en sygeplejerske på mig. "Hr. Legget? Nå, der er De. Jeg har kigget efter Dem. Jeg er ked af, at De har måttet vente. Lægen kan desværre ikke tale med Dem personligt, men har bedt mig om at fortælle Dem, at Deres mors fremskridt er meget tilfredsstillende. Hun vil være klar til at tage afsted i morgen."

Jeg takkede sygeplejersken for hjælpen og forlod glad hospitalet med visheden om, at mor havde det godt. Jeg besluttede' at fortælle Ray og Charlie de gode nyheder og materialiserede mig' hurtigt foran deres hus.

"Hej, Jim!" Jeg vendte mig om og så Charlie sidde på bænken ved brønden. Han havde en bog i den ene hånd, og i den anden holdt han en plante, som groede i overflod på dette sted. Det lod til, at han sammenlignede blomsten med et billede i bogen, og han bemærkede, at de ikke var helt ens. "Undskyld jeg forstyrrer," sagde jeg, "men jeg ville fortælle jer, at mor kan komme hjem fra hospitalet i morgen."

Længere nåede jeg ikke, før Charlie sprang op fra bænken og sagde: "Vi må fortælle Ray den gode nyhed med det samme. Hun vil gerne have tingene klar." Charlie kaldte på Ray, da vi gik ind i huset. En stemme ovenpå svarede: "Jeg er heroppe, skat." Charlie gik op til hende, mens jeg ventede ved foden af trappen. Jeg hørte lidt efter Ray sige: "Vi er nødt til at sikre os, at det hele er klar."

"Ja, min skat." svarede Charlie. "Du behøver ikke at bekymre dig. Jeg har gjort alt, hvad du har bedt mig om." Jeg mente, det var bedst at lade dem være alene, da de havde så meget at få styr på. Jeg ønskede ikke at være i vejen. "Jeg kommer tilbage senere," sagde jeg til Charlie, "og måske kan vi hente mor sammen." Han syntes, det var en fortræffelig idé.

Jeg trådte ud i haven og vinkede farvel. Jeg kom til syne igen i min egen have. Da jeg kom ind i huset, blev jeg hilst af en velkendt stemme: "Nå, der er du. Jeg har ventet på dig. Jeg håber ikke, du har noget imod, at jeg bare går ind."

"Det er helt i orden, Chan. Du er til hver en tid velkommen. Det er lang tid siden, jeg har set dig, og der er sket en hel masse. Jeg har mødt mine bedsteforældre, og min mor er kommet herover. Faktisk så kommer jeg lige fra hospitalet."

"Ja, det ved jeg godt," svarede Chan. "Selvom jeg ikke legemligt har været sammen med dig, har jeg været i forbindelse med din bevidsthed. Jeg ved nøjagtig, hvad du har lavet og har ladet dig være i fred, så du kunne tilpasse dig dine nye omgivelser. Det var også nødvendigt, at du var her for at tage imod din mor."

"Vidste du, at min mor ville komme?" spurgte jeg. "Selvfølgelig," svarede Chan. "Vi har planlagt det hele. Intet er overladt til tilfældighederne. Nu til mit egentlige ærinde. Tiden er inde til det næste skridt med hensyn til din nye beskæftigelse. Med din tilladelse vil jeg sende nogle mennesker herhen, så I kan snakke om arbejdet. Du vil finde dem meget tiltalende. De døde under de samme omstændigheder som dig og har valgt at arbejde sammen med os.

De har gjort hurtige fremskridt, og deres personlighed passer meget fint til dette arbejde. Men jeg har allerede taget for meget af din tid og må af sted."

Jeg blev overladt til mig selv, så jeg kunne tænke over hans ord. Det ville være godt at møde andre. Jeg var stadig usikker på, hvad det var for et arbejde, Chan havde tænkt sig, men jeg vidste i mit hjerte, at det var den rigtige vej for mig. Jeg kunne mærke, at jeg burde gå ind i mit fredyldte meditationsrum, hvor jeg kunne trække på de højere kræfter. Det hele var stadig meget nyt for mig, men jeg lærte hurtigt. Jeg havde det meget bedre bagefter.

Tiden var fløjet af sted - det var tid til at hente mor på hospitalet. Men jeg skulle først mødes med Ray og Charlie, så min første anløbshavn var deres hjem. Det tog kun nogle sekunder at materialisere mig ved deres dør. Charlie råbte, at jeg skulle komme indenfor.

Forstuen havde en forfriskende atmosfære. Friske blomster var blevet stillet ind, hver eneste udvalgt på grund af dens duft. "Kan du lide Rays kunstværk?" spurgte Charlie. "Ja!" sagde jeg, "hun må have haft travlt."

Ray hilste på mig fra døren ind til dagligstuen. "Det er så den store dag," sagde jeg. "Ja, vi er meget spændt," svarede Ray. "Jeg har gjort din mors værelse klar. Der er en del ting, som hun vil genkende, så hun straks kan føle sig hjemme." Ray rettede sin opmærksomhed mod Charlie. "Jeg håber ikke, du vil af sted i dit havetøj," sagde hun. Hendes stemme efterlod ingen tvivl om, hvem der havde styringen i dette hus.

Uden et ord forsvandt Charlie ovenpå. Mens vi ventede på ham, talte Ray og jeg om angsten for at dø. "Hvis bare folk vidste besked om denne verden, ville de ikke længere frygte døden," sagde jeg. "De ville forstå, at den bare fører til en ny fase i deres liv." "Du har ret," bemærkede Ray. "Men der er nogen, der tror på dette liv, og for dem er døden ikke længere rædselen konge. De ved, at deres venner venter på dem her i dette meget rigere liv - for at byde dem velkommen, trøste dem og vejlede dem i skik og brug. De indser endvidere, at det også er et liv i udvikling."

"Helt rigtigt," sagde Charlie, der nu kom ned ad trapperne, mens han rettede på sit slips. "Du vidste ikke, at din bedstemor var filosof?" "Nej, det vidste jeg ikke," sagde jeg. "Det er hun altså," pralede Charlie, "og hun er god til det." "Så Charlie, nu er det vist nok," sagde Ray. "Jim gider da ikke høre om mine fritidssysler. Og det er under alle omstændigheder på tide at komme af sted."

Vi ankom hurtigt til hospitalsområdet, der havde overdådige blomsterbede, anlagt på en måde som jeg aldrig havde set det før. Alt var en fryd for øjet; og der var en mild og meget opløftende duft. Vi gik hen ad stien og ind på hospitalet. Vi kom snart til mors stue og bankede på døren. Hun bad os med det samme om at komme ind.

Mor sad ved siden af sengen, klædt på og klar til at tage af sted. Jeg tabte mælet, da jeg så hendes smilende ansigt. Jeg holdt hendes lille hånd i min og kyssede hende på kinden. Ray gav hende et kys. "Jeg er glad for at se jer," sagde mor. "Jeg har set frem til dette øjeblik og været klar i en evighed. Sygeplejersken sagde, jeg skulle være tålmodig og forsikrede mig, at I snart ville komme."

"Ja, vi er klar til at tage af sted nu," sagde jeg, "men der er lige en lille overraskelse omkring den måde, vi rejser på her." "Hvad mener du?" spurgte mor. "Skal vi med sporvogn?" "Nej. Der er ingen sporvogne her. Du vil få det hele forklaret senere. Men for nu skal du bare holde fast i min hånd. Åh nej, jeg var lige ved at glemme at takke sygeplejersken og lægen. Det varer kun et øjeblik."

Jeg overlod kommandoen til Ray, banede mig vej til modtagelsen og fik heldigvis straks øje på sygeplejersken. Jeg ventede; til hun var færdig med at tale med sekretæren. Jeg takkede hende for at have taget sig af min mor og for at have gjort hendes ophold så behageligt. Jeg spurgte efter lægen og fik at vide, at han havde meget travlt, men at hun ville overbringe ham min tak. Jeg følte mig helt opstemt, da jeg igen kom ind på mors stue.

"Er alle klar?" Jeg lod min hånd glide ind i min mors. Hold godt fast," sagde jeg. Et øjeblik efter stod vi foran mine bedsteforældres hus. Mor var mildest talt noget forbløffet over denne måde at komme omkring på. Da hun genvandt fatningen, forundredes hun over de smukke omgivelser, som hendes forældre boede i.

"Åh, Jim, jeg havde slet ikke forestillet mig, at det ville være sådan her. Så smuk haven dog er. Din far må være i sit rette element, når han kommer hertil." Selv efter sin jordiske død tænkte hun først på far. Hvilken kvinde! Skønheden omkring hende fjernede enhver frygt, der måtte være

tilbage efter hendes første smagsprøve på at rejse ved tankens kraft. Denne måde at bevæge sig rundt på vil i begyndelsen nok være en smule foruroligende for enhver.

"Jim, er der kirker her?" "Ja, mor. Hvis du ønsker det, kan du gå hen i en hvilken som helst af dem. Mange mennesker, der kommer over på denne side, bevarer deres tro og ønsker at tilslutte sig den organisation, som de tilhørte på jorden. De får styrke og selvfølgelig venner ved at tilhøre sådanne organisationer. Der er mange veje, der fører til sandheden."

"Alt det forstår jeg ikke," sagde mor. "Men jeg vil gerne i kirke så hurtigt som muligt og takke Gud for at have genforenet mig med min familie." "Ja, mor. Så snart du har fundet dig til rette, vil jeg tage dig med i kirke. Jeg tror, Ray og Charlie er ved at blive lidt utålmodige. De har det hele klar til dig." Vi gik ind i huset, og min mor fik sit værelse at se. Charlie og jeg talte længe, mens Ray blev ovenpå for at hjælpe mor.

"Nu tror jeg de kommer," sagde jeg, da jeg hørte en dør gå op. Mor kom ind i stuen med en af Rays bluser på. Charlie og jeg rejste os samtidig og fortalte hende, at hun så godt ud. Ray kom ind og sagde, hun ville tage mor med hen og få noget nyt tøj. Hun spurgte, om vi havde lyst til at komme med. Jeg afslog invitationen med den begrundelse, at jeg ikke vidste det fjerneste om dametøj. "Hvad med dig, Charlie?" spurgte Ray. "Nej tak, min kære. Jeg springer over, hvis du ikke har noget imod det."

Jeg talte kort med mor og sagde, at jeg ville komme tilbage senere og tage hende med i kirke. Jeg sagde farvel og vendte hjem til mig selv. Jeg tænkte på hvor meget bedre mor var kommet til at se ud og vidste, at jeg ikke behøvede at bekymre mig for hende, når hun havde Ray og Charlie til at holde sig ved selskab.

Kapitel 8

Jeg satte mig til rette i en af mine lænestole og rakte ud efter en bog. Det bankede på døren, før jeg kunne nå at læse et ord. Da jeg åbnede døren, stod der to mænd udenfor. "Goddag," sagde den mindste af dem. "Vi er blevet sendt her hen for at tale med dig om det arbejde, vi skal lave sammen." "Åh ja, Chan fortalte mig om jer. Kom indenfor og lad som om, I er hjemme." Jeg tilbød dem en let forfriskning, før jeg satte mig. "For resten, så er mit navn Jim."

"Ja, det ved vi." Igen var det den mindste af dem, der talte. "Dette er Harry Willmott, og jeg hedder Jack Purvis. Vi er begge soldater, og som du, døde vi for konge og fædreland. Vi må nok hellere præsentere os ordentligt. Dig først, Harry."

Harry sprang øjeblikkeligt op og sagde: "Nummer 8/12942, sergent H.G. Willmott, 1.

kompagni, 9. bataljon, 60. division, 42. brigade. Vores nummer er noget, vi aldrig glemmer, Jim." "Du må tilgive Harry," sagde Jack, "han tror stadig, han er i hæren. Sæt dig ned og kom i gang, Harry. Vi har ikke hele dagen." Jeg kunne se, at de var gode venner. Harry mumlede et eller andet og satte sig ned.

"Nå, men hvor kom jeg til?" spurgte Harry og fattede sig. "Nåh, ja. Det var den 15. september 1916. Jeg husker det, som var det i går. Det var i et angreb fra Delville skoven til Flers. Oberstløjtnant Morris havde kommandoen over 9. bataljon. Vi blev beordret frem fra Fricourt til skyttegravene mellem Trones og Berefay skovene tidligt på aftenen. Det hele gik glat. Faktisk var den eneste plet på vores omhyggelige forberedelser nogle spredte skud fra et 105 mm haubits batteri, der ved en fejl i afstandsindstillingen gentagne gange skød gaspatroner ind i en gade på venstre side. Den 60. bataljon var gået i stilling til højre for The Guards. De var endnu ikke ankommet klokken tyve minutter over syv om morgenen, og under det følgende holdt, pressede 9. bataljon på bagfra og indhentede den 7. bataljon. De rykkede samlet ind i skyttegravs-åbningen. Coldstream Guards regimentet kunne ikke holde den højre flanke, og de kunne heller ikke overholde planerne. Det betød, at Infanteribrigaden blev udsat for tung maskingeværild fra højre og bagfra."

"Den første angrebsbølge rykkede så hurtigt frem og så tæt bag spærreilden, at de allerede ventede i granathullerne på at storme frem mod deres angrebsmål, da spærreilden ophørte, og maskingeværerne

åbnede ild. Kompagnierne, der fulgte bagtroppen, og 9. bataljon led store tab. Jeg var en af dem, der mødte sit endeligt den dag - men ikke ved en kugle. Jeg gled og faldt på hovedet i et granathul. Der var mange, der døde i granathullerne, for der var gås på bunden af dem, og man blev kvalt, hvis ikke man havde gasmaske på. Men som du kan se, har jeg det godt nu."

"Det var da næsten en hel roman, og ikke en kort beskrivelse af din død," udbrød Jack. Harry grinte højt. Det lod til, at han nød at tirre Jack. Han sluttede med at sige: "Fortæl ham nu din historie, Jack."

"Jeg skal nok få ram på dig en af dagene," råbte Jack. Harry grinte som en flækket træsko. "Men du har ret, Harry," Så brød de begge hulkende sammen af grin. Jeg anede ikke, hvad det var, de grinte af, men det fandt jeg hurtigt ud af.

"Nå," sagde Jack, "jeg kom hertil lidt før Harry. Det var den 25. september 1915. Vi angreb højdedragene ved Bellwarde. Jeg var i spidsen for mine mænd. Nåh ja, jeg glemte at nævne, at jeg var captain af rang. Resten kan du selv gætte dig til. Jeg fik en slem skramme, og det var det." "Fortsæt, fortæl ham resten," sagde Harry. "Ja, fortsæt endelig," sagde jeg.

"Ja, men hvis I virkelig har lyst til at høre resten, så handler den sidste del af min historie mest om min far. Min far var 60 år gammel, da jeg døde. Han havde for længst ladet sig pensionere

efter et aktivt liv på sin plantage ved havet på den sydlige halvkugle, langt fra den britiske flåde. Han kunne ikke bære, at jeg var blevet dræbt, så han satte sig for at overtage mit arbejde.

På en eller anden måde, kun Gud ved hvordan, overvandt denne fine, ældre gentleman de strenge regler i det britiske krigsministerium og blev sekondløjtnant i Infanteribrigaden. Han

sørgede på en eller anden måde for at blive godkendt til aktiv tjeneste og blev udkommanderet til at gøre tjeneste ved min gamle bataljon. Nået så langt, lå det mere eller mindre i sagens natur, at han også kom til den afdeling, jeg havde været i. Skæbnens tilskikkelser ophørte ikke her - på årsdagen for min forfremmelse til at få kommandoen over kompani "B", blev den kommandør der havde overtaget efter mig, tilfældigvis såret, og derved fik min far kommandoen over det samme kompagni, som jeg havde ført næsten et år tidligere. Skæbnens spil er forunderligt, synes I ikke?"

"Helt sikkert," svarede jeg. "Og her sidder vi - en kaptajn, en sergent og en menig. Det minder mig om bogen *De Tre Musketerer*"

Harry rejste sig, rakte hånden frem og bad Jack og mig om at tage

fat i den. Så snart vi havde gjort det, genlød hans stemme helt nede fra støvlerne: "En for alle og alle for en." Det var lige, hvad der manglede. Vi brød grinende sammen. Jeg opdagede hurtigt, at Harry var spøge fuglen. Hans styrke og mod var os en stor hjælp de kommende år. I det samme kom en tåge til syne, og Chan trådte ud af den.

"Jeg ser, I er ved at lære hinanden at kende," sagde han. "Det er godt. I er blevet bragt sammen på grund af jeres styrke, ikke på grund af jeres svagheder. I har alle tre vist, at I har anlæg for det arbejde, der ligger forude. Tro mig, mine herrer, arbejdet forude bliver hårdt, så se at få så meget som muligt ud af tiden indtil da."

Chan trådte tilbage i tågen og var væk.

vi sad længe og diskutere det kommende arbejde. Vi kunne kun gætte på, hvordan det ville blive - men jeg var slet ikke i stand til at forudse de begivenheder, der var i vente. På det tidspunkt var jeg bare glad for at have fået et arbejde. Tiden gik hurtigt, indtil Jack sagde, at han skulle af sted. "Du har ret," sagde Harry. "Vi må vist hellere lade det unge menneske få sin skønhedssøvn."

Kapitel 9

Alene igen, tænkte jeg over vores møde. Jeg besluttede at tilbringe noget tid i mit meditationsrum - jeg var begyndt at glæde mig til disse stunder i min hverdag. Når jeg mediterede, mistede jeg fuldstændig tidsfornemmelsen og vidste aldrig, hvor lang tid der var gået - men jeg havde det altid godt bagefter.

Jeg besluttede at aflægge min mor et besøg og fandt vej til mine bedsteforældres hus. De lå alle tre i liggestole og slappede af, mens de lod sig bade i den specielle ro, der er i atmosfæren på vores plan. Det var vidunderligt at se dem sammen på denne måde. Jeg var ved at drage igen, fordi jeg mente, det nok var bedst ikke at forstyrre dem, da mor rørte på sig og søvnigt kaldte på mig.

Jeg vendte tilbage, og vi talte med en sagte hvisken. "Jeg er ked af at jeg forstyrrede, men jeg tænkte, at du måske gerne ville med hen i en af kirkerne, som vi talte om. "Hvad ugedag er det, Jim? Er det søndag?" "Nej, mor. Her kan du gå i kirke, når du har lyst, ikke kun om søndagen."

"Nå, men så vil jeg gerne med," svarede hun. Ray og Charlie sov stadig, men jeg ville nu gerne spørge dem, om de havde lyst til at tage med. Det blev ikke nødvendigt at forstyrre dem, for Charlie rejste sig fra sin liggestol og kom over til mig. "Det er helt i orden, Jim," sagde han, "vi vil ikke forstyrre Ray. Tag du bare din mor med, og hav en god dag."

Jeg spurgte mor, hvordan hun havde lyst til at komme derhen. Hun insisterede på, at når Gud havde givet hende to fødder, så ville hun også bruge dem. Det betød, at vi skulle gå otte kilometer til den nærmeste kirke. Men vi kom af sted, og det tog selvfølgelig et godt stykke tid - ikke fordi

der var nogen grund til at skynde sig. Mor stoppede også hvert andet øjeblik for at beundre udsigten eller for at tale med forbipasserende. Vi nåede til sidst frem til kirken, som var fantastisk flot. Den var blevet bygget med stor omtanke. Vi gik indenfor gennem to store udskårne døre. En venlig herre kom over til os og sagde: "Gudstjenesten er allerede begyndt. Hvis I gerne vil ind, vær venlig at sætte jer nede bagved."

Jeg takkede ham, og vi fandt to pladser bagest i kirken. Vi satte os til rette og koncentrerede os om prædikenen, som lød:

"Han var altid lyttende, kærlig, opmærksom. Satte sig selv til side - Han krummede sig så at sammen, for at gennemtrænge de virkeligheder, der var meget lavere end Han selv. Han blev aldrig færdig. Det Han opdagede i dag måtte genopdages. Men han vidste, at det Han lærte ikke var Hans

eget hjernesvind eller teorier, men virkelighedens egenskaber og lovmæssigheder. Hans liv udvidede sig derved ind i andre liv.

Det Han opdagede var ikke klart, men lysende; ikke enkelt, men rigt - ikke let og ubesværet overført til andres bevidsthed, men denne visdom kunne opnås gennem en langsom renselse og ydmyg, kærlig iagttagelse og den villighed til at lære, som Han selv besad. Kristus blotlagde sådanne virkeligheder langsomt, møjsommeligt, med afbrydelser, i brudstykker. Vi vil lære disse virkeligheder at kende, ikke uvægerligt og heller ikke totalt uafhængigt af vores natur - men kun i den udstrækning vi er ydmyge nok til at byde dem velkommen og villige nok til at betale prisen igen og igen. Vi vil lære virkeligheder at kende efter fortjeneste - i takt med at vi bliver mindre besatte, mindre selvcentrerede, mere udadvendte, gående mere i et med andre og mere rigt givende af os selv.

Vi indser, at vi kender disse virkeligheder, ved at vores viden bærer frugt. Alt dette opnås ved en praktisk og konkret livsførelse, ikke gennem noget abstrakt eller noget der kan forudsiges. Men ved utrættelighed opnås det altid. Vi bør ikke uvirksomme vente på, at noget sker for os ved Guds nåde, men bør søge Guds nåde ved at leve, tænke, handle og bede på en klar og konkret måde. Derved blusser lyset, der findes inde i ethvert menneske fra jordelivets begyndelse, gradvist op til en flamme, der viser dette menneske vej gennem livet. Dette lys er ikke en vag aura af kærlig imødekommenhed, men brændpunktet for al menneskets energi og dets evner, tanker, fantasi og ønsker.

Hvordan skal vi da nære denne flamme? Vi må først udvikle en følsomhed for de sande værdier, så vi kan vurdere vort daglige livs undertoner ud fra Kristi rene normer. Vi skal kunne skelne klart imellem, det der tæller mest i Guds øjne, og det der tæller mest i vore egne. Denne sans for værdier kræver en klar opmærksomhed på vore bevæggrunde og holdninger, så vi kan erkende vore tankemønstre for nøjagtig det, de er. Hvorfor har vi for eksempel de synspunkter, vi har - for sandhedens skyld eller af bekvemmelighed? Lyset vil give os svaret. Det vil hjælpe os til at skelne mellem åndelig stolthed og kærlighed, mellem selvretfærdighed og ydmyghed, mellem retfærdige og selviske beslutninger, mellem syndere vi er tilbøjelige til at begå, og syndere der ligger os fjernt.

Et af de første tegn, på at lyset er kommet ind i vort sind, er evnen til at skelne mellem værdien af et usselt liv og gevinsten ved et ædelmodigt liv. Herfra tager vi det første skridt på vejen tilbage til Ham. Dette skridt er den første kærlighed og det mest betydningsfulde for alle skabninger, der selv er verdens Lys. Vend hjem til jert indre, gør rent i jeres eget hus - og I vil lære Guds rige at kende. Her vil I opdage, at jeres lærer ikke er fjern og fraværende, men altid er til stede. Når I ligger i jeres senge eller er ved jeres arbejde, så er Han der - overbevisende og oplysende, en vejleder der gør opmærksom på fejltrin og hjælper os at skelne - en kilde til fred for alle, der elsker og følger ham. Ikke alene må vi vende tilbage og være i vort indre, men også række ud mod den nye verden omkring os. Her slutter vi undervisningen, og må Gud velsigne de

ord, der er sagt. Brødre og søstre, lad os rejse os og synge den næste salme, Nærmere Gud til dig."

Mor og jeg sang med på salmen. Præsten sluttede af med en bøn og takkede menigheden for at have deltaget. Vi gik opløftede og meget berigede derfra.

"Tak, fordi du tog mig med herhen, Jim," sagde mor. "Jeg nød gudstjenesten og bad også en bøn for din far."

"Ingen årsag. Faktisk bad jeg også en bøn for far." På vejen hjem var mor et stort smil. Det var dejligt at se hende så glad. Man skulle ikke tro, at hun kun havde været her i så kort tid. Hun så særdeles godt ud. Vi nåede mine bedsteforældres have, hvor Charlie straks kom os i møde.

"Nå, der er du, Jim. Jeg har en besked til dig fra din lærer. Jeg tror, han hed Chan. Hvorom alting er, så er du nødt til at tage lige hjem."

Kapitel 10

Jeg vidste, det måtte være vigtigt, når Chan sendte bud efter mig på den måde. Jeg fik hurtigt sagt farvel og overlod mor i Rays kyndige hænder. Jeg trådte snart efter ind ad døren til mit hus. Chan stod ved vinduet - Harry og Jack ventede også på mig. Jeg spurgte Chan om, hvad der foregik.

"Tiden er inde til, at du begynder på dit arbejde. Der har været mange velplanlagte indtrængninger fra det andet til det tredje plan, og vi har i sinde at udrense nogle af disse lavere astrale fra det jordiske plan. Vi har brug for så mange grupper som muligt for at dæmme op for denne strøm. Den får mere og mere fart på, og ***hvis vi ikke standser den nu, vil der komme en altomfattende krig på det lavere astrale plan, som så vil flyde over på det jordiske plan. Faktisk sker det allerede. Der er en generel uro på jorden, især i Tyskland.*** Det onde fletter sig ind i hjerterne på mange af dem, der har magt. Du undrer dig måske over, at vi ikke har grebet ind noget før. Vi har allerede haft nogle grupper i arbejde, ***men husk, det onde er meget udspekuleret*** og har afledt os fra dets egentlige mål. Nu har det røbet sig ved at tage et kvælertag, og vi er nødt til at vriste det væk fra dets sande mål. Har de herrer nogen spørgsmål på nuværende tidspunkt?"

Harry og Jack så over på mig og rystede på hovedet. "Og jeg har heller ingen," svarede jeg. "Det bliver en langvarig kamp, I herrer, og jeg ønsker jer held og lykke," fortsatte Chan. Hans ord fyldte vore hjerter med styrke - jeg ved ikke, hvorfor hans ord havde denne effekt, men det havde de.

"Hvis I er klar, tager vi af sted nu." Chan vinkede os over til sig, løftede armen og lavede nogle håndbevægelser. Der kom et lys til syne fra hans håndflade, som blev efterfulgt af en fornemmelse af bevægelse, der kun varede et kort øjeblik. Da den holdt op, befandt vi os i en tåge, der

mindede mig om min første rejse hertil. Jord-bunden var meget ujævn; pletter med brunligt græs kunne ses på den afsvedne jord. Gud ske lov for, at jeg havde kunnet lade alt dette bag mig. Der var slet ingen sammenligning mellem dette sted og det sted, hvor jeg boede nu.

Der er mange fortabte sjæle, der flakker omkring på dette plan uden at vide, at der findes noget udover dette. De flakker omkring i flokke, de svageste anført af de onde. De onde er snu, for de holder de svageste væk fra vore redningshold *ved at holde dem fast ved deres lavere natur*. Langsomt vænner de sig til tågen og tror, at sådan skal det være. Mange vil forblive under disse forhold. Nogle vil synke længere ned, andre vil blive hjulpet ud. Ønsket om at stige op af dette helvede skal komme fra dem selv."

Jeg blev, revet ud af mine tanker ved Chans ordre: "Denne vej, I herrer."

"Hvor skal vi hen?" forhørte Jack sig. "Vi skal møde nogle andre grupper for at kunne udarbejde en handlingsplan," sagde Chan. "Vi er nødt til at have en plan, hvis vi skal kunne vinde denne kamp. Vær venlig at følg med." Chan førte os til en lysning, hvor andre grupper var forsamlede. Der må have været omkring to hundrede mennesker. Mens vi ventede, gik mine tanker tilbage til mit første møde med de lavere astrale. Det var noget af en kamp, men denne gang så det ud til at blive af en noget større målestok. Hvor rigtige mine tanker dog skulle vise sig at være.

Chan stod på min højre side, og Harry og Jack til venstre for mig. Jeg vendte mig og spurgte Harry, hvordan han havde det. "Nervøs," svarede han. "Det er jeg også," istemte Jack. Før jeg kunne nå at give udtryk for det samme, prikkede Chan mig på skulderen og sagde: "De er klar til at gå i gang."

Alles øjne rettede sig mod et flimrende lys, der kom til syne på toppen af en kampesten. Det blev hurtigt klart, at en eller anden var ved at materialisere sig. Da skikkelsen var helt formet, genkendte jeg den gamle munk, som jeg havde mødt for flere år siden. Hans

tilsynkomst bragte erindringen frem om hans afskedsord dengang:

"En dag vil vi arbejde sammen igen". Det var længe siden, men hans ord var gået i opfyldelse. Jeg lyttede spændt til det, han nu sagde. Først kom han med nogle opmuntrende ord, så en beskrivelse af det forestående arbejde.

"I vil blive inddelt i grupper på omkring tyve," sagde han. "I spidsen for hver gruppe vil der være en sjæl, der er velbevandret i dette arbejde. I skal gå til jeres gruppeledere med selv den mindste beslutning, der skal tages. Lederen for hver gruppe vil være i konstant forbindelse med kommandoposten, hvor der vil blive taget stilling til alle meldinger. De mest presserende vil blive overbragt til mig, så jeg kan handle efter dem. Hver af jer vil få et farvet armbind, der skal bæres til enhver tid. Farven vil vise, hvilken gruppe I tilhører. Når I har fået kontakt med jeres gruppe, skal I være i konstant forbindelse med hinanden. Strejf ikke omkring alene under nogen omstændigheder. Gå altid to og to. Hvis en bukker under, vil den anden være i stand til at bede om hjælp.

Jeres arbejde, mine venner, er meget vigtigt. Vi må ikke fejle. Jeres grupper vil blive fordelt til bestemte lande. Lederen af hver gruppe får det enkelte lands navn og beliggenhed at vide.

Hvis I ser til højre for, hvor jeg står, vil I se syv flagstænger. Når I får udleveret jeres armbind, så gå hen til det flag, der har den samme farve. Der vil I blive inddelt i mindre grupper.

Husk, at I har Jesu Kristi nærvær med jer. Sagde Han ikke, Og se, jeg er med jer alle dage? Husk dette, mens I udfører jeres arbejde: Gud velsigne jer og give jer styrke til den opgave, der ligger forude."

Broder David gjorde derefter korsets tegn og sagde nogle ord på latin. Han løftede hænderne højt op over hovedet, og et lys kom ud af håndfladerne. Lyset intensiveredes og bredte sig ud over

os alle. Jeg mærkede den umådelige styrke fra Broder David, og lyset indgød os kærligheden fra Kristi ånd. Få minutter efter var lyset væk, sammen med Broder David, men jeg kunne stadig mærke hans kærlighed brænde sig ind i min, sjæls inderste. Der forblev den og holdt mig gående i flere år.

Jeg vendte mig mod Chan lige tidsnok til at se ham tage tre gule armbind op af lommen. Han rakte os dem, så vi kunne tage dem på. Vi gik over til det tilsvarende flag. En arbejdsleder stod ved hver flagstang for at placere os i vore respektive grupper. De bad vejlederne træde frem. Chan trådte frem sammen med de andre, og de talte sammen et stykke tid. Chan kom tilbage til os, og jeg spurgte, hvad der var i gære.

"Vær tålmodig, Jim," svarede han. "Jeg har fået at vide, at Tyskland styrer imod en ny krig, og at det onde har flettet sig dybt ind overalt. Det er så stærkt, at vi kun har et lille håb om at afværge en krig. Andre grupper har forsøgt at komme tæt på dem der har magten, men de lavere elementer har en umådelig legion, der forsvare dem. Vores arbejde er ikke at give os i kast med dem, men at hjælpe hvor vi kan. Det bliver et langvarigt arbejde, og vi må være standhaftige." Chan tav et øjeblik og sagde så: "Jeg tror, I får mere at vide nu."

"Må jeg bede om jeres opmærksomhed. Tak. Jeg har talt med dem, der vil anføre jer i kampen. De vil udpege det sted, hvor I skal arbejde. I skal hele tiden adlyde deres ordrer. Husk, at hjælpen altid vil være nær, men brug jeres sunde fornuft. Hvis I støder ind i en situation, I ikke selv kan klare, så kald på hjælp. Held og lykke."

Chan var vores gruppeleder, og som anfører talte han til gruppen, før vi begyndte. "I vil blive inddelt i mindre enheder, og som leder af hver enhed vil der være en sjæl, der er velbevandret i dette arbejde. Han vil råbe jeres navne op. Vær venlig at gå hen til ham, når I hører jeres navn".

Enhederne var hurtigt delt op. Chan var ikke alene leder af vores enhed, men han havde også kommando en over hele gruppen. Han havde dobbelt arbejde.

Jeg tænkte på, at én krig burde have været nok for Tyskland, men det så ud til, at de var begyndt helt forfra. Nå, men vi skulle i gang med arbejdet. Vi blev bedt om at danne en cirkel og holde hinanden i hånden. Det var en stor cirkel, for der var 40 i vores gruppe. Viljekraftens intensitet var enorm. Jeg kunne mærke, at jeg bevægede mig meget hurtigt. Så standsede bevægelsen, næsten lige så hurtigt som den var begyndt. Da alle havde samlet sig, blev hver enkelt enhed råbt an af dens leder. Der var ti enheder i alt, og de andre tog hurtigt afsted. Kun vi fire var tilbage.

"Hvor er vi?" spurgte jeg. "*Vi er på Tysklands australe plan,*" svarede Chan. "Hver anfører har fået udpeget et område. Vi skal til et sted, hvor nogle sjæle råber på Guds hjælp."

Harry og Jack var usædvanligt stille i betragtning af, hvad der skete. Jeg kiggede over på dem. De så ud til at klare sig fint, men jeg tror, de var en smule bange (redde) for det arbejde, der ventede os. Jeg vidste, at jeg var.

"Ja, venner, så skal vi i gang," sagde Chan. "Før vi tager af sted, vil jeg gerne lige forklare lidt om, hvor vi skal hen. I kan komme til at opleve nogle usædvanlige forhold, som I måske ikke er stødt på før. I bliver måske nødt til at bruge jeres koncentrations kraft til at beskytte jer, men I vil hurtigt vænne jer til dem. Indtil I bliver fortrolige med disse nye omgivelser, vil jeg gerne at vi danner en kæde."

Chan rakte hænderne frem. Vi holdt alle tre godt fast, og straks var vi på vej. Vi kom til syne igen på et sted, der mindede om sidegaderne ved mit gamle jordiske hjem. Jeg fornemmede hurtigt de forhold, Chan havde talt om. Det er svært at sige præcis hvordan jeg havde det. En overvældende fornemmelse af frygt krøb ind over mig og gjorde mig temmelig dårlig. Jeg sagde: "Chan, jeg kan sagtens mærke de forhold, du talte om." "Det kan jeg også," sagde Jack. "Også jeg," lød det fra Harry. "Det må man forvente," sagde Chan. "Gør, som I har lært, og rens jeres

aura. Vent, så skal jeg hjælpe." Jeg fornemmede Chans enorme viljekraft, da han koncentrerede sig om os. På et øjeblik havde forholdene ikke længere nogen indflydelse på os.

"Det var bedre," sagde Harry. "Jeg er klar til at gå i gang nu." "Ja," sagde Jack, "det er jeg også." Hvis vi havde vidst, hvad vi gik ind til, havde vi nok ikke været så ivrige.

"Denne vej," sagde Chan. Vi fulgte ham ad gader med toppede brosten, indtil vi stoppede foran et tre-etages hus bygget i victoriansk stil. Huset gav en forudanelse om noget ondt. Chan vinkede, at vi skulle følge med ind i huset, så vi gik ind. Chan gik straks op ad trapperne. Vi fugte ham ind i et rum øverst i huset. Døren var skjult af en bogreol, men da vi ikke var underlagt det jordiske livs fysiske love, var vi i stand til at gå lige igennem den. Rummet var sparsommeligt møbleret. Der var adskillige interimistiske senge, i en eller to af dem lå der nogen og sov, og en gruppe på fem personer sad rundt om et lille bord. Jeg spurgte Chan, hvem de var.

"Disse sjæle havde mod til åbent at gå imod regimet. Nu betaler de prisen. De bliver jagtet på og vil helt sikkert blive fanget og dræbt. Det er derfor, vi er her."

"Hvor grusomt," sagde Harry. "Det er til at blive syg af," tilføjede Jack. "Hvordan kan du vide, at de vil blive fanget?" spurgte jeg. "Sådan er tingenes tilstand," svarede Chan. "Vi er nødt til at vente her til tiden er inde."

Jeg så nærmere på rummet. I et hjørne legede to børn på gulvet. De var meget magre og blege, men de så nu tilfredse nok ud. Jeg er sikker på, at de ingen anelse havde om hvad der snart ville ske med dem - Gud ske lov for det.

"Nu begynder det," sagde Chan. Jeg trådte straks helt hen til Chan og mine to venner. Luften frøs til is omkring os, og den smule lys, vi havde, begyndte at svinde. Mit hjerte begyndte at galopere, og jeg blev noget urolig. Pludselig sprang døren op, og en ung mand kom løbende ind og råbte så højt, han kunne: nazisterne er her. Gud hjælpe os."

De to børns mor styrtede over til dem og vuggede dem hulkende i sine arme. De andre krøb sammen midt i rummet. De fleste lå på knæ og bad. Jeg så, hvor inderligt de bad Gud om hjælp. Og jeg kunne mærke deres frygt.

Jeg blev forskrækket over braget, da de brød gennem døren nedenunder, og over lyden af de mange tunge støvler på trapperne. Mens larmen kom nærmere, blev gruppens jamren højere og højere, indtil det næsten ikke var til at bære. Jeg ønskede at lukke det ude, men kunne ikke. Jeg vidste, at jeg blev nødt til at holde stand og vente. Kulden blev stærkere og sorte dampe blev synlige i æteren omkring os. Døren til rummet blev pludselig sparket op, og fire bevæbnede mænd i sorte uniformer kom ind. Bag dem viste sig nogle ondsindede skikkelser. Disse væsner var døde for den jordiske

verden, men dominerede deres jordiske håndlangere. Så snart de fik øje på os, fór de frem med udstrakte hænder, der mest lignede kløer. Før jeg vidste af det, var tre af disse skabninger over mig - de slog, bed og flåede i mit kød. Jeg formåede at skubbe dem væk, men smerten de havde påført mig, gjorde mig vred. Jeg kunne ikke slås med mine næver, men ved Gud jeg kunne bekæmpe dem med min bevidsthed. Jeg koncentrerede min viljekraft på at skabe et skjold af lys omkring mig selv, og det næste øjeblik hørte jeg et af væsnerne skrigende højt af smerte, idet han vaklede væk fra lysstrålen. Kampen sluttede brat - vi havde vundet. De onde skabninger forsvandt ud af syne.

Der hang én tung dis i rummet. Jeg hørte lyden af skud. Vi var nødt til at vente, til disen forsvandt, før vi kunne se, hvad der var sket. Langsomt indstillede mine øjne sig. Der var overhovedet intet, der bevægede sig. Mændene i uniform var væk og havde efterladt de døde og døende - selv de to børn lå på gulvet. "Nej," skreg jeg, "hvordan kan sådan noget ske?" "Behersk

dig," sagde Chan i en skarp tone. "Du vil genvinde styrken, når vi fortsætter. Vores arbejde er ikke slut endnu. Vi er nødt til at vente."

Jeg kiggede på Harry og Jack. Af udtrykket i deres ansigter kunne jeg se, at de havde det nogenlunde på samme måde. Hvordan kunne noget menneskeligt væsen gøre dette mod mennesker, der var så forsvarsløse? Når det onde slår til, er det uden nogen form for barmhjertighed, sådan som jeg lige havde været vidne til. Mens jeg iagttog disse stakkels sjæles kroppe, dannedes der en tåge over dem. De astrale kroppe begyndte at tage form. Det var vores arbejde at få dem væk herfra så hurtigt som muligt. De første, der kom fri af deres kroppe, var de to børn, der så noget fortumlede ud. Jeg gik straks over til dem og tog dem i mine arme. Jeg tog dem med over til det sted, hvor Chan stod.

"Vent et øjeblik, Jim," sagde Chan. "Jeg sender bud efter hjælp." Chan blev stille og gik ind i en tilstand af dyb koncentration, men han var hurtigt nærværende igen. "Så er det gjort. De bør snart være her."

Børnene begyndte at blive urolige. "Jeg vil hen til min mor," sagde den ene. Den anden begyndte at græde. Jeg havde aldrig haft noget med børn at gøre før, så jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle gøre. Jeg holdt dem tæt ind til mig og vuggede dem, mens jeg sang for dem. Min sang må have beroliget dem, for de holdt op med at græde. To skikkelser materialiserede sig ved siden af Chan. Det forskrækkede de to små, så de begyndte at græde igen.

De materialiserede skikkelser var sygeplejersker. De kom over til mig. "Her, lad os tage os af dem," sagde den ene med tydelig skotsk accent. På et øjeblik var børnene beroliget. Jeg beundrede sygeplejerskernes måde at håndtere dem på.

Harry råbte til mig fra den anden ende af rummet: "Vi har brug for noget hjælp herovre." Harry og Jack diskuterede med nogle af de nye astrale. Jeg gik over til dem og spurgte, hvad der var i vejen. "De tror ikke på, at de er døde," sagde Harry. "Gør de ikke?" sagde jeg. "Men det kan jeg forsikre jer for, at I er - altså døde på det jordiske plan. Så vær venlige ikke at modsige os, i hvert fald ikke lige nu. Bare kom med os, så vil vi føre jer væk herfra til et bedre sted."

Deres ansigter udtrykte forbløffelse, da vi førte dem over til Chan. Det sidste, de ventede at blive præsenteret for, var nok en kineser. Efter nogle få ord fra Chan blev de helt stille. Det lykkedes os ret hurtigt at samle alle sjælene undtagen en. Moderen til de to børn holdt stadig fast ved sin jordiske krop. Jeg hørte at Chan talte med en af sygeplejerskerne: "Jeg tror, hun er gået i chok."

Sygeplejersken var enig, og begge sygeplejerskerne gik over til det sted, hvor hun lå. De bøjede sig ned over hendes krop, én ved hovedet og én nede ved fødderne. Jeg kunne ikke helt finde ud af, hvad det var de lavede (gjorde), men de blev der et stykke tid. Så gik de væk fra kroppen og ventede. Efter fem minutter kom en tåge til syne over kroppen. Da den astrale krop var blevet formet, tog sygeplejerskerne over og hjalp hende på benene. Hun var forfærdelig chokeret og rystede voldsomt. Jeg hørte hende kalde gennem tårer: "Mine børn, hvor er mine børn?" Hun blev ved med at gentage de samme ord - intet andet lod til at betyde noget, ikke engang det faktum at hun var død. Hun blev ført over til Chan og de andre. "Godt," sagde Chan. "Nu har vi dem alle."

Han gav ordre til, at vi skulle slå kreds om gruppen, og da vi alle var på plads, løftede Chan sin hånd. Et lys strålede ud fra håndfladen og omkransede os. Da lyset forsvandt, var vi på et hospital. Vi blev straks mødt af adskillige sygeplejersker, der tog sig af de sjæle, vi havde bragt med. Moderen og de to børn blev genforenet; ikke engang døden kunne adskille dem ret længe. Jeg takkede Gud for, at de var i sikkerhed fra det onde på det jordiske plan. Da alt var i orden, tog Chan os lidt til side og fortalte os, at han var meget tilfreds med vores indsats

Kapitel 11

Vores arbejde på Tysklands astrale plan fortsatte nogle år. Tyskland var et godt stykke inde i krigen på det tidspunkt, og der kom mange sjæle over til denne side af livet, længe før deres tid egentlig var kommet. Vi havde mange sammenstød med de lavere astrale, og for hver gang blev jeg, stærkere. Vi tog hjem for at hvile os, men ikke ret længe ad gangen. Krigen holdt ikke op, bare for at vi kunne få et hvil.

Chan sammenkaldte hele gruppen til et møde. "Der er visse steder i Tyskland, hvor der forekommer det rene barbari. For at komme tæt på, er hele gruppen nødt til at arbejde sammen. Det onde bruger disse steder til at fremkalde frygt og ernærer sig ved denne frygt for at kunne manifestere sin ondskab på jorden. Jeg vil gerne sige en ting mere, før vi tager afsted. I får brug for al jeres styrke, til det I nu står overfor. Det vil overhovedet ikke ligne de sammenstød, I hidtil har oplevet."

Jeg fandt senere ud af, hvor rigtige Chans ord var. Han bad en bøn sammen med os, og tog så hele gruppen med til det mest trøstesløse sted, jeg har set - et sted fuld af onde hensigter. "Mine venner, dette vil blive slagmarken," fortsatte Chan. "Hvis I ser lige frem, ser I det sted, vi skal angribe."

En let tåge slørede alting og gjorde det svært at se. Da mit blik trængte igennem tågen, så jeg en høj sort mur syv eller otte meter fra det sted, hvor jeg stod. "Kom," sagde Chan, "vi går rundt om den." Vi tilbagelagde fjorten eller femten kilometer og opdagede, at muren dannede en firkant, som var umulig at trænge igennem. Jeg var glad for, at vi stod lidt på afstand, for jeg kunne mærke det ondes og frygtens enorme kraft bag muren.

"Hvordan i alverden skal vi komme derind?" spurgte jeg. "Vent, så, skal jeg vise dig det," svarede Chan. Han kaldte gruppen sammen. "Vil I være så venlige at stille jer i en lige række. Det var svært, fordi vi var så mange og på grund af tågen, men det lykkedes. Så tog Chan de tre første i rækken, så de tre næste. Han placerede dem foran rækken, så vi formede en pil. Chan skulle være pilespiden.

"Vi vil kunne trænge igennem med denne formation," sagde han. "Vi er pilen, og Lyset vil være buen. Jeg vil gerne, at I alle bruger jeres viljekraft til at skabe lys omkring jer." Hver enkelt af os gjorde, hvad Chan havde bedt om, og det havde en højest usædvanlig

effekt. Den kraft, der blev frembragt af gruppen, var kolossal. Den løftede os næsten op fra jorden. "Godt," sagde Chan, "hvis I er klar, så starter vi nu."

Da vi nærmede os muren, kunne jeg mærke en tyngde, men pilen brød igennem den. Det var hårdt, nærmest som at svømme mod en stærk strøm. Vi trængte igennem muren, og det efterlod et hul, man nemt kunne gå igennem. Det vi fik at se var nok til at få det til at vende sig, i selv den stærkeste. Der var hundredvis af sjæle, der vandrede formålsløst rundt. Zombier, er det eneste ord, der kan beskrive disse sjæle, der var døde for det jordiske plan, men ikke kunne undslippe dette galehus. Selv efter deres død blev de holdt fanget her af de onde elementer. Nye sjæle sluttede sig til dem hvert minut. Det var en dødslejr.

Chan råbte skarpt sine ordrer, hvilket bragte mig tilbage til den opgave, vi skulle udføre. "Vær på vagt," sagde han. "Der er fjender i nærheden, og så snart det går op for dem, at vi er brudt igennem, vil der helt sikkert blive krig." Knap havde han talt ud, før adskillige lavere astrale gik til angreb. Vi nåede ikke engang at se, hvor de kom fra. Det var vagterne, ikke hovedstyrken, og de kunne slet ikke klare os. Vi drev dem hurtigt tilbage.

"Godt," sagde Chan, "begynd at vise disse sjæle ud gennem hullet i muren." Det, der begyndte som en svag strøm, blev hurtigt til en flodbølge. Mange af dem råbte: "Se! Lyset, lyset. Vi er reddet." Ikke endnu, tænkte jeg. Hvordan i alverden skulle vi kunne hjælpe alle disse mennesker? Hundreder kom styrtende imod os. De var stadig indfanget af den frygt, som de havde lidt under. Den intensiveredes for hvert minut, og den fortærede mig næsten i dette stormløb. Jeg bad Gud om hjælp.

"Der er ikke tid til sådanne tanker," sagde Chan, "videre med arbejdet." Jeg ved ikke, hvor mange der passerede igennem muren, men der var stadig mange hundreder samlet omkring os. Jeg vendte mig mod Chan og sagde: "Vi har brug for hjælp." "Jeg har alt under kontrol," svarede han. "Der er mange af vore venner udenfor til at styre operationen." Det styrkede mig at vide, at der var flere af os i nærheden. Kampen mod de lavere astrale var stadig ikke forbi. De omgruppere, men denne gang havde de flere onde væsner med sig. Det var den samme slags, som vi havde kæmpet imod på værtshuset for mange år siden. Jeg vendte mig hurtigt mod Chan og sagde: "Jeg tror ikke, vi kan slå dem tilbage denne gang."

"Du har ret," sagde han. "De er for mange til, at vi kan slå dem. Vi har brug for hjælp." Chan holdt inde (holdt pusten), lukkede øjnene og koncentrerede sig. Der gik et minut eller to, før han åbnede øjnene igen. "Der er hjælp på vej," sagde han. "Lad os håbe, den snart kommer," svarede jeg. Der må have været en undertone af desperation i min stemme, for pludselig forbandt Chans viljekraft sig med min og genopladede mig.

De lavere astrale kom imod os i et jævnt tempo. De stoppede op for at tage bestik (syn) af situationen, og så snart det gik op for dem at vi ikke var ret mange, styrtede de imod os. De blev skubbet frem af onde skabninger, der aldrig selv tager del i en kamp. De var der for at opsuge kampens negative emotioner. Deres auraer var sorte med mørkerøde lynglimt, og efterhånden som de opsugede de negative emosjoner, blev deres auraer helt sorte. De lavere astrale angreb os med en sådan grusomhed, at de i løbet af få minutter havde skubbet os tilbage mod muren. Da de sjæle, vi var kommet for at hjælpe, så denne kamp, flygtede de i alle retninger. Det var et ekstra stort chok for disse stakkels sjæle at se de onde skabninger strømme ud af intetheden.

En i vores gruppe faldt. På et øjeblik var de lavere astrale over ham. Jeg kæmpede mig vej over til ham og sprang ind i slagsmålet. De var ved at få overtaget, da de pludselig begyndte at trække sig tilbage. "Hvad fik dem til at give op?" spurgte jeg fyren, jeg havde hjulpet. "Se derover," sagde han med et dybt suk og pegede over mod muren.

Store dele af muren smuldrede bort og afslørede vores hær og venner. Da de så, hvad der foregik, gik de ind i kampen. Slaget rasede i lang tid. De onde astrale kæmpede med endnu større grusomhed. Ingen af siderne vandt eller tabte terræn. Pludselig skar en bølge af hvid ild gennem mørket. Den blev efterfulgt af en til og endnu en. Hele lejren blev oplyst. Lyset var så skarpt, at

det gjorde ondt i øjnene - jeg skyndte mig at lukke mine.

At dømmes efter de lavere astrales skrig, må lyset have haft en voldsom virkning på dem. Jeg åbnede forsigtigt øjnene igen, for at se hvad der foregik. Overalt forsøgte de lavere astrale at gemme sig for lyset. De ondeste af skabningerne overlod det til de lavere astrale at klare sig selv. De havde ingen flugtveje. De kunne kun gemme sig blandt de nyligt dræbte, men de var nemme at få øje på og kunne sorteres fra senere.

Jeg ville gerne finde Chan, så jeg lod blikket glide hen over slagmarken. Han talte til en gruppe venner. Jeg banede mig vej over til ham. I kampens hede havde han tabt sin hat, og hans tøj var blevet revet i stykker. Da han var færdig med at tale, spurgte jeg ham om det skarpe lys, vi lige havde set. "Det, mine unge ven, var Lysets Herrer, som jeg har fortalt dig om. Du har nu selv set dem i arbejde. De gik ind i kampen mod de onde kræfter og vandt. Men i øvrigt har jeg en mindre opgave til dig, mens jeg styrer operationen her. Jeg vil gerne at du tager et eftersøgningshold med ind i lejren. I skal søge efter sjæle, der af frygt kan have gemt sig for os.

Seks af vores venner kom hen imod os. "Det er godt, I er her," sagde Chan. Han introducerede os for hinanden og sagde, at vi skulle sætte himmel og jord i bevægelse i vores søgen.

Vi gik rundt i lejren og viste dem, der var fortumlede og faret vild, vej til sikkerheden. Efterhånden, som vi kom dybere ind i lejren, kunne vi mærke frygten tage til. Derved vidste vi, at der var flere sjæle, der gemte sig. Vi kom forbi flere barakker og gik ind i en af dem. Det var en slags sovesal med køjesenge langs begge sider. Der må have været over hundrede senge. Frygten, der strålede ud fra dette rum, var overvældende, men vi havde lært at håndtere det. Vi indledte vores søgen og delte os op for at dække et større område.

Snart var der en, der gav tegn til, at han havde fundet nogle af de sjæle, vi ledte efter. Det lykkedes os at passivisere dem og føre dem i sikkerhed. Vi fortsatte vores søgen i mange timer. Til sidst kom jeg til en sovesal, der kom til at ændre begivenhedernes gang for mig. I min søgen stødte jeg på en lille drengs sjæl. Han var omkring ti eller elleve år gammel. Han var et sørgeligt syn. Han sad sammenkrøben i et af de mørkeste hjørner, for at ingen skulle se hans nøgne krop. Hans øjne var dybt indsunkne, og der var meget lidt kød på hans skrøbelige skelet. Hans krop blev kun holdt sammen af arterier og vener, der engang havde givet liv til et sundt barn.

Et eller andet brast indeni mig, og jeg faldt på knæ. Jeg blev overvældet af krigens gru, og jeg skammede mig dybt over at være medlem af den menneskelige race. Det var dette stakkels barn, der fik virkeligheden til at gå op for mig. Jeg bøjede hovedet i skam. Bitterhed og had vældede op i mig. Jeg havde ikke haft det på den måde i mange år. Jeg ville gerne have fat i bare et af de mennesker, der havde udsat så lille et barn for dette. Jeg følte mig ikke det mindste åndelig. Og det viste sig ved Gud, da jeg hamrede ned i gulvet med mine bare næver. Pludselig mærkede jeg en kold hånd på min skulder. Jeg kiggede op og så ind i barnets øjne. Han var kommet hen til mig. Jeg så dybt ind i de sorgfulde øjne. De lignede to store søer. Jeg blev så overvældet af dette barn, at jeg greb fat i ham og trak ham ind til mit bryst. Kærligheden strømmede fra mig over i ham, og han reagerede på den eneste måde, han kunne. Han lagde armene rundt om min hals og holdt så fast i mig, som han overhovedet formåede.

"Du skal ikke være bange," sagde jeg. "Du er i sikkerhed nu. Ingen vil nogensinde gøre dig fortræd igen." Jeg løftede ham op, og vi fandt frem til Chan. Gud ske tak og lov mødte jeg ikke nogle lavere astrale på vejen - ikke for min skyld, men for deres.

Da Chan så os, sagde han blot: "Jeg forstår, Jim. Det er på tide, du forlader dette sted. Der er noget andet arbejde, der skal udføres, og jeg blir med dig. Der er en del andre børn, der skal føres til børnenes sfære. Vent her, så samler jeg dem sammen."

Chan var væk et stykke tid. Barnet sov i mine arme. Intet kunne vriste ham fra mig - i hvert fald ikke lige nu. Jeg kiggede efter Chan og fik øje på ham i spidsen for en gruppe børn, der var på vej hen imod mig. De var også så nøgne som den dag, de blev født. Chan holdt to af børnene i hånden. Da de kom tæt nok på, kunne jeg se rædslerne, som disse forsvarsløse børn var blevet udsat for.

Mange måneder senere indså jeg, at denne periode af mit liv var en prøvetid. Selvom jeg var dybt rystet og noget ude af mig selv, lærte jeg meget. **Faktisk var det redningen af disse børn, der vakte ønsket om at viderebringe dette til jer.** Chan kom hen til mig og sagde:

"Kom, Jim. Vi tager afsted nu."

Der var toogtyve børn i alt. De stod ubevægelige, mens Chan bevægede armen. Et lys strålede ud fra hans håndflade og omkranset os. Da lyset var væk, stod vi ved en fantastisk bygning. "Hvor er vi?" spurgte jeg. "Børnenes sjæle," svarede han.

Jeg hørte lyden af løbende fødder på marmorgulvet. En stor gruppe sygeplejersker og nonner ilede hen imod os. Da de kom hen til os, sagde de ikke noget, men greb børnene og trak dem ind til deres bryst. Jeg lagde mærke til, at en eller to af sygeplejerskerne havde tårer i øjnene, mens de tog sig af børnene. En ung sygeplejerske kom hen til mig og bad om at få barnet, jeg havde i mine arme. Jeg tøvede med at give ham fra mig, ligesom han tøvede med at give slip. Jeg holdt fast ved ham, så længe jeg kunne, men mit hjerte fortalte mig, at han var i sikkerhed her. Jeg kæmpede med mig selv, men jeg behøvede ikke selv at tage beslutningen. Den blev taget for mig. Chan prikkede mig på skulderen: "Lad hende tage ham. Han vil være i gode hænder, og du kan besøge ham, når som helst du har lyst."

Jeg gav ham til sygeplejersken, hvis aura strømmede over af kærlighed til min lille ven. Hendes engleansigt fik både drengen og mig til at slappe af. Jeg kyssede ham på panden og sagde, at vi snart ville ses igen. Da sygeplejersken gik væk, vinkede han til mig. "Hvad hedder du, lille ven?" spurgte jeg. "John," råbte han tilbage.

"Vi ses snart, John," forsikrede jeg ham. "Vær sød at gøre, hvad de siger til dig." Han smilede, og de forsvandt ud af syne. Jeg følte mig lettet over at vide, at børnene nu var i kærlige hænder.

Jeg henvendte mig til Chan og spurgte, om han kunne fortælle mig noget mere om dette sted. "Vi kalder det børnenes sfære," sagde han. "Og det er præcis, hvad det er. Børn bliver bragt hertil for at lære om det højere liv. Mange er kommet hertil på grund af krigen, som dem vi havde med. Andre er her, fordi de ikke blev elsket på jorden - her får de lov til at opleve moderlig omsorg. Jeg kunne give dig mange andre grunde. Dét Blå Søsterskab er en særlig kvindeorganisation, der tager sig af disse børn. Mens de var på jorden, giftede disse kvinder sig aldrig, eller også blev de gift, men forblev barnløse af en eller anden grund. De ville være blevet vidunderlige mødre, men da de ikke fik muligheden, fulgte deres ønsker dem ind i denne verden. Her kan de udnytte deres moderlige instinkter fuldt ud. Der er mange institutioner som denne i børnenes sfære, for der kommer mange tusind børn hertil hver dag - hvilket giver en fornemmelse af denne sfæres fantastiske størrelse.

Hvad med deres forældre?" spurgte jeg. "Det skulle jeg lige til at fortælle. Når et barn dør før sine forældre, bliver det bragt hertil for at blive omskolet. Som et led i undervisningen, får barnet lov til at tage til det jordiske plan sammen med en beskytter for at holde øje med sine forældres fremskridt. Når tiden er inde, vil familien blive genforenet. De der dør under en krig vil sammen med deres forældre gå ind i en overgangsperiode. De vil så blive genforenet i den mest passende sfære for deres families fremgang."

"Jeg tror, jeg forstår," sagde jeg. "Tror du nonnerne eller sygeplejerskerne vil have noget imod, at jeg ser mig omkring?"

"Selvfølgelig ikke," svarede Chan, "lad mig ledsage dig."

Vi gik hen ad en lang gang beklædt med paneler. Chan stoppede af og til for at gøre opmærksom på særlig interessante udsikninger. Alt var bemærkelsesværdigt vel gennemtænkt og i fuldkommen harmoni. Vi kom hen til et par udkårne døre, og da vi åbnede dem, blev jeg helt stum over skønheden omkring os. Vidunderlige haver nærmest sprang op af det mørkegrønne græs. Jeg har brugt ordet sprang, for jeg følte, det var en umulighed, at mennesket skulle kunne være i stand til at skabe en sådan kaskade af farver. Haverne strakte sig milevidt i alle retninger. Træer dækket af slyngroser og andre blomstrende slyngplanter omgav haverne.

"Kom," sagde Chan, "lad os gå en tur., Vi gik ad brede veje dækket af græs. Jeg standsede adskillige gange for at suge blomsternes skønhed til mig. Grupper af små børn legede glade i de udstrakte

haver. Nonner underviste grupper af de lidt ældre børn. Jeg var glad for at se, at børnenes uddannelse ikke blev forsømt. Chan var enig i, at børnene fik en god uddannelse.

"Nu læser du mine tanker igen," bemærkede jeg. Vi smilede begge. Vi fortsatte hen ad vejen, indtil vi kom til en lysning. I midten af lysningen stod en skulptur af Jesus med armene udstrakt over hovederne på tre børn. Jeg bukkede mig ned og læste på pladen under statuen: Lad de små børn komme til mig. Hvor passende var ikke disse ord. Denne enestående sjæl viste sin kærlighed til alle sine børn, unge og gamle, ved altid at tage imod dem med åbne arme. Skulpturen mindede mig om, at jeg gerne ville spørge Chan om der ville blive en Kristi genkomst på jorden.

"Han er der allerede," svarede Chan, "men er ikke blevet genkendt." "Hvad for noget? Mener du, at Han allerede er genfødt?" spurgte jeg. "Ja, indirekte." "Chan, du taler i gåder." "Ja, det gør jeg vel," sagde han, "men mine ord er sande. Lad mig forklare det nærmere. Kristus er ikke på korset nu. Hans død er fortid. Han er opstanden og steget op i det høje. Nådens trone er ikke krucifikset eller skriftestolen. Nåden er der, hvor Kristus sidder - ved Guds højre hånd. De, der af hele deres hjerte tror, kan stige op og for bestandig dvæle hos Ham. Men det er ikke alt. Mange indser ikke, at Herren er inden i ethvert barn, der sulter eller bliver mishandlet. Se ind i øjnene på et af disse børn. Dér vil du se Kristus. Ja, Han er genfødt, men Han er ikke blevet genkendt."

Vi talte et stykke tid om emnet, og jeg bad Chan fortælle mig, hvad der ville ske med John. "De vil tage sig godt af ham. Først vil de bade ham og klæde ham. Så skal han hvile sig. De behøver ikke at bekymre sig om at vænne ham fra at spise mad. Hans astrale bevidsthed har

allerede accepteret sådanne vilkår. I stedet for mad i maven, vil han få næring fra kærligheden i børnenes sfære. I løbet af kort tid vil han have tilpasset sig sit nye hjem - ligesom de børn vi så lege. Når du kommer på besøg, vil du blive overrasket over at se de forandringer, der er sket med ham."

Vi tilbragte mange timer med at suge skønheden i denne sfære til os. Vi stoppede af og til for at bruge lidt tid med nogle af børnene. Til sidst sagde Chan, at det var på tide, vi tog afsted.

Kapitel 12

"Jeg tror, det ville være rart med et bad," sagde Chan. "Jeg skulle lige til at sige det samme,"

kom det fra mig. "Og før du siger mere," bemærkede Chan, "så læste jeg ikke dine tanker."

Vi lo. Vores måde at tænke på blev mere og mere ens. Jeg kiggede en sidste gang på sceneriet, før vi tog afsted. Da vi kom til syne ved søen, tog Chan straks tøjet af og gik i vandet. Jeg fulgte hurtigt efter. Det var dejligt at blive genopladet, jeg havde det allerede meget bedre. "Det har jeg også," sagde Chan. Det er en mærkelig oplevelse, når en anden kan læse ens inderste tanker. Tiden gik. Chan nød at flyde rundt i vandet og slappe af.

"Jeg har et spørgsmål, og jeg tænkte, at måske ..." Før jeg kunne tale ud, svarede Chan: "Ja, hvad er dit spørgsmål?"

"Jeg tænkte på Tysklands ledere. Hvad vil der ske med dem, når de kommer til denne side af livet?" Mit spørgsmål må have overrasket Chan. Han rejste sig op, og blev eftertænksomt stående i adskillige minutter.

"Et godt spørgsmål," sagde Chan endelig og holdt igen en pause, før han sagde: "De vil drages mod deres eget spirituelle bevidsthedsplan. **Husk, at det onde, disse væsner har forvoldt deres brødre og søstre, i sidste instans vil komme tilbage til dem selv.** Det er 'karmas' lov. På trods af de grusomheder de har begået, vil de ved Guds visdom få chancen for at gøre det godt igen. Men det vil tage dem lang tid at arbejde deres karma af, Jim."

"Men disse sjæle kan vel slet ikke hjælpes," sagde jeg. "Det kan du tro, de kan," svarede Chan skarpt. "Undskyld," sagde jeg. "Det var ikke min mening at være uhøflig. Det er ikke nødvendigt at undskylde," svarede han. "Du er nødt til at forstå, at også de er Guds børn. Som ethvert ulydigt barn, får også de en lærestreg. Det sker ved, at de legemliggøres i bestemte situationer, der vil give dem nogle passende erfaringer. De kommer til at lide og få de samme oplevelser, som de har påført andre."

"Det hele er meget indviklet," sagde jeg. "Jeg har hørt om reinkarnation før, men jeg har aldrig forstået det." Chan svarede: "Jeg sagde ikke, at de ville reinkarnere. Jeg sagde, at de ville inkarnere, og som du ved, er der mange former for væren. Det bedste du kan gøre er at gå til en forelæsning om emnet. Vent et øjeblik. Jeg finder lige ud af, hvor og hvornår det næste foredrag holdes." Chan lukkede øjnene og gik ind i en tilstand af dyb koncentration. Der gik nogle få minutter, før han åbnede dem og sagde: "Der er et foredrag lige om lidt. Hvis vi skynder os, kan vi lige nå det."

Vi tog tøj på, og Chan førte os med tanken til et sted udenfor en stor marmor bygning. "Hvor er vi?" spurgte jeg. "Vi står udenfor en af undervisningsbygningerne," svarede Chan. "Netop denne bygning er kendt for sine gode foredrag. Mange mennesker kommer hertil hver dag for at studere det højere livs muligheder. Jeg må hellere holde op med at snakke nu, ellers kommer vi for sent."

Vi gik op ad adskillige trin til to store gyldne døre, der var udsmykket med relieffer af ørne med udstrakte kløer. Jeg kiggede rundt i den storslåede sal, men der var ikke tid til at se det hele. Chan førte mig ind ad en af de mange døre til auditoriet. Siddepladserne dannede en cirkel. Det mindede mig om et romersk amfiteater. Vi var heldige at finde to tomme pladser. Jeg fik ikke mulighed for at sige mere til Chan, for taleren stod allerede i midten af auditoriet. Han var smukt klædt - som en græsk filosof. Selv derfra, hvor vi sad, kunne jeg fornemme den respekt, han nød. Han præsenterede sig og gik straks i gang med foredraget:

"Spørgsmålet 'Reinkarnerer vi?' er forstået og besvaret bekræftende af åndeligt søgende. Andre vil argumentere voldsomt imod det. Det er blevet et spørgsmål, der splitter mange sind og skaber en kløft mellem folk. Alt i alt, er der grobund for mange gode diskussioner, hvilket der ikke er noget i vejen med. Men uheldigvis er de løbet ind i et dødvande. Vi på det åndelige plan føler, at det nu vil være klogt at tilføje endnu en faktor i diskussionen. Den er allerede kendt, men er ikke blevet inddraget i debatten.

Der er mange niveauer eller planer, hvor man kan arbejde eller udtrykke sig, der er kendt og accepteret af de åndeligt søgende - det lavere astrale, det astrale, det første, til og med det fjerde plan, og endelig de sande åndelige planer. Måderne hvorpå væsner (mennesket) er i stand til at gå fra plan til plan bliver sjældent forstået fuldt ud. Det overses fuldstændigt, at der eksisterer lignende udtryksplaner inde i de materielle eller manifesterede livstilstandes struktur (lig de jordiske), såsom klipper, lav, planter, insekter, fugle og dyr. Et andet overset punkt i diskussionen er sjælens nedstigning gennem forskellige lag forud for sin første inkarnation som mand eller kvinde i det manifesterede udtryksplan.

Som I kan forstå, er de fysiske udtryk i materien ikke livets realitet. Ydermere må I forstå, at det er umuligt for en manifestation på ét plan at passere i sin helhed til det næste plan i sit tilbagevendende kredsløb.

Hovedparten lades sædvanligvis tilbage. Dette synes at være den største vanskelighed for de fleste mennesker, når de skal forstå den fulde betydning af reinkarnation.

Det er med vilje blevet gjort svært for materie at passere fra et plan til det næste, og det kan kun ske ved den metode, der kaldes 'åndeliggørelse'. Det betyder, at materien skal nå et stadie af fuldkommenhed, som det forstås på dette plan, før det kan omdannes til det næste. Dette kan kun lade sig gøre med hjælp fra materie, der allerede har kendskab til hvordan overgangsprocessen håndteres. Denne viden er blevet erhvervet af materie, der mestrer teknikken på et tidligt stadium. Denne hjælpende kraft kaldes et sjælelag eller en højere udtrykstilstand. Dette princip er gældende for alle udtrykstilstande.

Alle livsformer har et højere indre selv. Sjælen består af et intensitets-midtpunkt omgivet af flere lag med forskellige grader af færdigheder. Det vil sige lag af åndeliggjort materie, der har nået et bestemt udviklingstrin og ikke er i stand til at fortsætte længere ved egne evner. For at kunne gøre yderligere fremskridt skal sjælen arbejde med sine lavere ydre lag. Disse lag opsamles af den nedstigende sjæl og fødes ind i det næste lavere udtryksplan, som sjælen har brug for til sin egen fuldbgyrdelse. ***I klasserne under mennesket udføres sjælearbejdet sædvanligvis ud fra et gruppeprincip.***

Essensen i udviklingen hos en bestemt art rummes kollektivt af en øvre kraft, som er det centrale princip for denne art, og fra hvilken al artens kropslige stof fremkommer til hver adskilt inkarnation hos denne art, som for eksempel myre, bi, plante osv. Gruppensjælen for hver gren af hver art (og der er mange) er, eller udgør, en del af et lag fra den samlede gruppesjæl eller oversjæl, som måske ikke har sin væren på eller omkring planeten Jorden. Den kan være en del af en anden planets sjæl i vores solsystem. **Vores planet, eller moder Jord, er også en gruppesjæl.** Den består af og rummer alt uudviklet materie, som på jorden bruges til at danne alle levende tings ydre krop, inklusive mennesker og klipper. Selv klipperne må udvikle sig.

Det tager måske hele dette solsystems liv, før den første forandring sker fra klippe og videre i forløbet. Indtil hver klasse har udviklet sig tilstrækkeligt til at passere over på dens åndelige plan, bringes den igen og igen tilbage af gruppesjælen, indtil den har hævet sin vibrationshastighed til et brugbart niveau for den højere gruppesjæl, der så kan blive en lavere del af den næste værensklasse. Gruppensjælen reinkarnerer ikke.

Den rummer og hjælper til med at udvikle materien i dens manifesterede tilstand, for eksempel en fugl eller en bi. Det er interessant at bemærke, at bier ikke alene hjælper blomsterne ved bestøvningen - de åndeliggør også blomsternes pollen ved at omdanne det til honning. Al sand udvikling finder sted på det åndelige plan hos denne art, ikke på det manifesterede plan, og udviklingen er altid kun en afspejling af den til arten hørende sjæl. Denne proces foregår på alle udtryksplaner under mennesket.

Hvert åndeligt plan kendes nu via dets manifesterede plan. Menneskets fysiske plan er en undtagelse fra reglen. Mennesket indgår som et individ på dette udtryksplan. **Men sjælen tilhører stadig en gruppesjæl og klassen for denne sjæls udviklingsniveau.** Udviklingen af enhver

relevant materie, som tidligere beskrevet, gælder også for mennesket. Den eneste forskel er, at mennesket personificeres, fordi det har en bevidst erkendelse om sin egen eksistens.

De fleste klasser under mennesket har ingen selverkendelse, selvom der er forskellige grader af viden eller en dunkel bevidsthed i nogle af arternes højere klasser. Der foregår en stadig udveksling af udviklet essens hos de lavere klasser og hele vejen op igennem alle udtryksskasser i udvikling. Den udviklede essens siver langsomt igennem til højere udtrykstilstande. Den bliver hjulpet af gruppe-sjælen, der igen langsomt siver fra gruppesjæl til gruppesjæl. Essensen udvikler sig således, indtil den er brugbar for mennesket, mennesket for engle, engle for Gud.

Det er ikke muligt for den udviklede energi i nogen former for væren at gå baglæns. *Når den én gang har nået et bestemt vibrationsniveau eller grad af fuldkommenhed, som nogen foretrækker at kalde det, omdannes den til en højere værensklasse.* Materiens essens udvikler sig kun fremad og opad, indtil den åndeliggøres af mennesket. Derefter udvikler den sig væk fra det jordiske plan til det sande åndelige plan. Ved at bruge alt omkring sig, hjælper mennesket til i åndelig gørelsen af alle de lavere klasser.

Som tidligere nævnt, er udviklingen af menneskets personificerede, åndeliggjorte materie lig processen i alle de lavere og ikke-åndeliggjorte tilstande. Jeg bruger dette udtryk for at hjælpe jer til at skelne mellem de forskellige former for væren, deres klasser og deres skiften fra en tilstand til en anden. Det er absolut nødvendigt at have gjort sig dette helt bevidst, så I så klart som muligt kan forestille jer hændelserne, der hører til materiens udviklingsmæssige strøm op til og ind i den menneskelige tilstand og hinsides.

Foruden at kunne skelne imellem forskellige former for væren er det absolut nødvendigt at erkende lighederne indenfor alle udviklingens områder. Princippet, som ikke alene mennesket, men også alt

andet, er nødt til at følge, har brug for en gennemstrømning fra sfære til sfære, eller fra plan til plan. Derfor sker al reinkarnation indenfor ét plan og ikke fra plan til plan, som det hævdes af dem, der argumenterer for dens eksistens, og bestrides af dem der ikke tror på den. Det er svært at forklare den næste proces uden at udelade væsentlige dele eller blive så dunkel, at det mislykkes at overbringe budskabet i dette foredrag. I et forsøg på at gøre det så klart som muligt, vil jeg begynde ved slutningen og ende ved slutningen.

For at den laveste klasse kan udvikle sig, skal og kan den kun hjælpes af en højere klasse. Sjælen blev skabt til dette formål. **Sjælen har en højere viden end materien, der former dens ydre skal.** Den er dannet af sjælsmaterie, der rummes på progressive planer og vibrerer med de forskellige svingningshastigheder, som den er nødt til at gå igennem. Dette bør ikke anses for værende i modstrid med den tidligere udtalelse om reinkarnation. På dette niveau har materien ændret væsen og er væsentligt anderledes.

Den åndeliggjorte materie danner sjælens lag. Ved den endelige kontakt med dens gruppesjæls midtpunkt eller Guddom, døbes den og omdannes ind i selvet i genkomsts-kredsløbet. Dette selv formes omkring et midtpunkt af viden om gruppesjælens formål. Gruppens midtpunkt er en del af et lag i en endnu større gruppesjæl, der igen i sit midtpunkt vil have et lignende midtpunkt eller en 'jeg-bevidsthed'

- *ad infinitum.* Den centrale 'jeg-bevidsthed' er denne gruppesjæls Guddom.

I princippet er alle sjæle skabt på denne måde. Det er sådan et frø udvikler sig til en blomst. Solen dør blomsten, og de nye sjæle eller frøene udvikles og nedstiger i jordens muld for at komme op igen. Blomsten, der kommer af et frø, er denne materies højeste udviklingstilstand på jorden. Det er frøets åndelige plan, og det er blevet forberedt til sin åndeliggørelse af organismer i jorden såsom slimsvampe, andre svampe og insekter. Planten selv er de ydre lag af blomstens sjæl. På de højere åndelige planer over os er der en struktur, af hvilken vi i sidste instans vil forme et blomsterhoved, der så døbes af Livets' Lys.

Ved fuldkommengørelsen af den omdannede eller udviklede sjælsmaterie, vil du stå ved

Guddommen, hvor alt det du har forædlet, i den evighed du har været til som et bevidst væsen, vil blive døbt. Det forædlede 'du' vil være blevet det, der kaldes et 'Spirende Selv', som i sit midtpunkt vil have sin egen 'jeg-bevidsthed'. Det er dette, der gør mennesket enestående på det jordiske plan. Det giver mennesket dets bevidste selverkendelse.

Dette og kun dette - gør mennesket bevidst om, at det *er* dette. Det fører bestandigt mennesket mod Gud, tilbage til midtpunktet for dets skabelse. Dette er jeres blomsts frø. Det må nedstige, for at udvikle noget af det I har ladet ugjort eller for at fuldføre en ny opgave. Det vil kun denne blomsts frø og Guddommen vide. I vil fortsætte videre, bestandigt videre, ind i nye former for væren.

Foredraget er nu slut, kære venner. Jeg er åben for spørgsmål."

Der blev diskuteret en tid. Det hele havde gjort et dybt indtryk på mig, og jeg forlod foredragssalen mere velinformeret, end jeg var kommet. Det gik helt over min forstand, men jeg vidste, at jeg ville huske det der var blevet sagt, til senere overvejelser.

Vi gik ud af bygningen og ned ad trapperne. Jeg vendte mig mod Chan og sagde: "Tak, fordi du tog mig med. Selvom jeg aldrig har været særlig lærenem, kan det ikke siges, at jeg ikke har forsøgt. Jeg kunne bare ikke koncentrere mig."

Chan stoppede på det sidste trappetrin og tilkendegav, at han gerne ville sidde ned på en af de bænke, der omgav bygningen. Vi gik hen og satte os.

Chan sagde: "Du må studere, observere og tænke, hvis din åndelighed skal have nogen værdi. Bevidsthed er viden, og viden kommer gennem en mental indsats. Intellectet og evnen til at ræsonnere kan ikke give dig livet, men de kan åbne dørene, så visdommen og livet kan komme ind. 'Åndelighed uden visdom bliver til fanatisme. Ånden er et frø, der er plantet i den jordiske krop, og det vokser gennem den jordiske krop. Det folder sig ud med atmosfærens hjælp, strækker sin blomst mod den almægtige sol og deler sin duft med alle, der kommer indenfor rækkevidde.

Menneskets ånd har brug for både det mentale og det fysiske til sin udvikling. Men disse to alene kan ikke bringe dig ind i det åndelige livs lys. Åndelighed er ikke blot et verdsligt liv, ej heller blot det at drømme. Åndelighed er ikke kun en højnelse af selvet og heller ikke blot en dævelen i det transcendentale. Alt dette er en del af den, men den er meget mere. Åndelighed er noget, der er så mægtigt, så kraftfuldt, at alt liv både på det jordiske plan og her påvirkes af den.

Erfaring er nødvendig, for at ånden kan udvikle sig. Den må handle, den må udrette, den må opnå. Den kan ikke udfolde sig alene. Den må bestræbe sig på at hjælpe dem, der såres i livets kamp, at løfte andre med sig selv og stræbe efter deres højnelse såvel som sin egen. Dette er grunden til, at du er nødt til at studere. Dit liv er en erfaring i sig selv, og dine erfaringer vil hjælpe dig videre på livets vej."

Kapitel 13

"Jeg må tilbage til mit arbejde," sagde Chan. "Der skal udføres en rensningsaktion i lejren. Du kan tage med, hvis du har lyst, eller blive her og hvile dig."

Jeg gik lige i fælden. Jeg sagde, at intet kunne holde mig væk. Chans ansigt var et stort smil, da han sprang op: "Jeg håbede, du ville tage med mig tilbage. Jeg ville ikke have, at det skulle ødelægge dit humør. Jeg ved, det har været en rystende oplevelse for dig, men du har nu klaret det (som) du har været vidne til i de mørke områder af menneskets vanvid, meget fint. Hvis du er klar; tager vi af sted."

Vi kom til syne igen i lejren. De fleste fanger var væk, kun nogle få var tilbage, og de var ved at blive ført ud. Jeg lagde mærke til, at der nu var mange sygeplejersker; der hjalp til. De så også ud som om, de havde været i kamp. Chan førte mig til en anden del af lejren, hvor de lavere astrale blev bevogtet. Der må have været over tre hundrede. De fleste af dem led stadig af følgerne efter kampen. Andre lå på knæ og skreg af frygt for det stærke lys, som Lysets Herrer havde udsat dem for.

De var omringet af mange højere astrale, for at sikre at de ikke undslap, før en af lærerne havde talt med dem. Jeg henvendte mig til Chan og spurgte: "Hvem skal tale med disse sjæle?" Før Chan kunne nå at svare, kom Broder David til syne i en lysning kun seks meter fra os. "Hvordan vil han blive hørt med al den larm?" spurgte jeg.

"Vent og se," svarede Chan.

Broder David løftede hånden og gjorde korsets tegn. Så hørte jeg hans stemme inde i mit hoved. Han brugte telepati til at nå alle, de lavere astrale. Jeg lyttede til hans ord: "I er på vej direkte mod Helvede. Hvis I ikke angrer; vil I besegle jeres skæbne. Tænk det jeg siger grundigt igennem, før det er for sent. I vil ikke få en lignende mulighed igen. De af jer der ønsker vores hjælp, stiller jer herover til højre for mig. I vil blive ført væk herfra og får hjælp."

Broder David holdt en pause, for at en lille strøm af astrale kunne samles ved hans højre side. Andre astrale forsøgte at holde dem tilbage, men de højere astrale skred ind. De lavere astrale blev derefter ført bort. Broder David begyndte igen at tale. "I har fået muligheden for at stige op af jeres helvede, men I har ikke benyttet jer af den. I har dømt jer selv til jeres egen skæbne."

Jeg mærkede en ærefrygtindgydende kraft bygge sig op omkring Broder David, da han koncentrerede sin vilje på de astrale, der var tilbage. Han talte igen, men denne gang var hans viljekraft langt mere intens. "I den Højestes navn og ved Kristi styrke, byder vi jer at dvæle i nattens rige. Dvæl der; og kom ikke igen, før jeres astrale kroppe svinder ind og falder. Så vil den gode Gud huske jer."

Så løftede Broder David hånden, og et lys begyndte at stråle ud fra hans håndflade. De lavere astrale blev bange, da lyset dannede en cirkel omkring dem. Der gik panik i dem, og de forsøgte at slippe forbi vogterne, der havde omringet dem. Lyset havde en dramatisk effekt på dem. De forsvandt lidt efter lidt ud af syne og vil ikke blive set igen, før den gode Gud vil det. De var væk på et øjeblik. Kun lysets soldater var tilbage i lejren. Dette var egentlig et godt navn til os. Vi havde kæmpet mod mørkets kræfter og vundet.

Jeg kiggede efter Chan, men kunne ikke se ham nogen steder. Jeg tænkte, at han nok havde travlt. Jeg besluttede mig for at lede efter Harry og Jack og endevendte hele lejren i min søgen, men de var der ikke. I stedet fandt jeg Chan og spurgte, om jeg kunne hjælpe ham med noget.

"Ja," sagde han. "Vi tager snart afsted herfra, men der er stadig sjæle, der bliver tvunget over til vores liv, før deres tid er kommet. Vi vil lade en stor gruppe arbejdere blive her; så de kan hjælpe de nye sjæle, der kommer til denne dødslejr."

"Men hvad med mørkets kræfter? Vil de ikke forsøge at angribe os igen?" spurgte jeg. "Nej," svarede Chan, "de har tabt denne lejr og vil ikke genere os mere. De vil opbygge deres styrker et andet sted. En dag vil der komme en stor konfrontation imellem os. Indtil da er vi klar til at håndtere dem, hvor vi end mødes."

Chan tav et øjeblik og spurgte så, hvordan jeg havde det: "Bedre for hvert minut," svarede jeg. "Jeg undrer mig over; hvad der er blevet af Harry og Jack. Jeg har ledt efter dem i hele lejren. Ved du, hvor de er?"

"Jeg har sendt dem afsted på en mission med nogle andre. De skulle snart være tilbage," svarede Chan. "Vent, jeg får en meddelelse." Chan blev stille. Jeg havde tit set ham gå ind i denne koncentrationstilstand, og sædvanligvis varede det ikke ret længe. Som ventet, nikkede Chan kort efter og sagde: "Der er flere sjæle på vej fra dødens hus."

"Kan de slet ikke se, det er forkert at tage disse menneskers liv?" spurgte jeg. "Det er svært at sige. Kun Gud ved, hvad der driver disse mennesker. Men de kommer til at betale for den lidelse, de har påført disse stakkels sjæle. Nå, her kommer de, Jim."

En stor gruppe mennesker kom imod os hjulpet af lysets soldater. De havde ikke noget tøj på deres udtærede legemer. Mødre holdt stadig deres børn til brystet i håb om at redde dem. Men der var ingen redning for hverken mand, kvinde eller barn fra dette helvede, hvis eneste mål var at destruere den menneskelige race. Vi kunne først befri disse sjæle efter døden, og de ville beholde deres mentale ar for evigt.

Sygeplejersker tog imod dem, da de kom igennem åbningen i muren. Det var utroligt at se lettelsen i deres ansigter; når de fik øje på sygeplejerskernes engleansigter. De var endelig i sikkerhed, og der ville blive draget omsorg for dem.

Jeg hørte én kalde på mig og kiggede mig omkring. Jeg opdagede, at Harry var lige bag mig. Han løftede mig næsten fra jorden, da han trak mig ind til sit bryst. Han hilste på mig, som om jeg var en længe savnet bror. "Vi får meget at snakke om," sagde han. "Efter kampen mistede vi forbindelsen med dig. Er det gået godt?"

"Jeg har haft lidt vanskeligheder;" svarede jeg og skiftede hurtigt emne, fordi jeg ikke ville have, at Harry skulle tro, jeg ikke kunne klare det. "Hvad er der blevet af Jack?" spurgte jeg. "Åh, han kommer lige om lidt. Han er snart færdig," svarede Harry. "Vi stødte på flere fjender; end vi havde regnet med. De gjorde hårdnakket modstand, men vi besejrede dem og fik dem sendt bort."

Harry havde lige talt færdig, da Chan kom hen til os. "Gik alt efter planen, Harry?" spurgte han. "Ja, vi fuldførte det vi blev sendt af sted for at gøre," svarede Harry. "Godt," sagde Chan. "Når Jack kommer tilbage, har jeg endnu en opgave til jer tre." Vi snakkede en halv times tid, indtil Jack dukkede op. "Rart at se dig igen, Jim. Hej, Harry. Vi er færdige med det lille job du gav os, Chan."

Det var svært for Jack at få ordene frem. Han så træt og bleg ud. Arbejdet havde tæret på ham, men jeg må sige at han bevarede fatningen som en officer. Chan havde også bemærket Jacks tilstand. Han lagde sine hænder på ham og koncentrerede sig. 'På et øjeblik så Jack helt anderledes ud. De dybe furer i panden forsvandt, og hans gamle udtryk vendte tilbage.

"Det var bedre," sagde Chan. "Lad ikke dine batterier løbe helt tør næste gang. Vi kan jo ikke have, at du bliver syg, vel? Vedrørende det forestående arbejde, vil jeres næste mission blive at slutte jer til en gruppe arbejdere, der lige nu befinder sig et andet sted på det astrale plan. I vil opdage, at et stort slag har fundet sted. Der vil være mange sjæle der vandrer rundt i tågen og ikke har indset at de er døde. Jeres opgave bliver at overbevise dem om noget andet. Hvis I er klar; vil vi gå i gang."

Vi ankom snart til et andet område, men var stadig på det tredje astrale plan. Tågen var meget tættere, men vores oplæring gjorde os i stand til at se igennem den. Vi ventede til en gruppe på tolv andre soldater kom til syne i tågen. En velkendt skikkelse var anfører for gruppen. Harry puffede mig i siden og sagde: "Jeg har set den fyr et eller andet sted."

"Selvfølgelig har du det," bemærkede Jack. Før Jack kunne nå at sige hans navn, var gruppen

hende ved os. Officeren trådte frem og præsenterede sig: "God dag, mine herrer. Mit navn er kaptajn Marsh." Derefter præsenterede han os for hver enkelt af de soldater; der var under hans kommando. Da Chan følte, at alt var i orden, tog han tilbage til sit arbejde i lejren. Kaptajn Marsh kaldte til orden og forklarede os noget om vores arbejde.

"Jeg har bedt om at få de bedste," sagde han. "Og det er jeg sikker på, at I er. Der har været et stort slag ikke langt herfra. Og mange er selvfølgelig gået over til vores side af livet. Vores opgave er at få dem væk fra slagmarken, fordi kampen stadig raser rundt om dem. Hvis vi ikke gør det, vil de lavere astrale få fat i dem, og så ved I, hvad der sker." Han havde ret. Mine venner og jeg havde oplevet tilstrækkeligt til at vide, hvad der så ville ske med disse nye sjæle.

"Vi vil nu dele os op i fem grupper med tre i hver;" fortsatte officeren. "Hvem der arbejder med hvem, vil jeg lade være op til jer." Jeg vendte mig om mod Harry og Jack og spurgte: "Er vi sammen om det her?" Harry nikkede med et smil, og Jack sagde: "Selvfølgelig."

Grupperne blev dannet, og vi tog af sted. Vi bevægede os dybere ind i tågen mod lydene fra slagmarken. Skyggeagtige skikkelser kom til syne, kun for at forsvinde hurtigt igen. Der blev råbt holdt. Officeren sagde nogle opmuntrende ord, og gruppen delte sig for at gå i gang med arbejdet.

Harry, Jack og jeg fulgte en anden vej end de andre. Vores ordre lød 'på at hjælpe enhver; der havde brug for det. Vi holdt os tæt ved hinanden, for vi vidste, at sammen kunne vi klare, hvad vi end måtte møde. Vi nærmede os et skovbevokset område. Området gav en stærk forudanelse af noget ondt - ingen tegn på kamp, bare en følelse af at blive iagttaget. Pludselig skreg en stemme til os inde fra tågen: "Halt

- hænderne op. Sprekedy English?"

Vi vendte os øjeblikkeligt mod stemmen. Vi stod ansigt til ansigt med to britiske soldater; der sigtede på os med deres geværer. De virkede nervøse og troede åbenbart, at vi var fjenden. Jacks stemme dundrede: "Sænk de geværer. I kan vel genkende en officer; når I ser en?"

De to soldater blev noget overrasket. Den ene vendte sig helt forvirret mod den anden og spurgte: "Hvad mener du, George?" Den anden svarede: "Jeg ved det ikke, Fred. Vi kan jo ikke rigtig se noget gennem den forbistrede tåge. Du holder dem dækket, så går jeg lidt tættere på. Du der - hold hænderne, hvor jeg kan se dem."

Han rykkede tættere på os. Og jeg skal ærligt indrømme, at jeg var lidt bange, for soldatens gevær pegede lige mod mig. Han så op og ned ad mig og gik så over til Jack, der tog fat i geværløbet og skubbede det væk. "Nå, menig, har du set nok?" spurgte Jack.

"Ja, hr. kaptajn" mumlede soldaten. "Undskyld', men man kan ikke være for forsigtig i den her tåge." Han vendte sig mod sin ven, der også holdt skarpt øje med os. "Det er godt nok en officer, Fred."

Fred lod straks geværet synke og kom hen til os. "Jeg er fandeme glad for at møde Dem, hr. kaptajn. Vi har vandret rundt i denne tåge i lang tid. I er de første mennesker vi har mødt. Har I nogen anelse om, hvor vi er?"

"Åh ja, jeg ved skam godt, hvor I er;" svarede Jack. "Men at forklare jer det, er noget helt andet. Hvis du og din ven vil følge med os, vil vi få jer ud herfra." Jeg vendte mig om og kiggede over på Harry. Han så op, som for at sige: 'Gud ske lov, det er overstået.'

"Lad os gå," sagde Jack. Han førte an. Vi manøvrerede os langsomt tilbage til mødestedet. Jo længere væk vi kom fra kampene, jo mindre tåget var det. Vi var de første, der kom tilbage.

"Hvor er vi?" spurgte Fred. "Jeg tror hellere, du og din ven må sætte jer ned," svarede Jack. "Jeg har noget at fortælle jer; som nok vil komme lidt bag på jer.

De to soldater fandt et sted at sidde og lagde vagtsomt geværene over knæene. Jeg så over på dem, og jeg kunne se smerten og frygten, der sad så dybt i dem De afventede frygtsomt, hvad han

ville sige.

"Nu, hvor I har sat jer godt til rette," sagde Jack, "vil jeg begynde. Har det ikke undret jer; at I har været i denne tåge så længe uden at møde andre end os?" "Jo," svarede Fred. "Men hvad har det at gøre med, hvor vi er?" "Jo, ser du," sagde Jack, "hvad skete der; lige inden I fandt jer selv i tågen?" Fred vendte sig mod George: "Det ved jeg egentlig ikke. Gør du, George?"

"Det er mærkeligt," sagde George. "Jeg kan huske, at vi blev angrebet fra den skov, vi passerede. Jeg troede, jeg blev ramt i

hovedet. Jeg faldt, men vågnede op i tågen. Mit gevær lå ved siden af mig, så jeg greb det og rejste mig. Jeg havde en mærkelig fornemmelse - som om min krop ikke var min egen. Men den forsvandt hurtigt. Jeg kunne ikke rigtig finde ud af, hvor jeg var på grund af tågen og mente, det var bedst at finde min afdeling. Det var på det tidspunkt, jeg stødte ind i dig, Fred." "Ja, det var næsten det samme, der skete for mig," sagde Fred. "Vent lige lidt. Hvad handler det her egentlig om, hr. kaptajn?"

Jack var stille et øjeblik. Jeg troede ikke, han ville være i stand til at fortælle dem at de var døde, men han tog mod til sig. Med løftede øjenbryn begyndte han: "Jo, ser I mine herrer. I to har kæmpet jeres sidste kamp. I kommer ikke i kamp igen, for I døde begge af de skudsår; I lige har beskrevet."

Før Jack kunne nå at sige mere, sprang de to soldater op og havde igen et fast greb om deres geværer. De stirrede på Jack, som om han var gået fra forstanden.

"Hør her;" sagde George, "det kan godt være vi ikke rigtig ved, hvor vi er; eller hvad der er sket, men vi ved at vi ikke er døde. Forresten er det en noget usædvanlig uniform, De har på, hr. kaptajn. Det er ikke en, jeg kender. Har du set sådan en før; Fred?" "Nej, det har jeg ikke. De er ikke fra vores regiment, det er helt sikkert. De kunne være tyskere, der har forklædt sig i vores kluns." Atter hævede de geværet og sigtede på os. "Kan De fortælle os, hvem De er; hr. kaptajn, og hvilket regiment De kommer fra?" spurgte George.

"Hør nu her;" sagde Jack, "I er døde, og det er mine to venner også. Faktisk er vi alle døde for den jordiske verden. Det hjælper ikke noget at pege på os med de geværer. De tjener ikke noget formål her. Hvis I gerne vil vide, hvem vi er; så skal jeg fortælle jer det. Mit navn er kaptajn Jack Purvis, min ven til højre for jer er sergent Harry Willmott, og til venstre er det menig James Legget. Vi er alle soldater, men ikke fra jeres krig. Vi er fra Første Verdenskrig, hvor vi døde for konge og fædreland. I begyndelsen havde vi også svært ved at forstå, at vi var døde, men det stod snart klart, at det var vi!"

"Hør her; hr. kaptajn," sagde George medfølende. "Jeg tror; du har fået et kraftigt slag i hovedet, der har gjort dig lidt blød i bolden. Måske kan vi hjælpe dig med at finde en forbindningsplads, hvis du vil. Undskyld jeg var lidt hård ved dig, men denne forbistrede tåge, går mig på nerverne."

Harry afbrød ham. "Jeg vil gerne bevise for dig, at du er død. Sigt på mig med dit gevær." "Nej, nu må det være nok med alt det vrøvl," svarede George. "Jeg vil bare gerne tilbage til min enhed. Vil I være så venlige at vise os vej?"

"Hør nu," sagde Harry, "jeg vil gerne bevise for jer; at jeg er død. Den eneste måde jeg kan gøre det på er ved, at du skyder mig. Det vil ikke have nogen særlig effekt på mig, for jeg kan ikke dø to gange."

"Du må meget undskylde, kammerat," sagde George, "men jeg skyder altså ikke forsætligt en af vore egne mænd. At kæmpe i denne forbandede krig er mit job. Vi har set nok mænd blive slagtet af nazisterne. Det eneste jeg ønsker er at komme tilbage og slå nogle flere af dem ihjel."

George holdt inde et øjeblik, kløede sig i håret og sagde: "Jeg tror; at I tre har en eller anden bagtanke med det her. Ja, nu ved jeg det! I ønsker at komme tilbage til England, og så lader I som

om I har fået et granatchok. Den var go' ".

"Nej," råbte Harry. "Det er ikke rigtigt. Vi fortæller jer sandheden, og jeg prøver at bevise det. Prøv nu bare at rette dit gevær mod min skulder og skyd. Jeg lover; at du ikke vil høre for det. Kom nu. Jeg vil gerne se, hvad der sker." Nu var George ved at blive temmelig nervøs. "Så gør det da for fanden, så vi kan komme væk herfra," råbte Fred.

"Ja, ja! Men du skal ikke beklage dig til mig bagefter;" råbte George. Han sigtede på Harrys skulder og fyrede af. Harry blev kastet baglæns. Et hul på størrelse med en tokrone kom til syne i hans skulder; og blodet strømmede fra såret. Han lå og stønnede på jorden. Da det gik op for George, hvad det egentlig var; han havde gjort, smed han sit gevær på jorden og løb over til Harry. George kunne ikke lade være med at grine lidt smørret, som for at sige: 'Hvad sagde jeg.' Men langsomt forsvandt det smørrede grin fra hans ansigt, da han så såret vokse sammen igen. Til sidst kunne det slet ikke ses, at Harry var blevet skudt.

"Min Gud, det helede af sig selv," råbte George. "Er I nu tilfredse?" spurgte jeg. "Jeg er ved at blive skør;" sagde George. "Det kan jo ikke være rigtigt. Fred, så du, hvad der skete?" "Ja, det kan du fandeme tro, jeg gjorde," sagde han i tone, der antydede, at han hverken vidste ud eller ind. "Hvad helvede er der sket med os?"

Harry rejste sig igen. Da han var kommet sig helt, gik han hen til Fred. Han så ham lige i øjnene og sagde: "Du er ikke i Helvede, kammerat. Men hvis du ikke tager det, vi siger; til efterretning, så ender du der uden tvivl. Og med hensyn til det med at være skør; så kan jeg oplyse dig om, at det er du ikke. Du så selv, hvad der skete, da du skød mig. Du må gerne se min skulder - du vil ikke finde det mindste tegn på, at jeg er blevet såret."

De to soldater var målløse. Jeg så, at den ene fik tårer i øjnene. Det er noget af et slag, når man endelig indser, at man er død. "Hvad sker der nu med os?" spurgte Fred. Jack svarede: "Vi venter her; indtil nogle af vores venner kommer. I vil så blive ført til et sted, hvor I kan hvile jer og vænne jer til jeres nye hjem."

Vi brugte ventetiden på at fortælle dem om vores arbejde - forhåbentlig så det var til at forstå. Vi fortalte også noget om livet på det astrale plan. Eftervirkningerne af chokket begyndte at vise sig. Fred travede frem og tilbage. Han stoppede nu og da og mumlede noget for sig selv. "Jeg kommer ikke til at se min kone og mine børn mere," hviskede han. "Hvad skal de gøre uden mig? Ingen far til at opdrage dem. De skal slås for at overleve på en elendig pension. Hvordan kunne det ske for mig? Hvordan kunne det ske?" "Vil du så holde kæft?" råbte George. "Jeg bliver skør af at høre på det klynkeri."

Hold så kæft."

Deres nerver var blevet noget flossede. Jeg gjorde mit bedste for at berolige dem, men det lykkedes ikke særlig godt. Pludselig dukkede kaptajn Marsh frem af tågen og spurgte: "Hvad sker der her?" Fred begyndte straks at fortælle, men blev afbrudt af kaptajnen. "Fuldkommen rigtigt," sagde han, "de fordømte bureaukrater bestemmer og får det altid, som de vil have det. Og så skal sådan nogen som os udkæmpe deres krige, men det nytter intet at skændes. Så, ikke mere vrøvl."

"Undskyld," sagde Fred og gjorde honnør. "Nå, drenge," sagde kaptajn Marsh. "I har ikke længere brug for jeres rifler. I kan smide dem væk." Så snart de havde smidt deres våben væk, skyndte vi os ud af området. Vi satte kursen mod et rehabiliteringshus for vildfarne sjæle. Bygningen var meget forskellig fra den barak, jeg var blevet indkvarteret i, men tingene foregår på samme måde på hele det lavere astrale plan.

Kapitel 14

Vi efterlod George og Fred - i en sergents varetægt og bevægede os ind i tågen igen. Vi nåede ikke særlig langt, før vi stødte på nogle fra vores gruppe (som også altså arbejdede med at opspore forvirrede avdøde soldater på slagmarken). De havde også haft held med sig. Jeg vendte mig mod Harry og sagde: *"Det var noget af en chance, du tog ved at lade dig skyde."*

"Egentlig ikke," sagde han. "Men jeg kan godt fortælle dig, at jeg var skide bange. Men vi var jo blevet bedt om at bruge vores fantasi. Smerten betød ikke noget. Hovedsagen var at få dem overbevist, men jeg vil da godt indrømme, at det gjorde ondt."

"Ja, det var godt klaret," sagde offiseren. (de havde materialiseret sig i krigsuniformer for at se ut som offiserer slik at de afdøde soldater kunne ha tillit til dem . Rune kommentar) . "Du viste initiativ. Det er sådan, det skal være. I har alle sammen klaret det flot, og jo flere af den slags befrielse I udfører, jo mere effektive bliver I. Jeg må tilbage til hovedkvarteret. Jeg vil overlade jer til jeres arbejde." Kaptajnen forsvandt hurtigt ud af syne.

"Hvilken vej skal vi gå denne gang?" forhørte Harry sig. "Hvad mener du, Jim?" spurgte Jack. "Lad os gå i den anden retning denne gang," svarede jeg.

Vi gik ind i tågen igen. Af og til var der en åbning i tågen, så vi kunne orientere os lidt. Vi vandrede rundt et stykke tid, indtil vi fik øje på endnu en lysning, som vi gik ind i. Vi kunne ane omridset af en bygning. Da vi kiggede nærmere efter, kunne vi se flere bygninger. Det var en gård, vi var kommet til. Stuehuset havde været under angreb, for alle vinduerne på forsiden var knust. Vi nærmede os meget forsigtigt, vi vidste jo ikke, om gården var blevet taget i besiddelse af vore kammerater eller af fjenden. Vi standsede et stykke derfra for at vurdere situationen. Gården så forladt ud; der var intet tegn på liv. "Går vi ind, eller går vi udenom?" spurgte Jack.

Vi diskuterede det indbyrdes, da jeg fik en fornemmelse af, at vi blev iagttaget. Fornemmelsen blev stærkere, når jeg prøvede at ryste den af mig. Jeg blev nødt til at sige noget om den. Det var kun mig, der kunne mærke det, men vi handlede efter fornemmelsen ved at se nærmere på huset. Vi gik forsigtigt frem. Jeg så et lille ansigt tite frem i et hjørne af et af vinduerne. Hvem det end var, indså han, at han var blevet opdaget og forsvandt hurtigt.

Jeg råbte: *"Kom frem. Vi gør jer ikke noget. Vi vil bare gerne snakke med jer."* Vi ventede på et svar, men der kom ikke noget. Pludselig blev stilheden brudt af et højt brag. Der kom et til og endnu et. Vi behøvede ikke være særlig smarte for at regne ud, at vi blev beskydt. Hvem det end var, der skød, så skød han ikke særlig præcist. Vi trak os lidt tilbage for at finde ud af, hvordan vi kunne komme ind i huset. Vi vidste, vi var nødt til at materialisere os derind. Vi vidste også, at denne metode kunne chokere sjælene derinde, hvis de fik øje på os. Det var en risiko, vi måtte løbe. Vi holdt hinanden i hånden alle tre. På et øjeblik var vi inde i huset.

Rummet var tomt, på nær nogle store kasser der var stablet op ved vinduet. Jeg så én bevæge sig bag kasserne. "Pas på!" råbte jeg og skubbede Jack omkuld lige i rette tid. Der lød et højt brag, og en kugle susede forbi vores hoveder. Der var ikke tid til at tænke. Harry for over mod kasserne og dykkede ned bag dem. De sloges voldsomt. Jack og jeg kom på benene og styrtede over for at give en hånd med. Før vi nåede derhen, kom der et latterbrøl fra Harry, og han sagde:

"Det var som bare..."

"Er alt i orden, Harry?" spurgte jeg. "Ja, tak," sagde han. "Se, hvad vi har her." Harry trådte frem fra kasserne. I den ene hånd holdt han en lille vildt fægtende dreng i kraven og i den anden et gevær. "Det er mit," skreg drengen på gebrokkent engelsk. "Giv mig det."

"Vent lige et øjeblik, knægt," svarede Harry. "Vi gør dig ikke noget. Vi vil bare gerne snakke med dig. Tag det roligt." Jack gik hen for at snakke med drengen. Der blev endnu en voldsom kamp. Knægten gav Jack et gevaldigt spark over skinnebenet. "Det gjorde sgu' da ondt," råbte Jack. "Jeg burde give dig en lussing for det her." Jeg brød ind, for jeg kunne mærke, det var ved at køre af sporet:

"Jack, lad mig snakke et par ord med ham." Harry holdt ham stadig i et jerngreb og havde ikke i sinde at slippe.

"Hvad hedder du, sønnike?" spurgte jeg. "Pierre," svarede han. "Hør her, Pierre, vi vil dig ikke noget ondt. Er du alene?"

"Ja," svarede han. Jeg havde på fornemmelsen, at han ikke talte sandt, men jeg mente, det var bedst ikke at nævne det. "Pierre," fortsatte jeg, "hvis min ven slipper dig, vil du så love mig ikke at stikke at?" Han sendte et dræbende blik mod Harry, så vendte han sig igen mod mig og så mig lige i øjnene. Jeg kunne mærke, at han var bange, men jeg vidste, at jeg skulle handle anderledes, end jeg havde gjort med John. "Nå, hvad bliver det til?" spurgte jeg.

"Jeg lover ikke at stikke af, men sig til ham der, at han skal fjerne labberne." "Det er i orden Harry, jeg tror, vi kan stole på ham." Harry gav slip. "Mit gevær. Jeg vil have mit gevær. Giv mig det," skreg Pierre. "Nej," sagde jeg, "det har du ikke længere brug for."

"Er I nazister?" spurgte han. "Slår I mig ihjel ligesom mor og far?"

"Nej, vi er ikke nazister," sagde jeg. "Se på vores uniformer. Vi er britiske soldater. Hvis vi var nazister, ville vi allerede have skudt dig. Vi er her for at hjælpe dig." "Det er for sent at hjælpe mig," sagde han. "Min familie er væk." Tårerne trillede ned ad hans kinder, mens han forklarede, hvordan de var blevet dræbt.

"For at kunne hjælpe dig," sagde jeg, "må vi tage dig med hen til et sikkert sted." "Nej," skreg han. "Jeg forlader ikke stedet her uden..." Han standsede brat. "Du forlader ikke stedet uden hvem?" spurgte jeg. "Ikke nogen," svarede han, "jeg vil bare være i fred. Det er det hele."

Jack vendte sig mod mig og spurgte: "Tror du, her er flere?" Der kom straks en reaktion fra Pierre. "Nej, jeg er alene," skreg han. "Hør nu her, Pierre," sagde jeg. "Jeg ved, at der er andre her. Du gemmer dem. Tro mig, vi vil jer ikke noget ondt."

"Hvis I er britiske soldater," sagde han, "hvorfor er I så her? Vi er besat af nazisterne, ikke briterne. I er garanteret tyske spioner. Det er, hvad I er - tyskere klædt ud i britiske uniformer." "Jeg er fandeme ikke tysker," bemærkede Harry. "Og med hensyn til at vi skulle være spioner, så tag lige og se ordentligt efter. Vores mission er at hjælpe sådan nogle som dig i de besatte lande. Vi har ikke ret meget tid, så hvis du ønsker vores hjælp, må du hellere beslutte dig nu."

Jeg bemærkede, hvordan Harry nu greb det an og istemte: "Ja, vores ordre går ud på at finde så mange unge partisaner som muligt. De vil blive trænet som frihedskæmpere." Ordene havde en positiv effekt på Pierre. Han pippede: "Vil I hjælpe mig med at bekæmpe nazisterne?" "Ja," sagde jeg, "vi vil lære dig, hvordan du bliver frihedskæmper." Jeg tænkte på frihed til dem, der var forpint af krigen. Våbnet ville blive viljen - ikke geværet. "Godt," sagde han, jeg tager med jer. Men jeg skal lige vise jer noget først."

Han førte os ind i et andet rum, trak et gulvtæppe til side og afslørede en lem. "Vent her," sagde han og løftede lemmen. Han forsvandt ned ad nogle trapper. Jack prikkede mig på skulderen:

"Hvad skal vi nu stille op med dem? Nu forventer han jo, at vi lærer ham at kæmpe. Vi aner ikke, hvor mange der er af dem dernede."

"Vent, jeg har en idé," sagde Harry. "Hvorfor ikke kalde på kaptajn Marsh? Måske kan han hjælpe." "Det var en god idé," sagde jeg. "Hvad mener du, Jack?" "Det kunne være svaret," sagde han. "Jeg vil forsøge at få kontakt med ham." Jack lukkede øjnene og koncentrerede sig et kort øjeblik. Pludselig blev stilheden brudt af lyden af fødder på trappen. Støjen forstyrrede Jacks koncentration, og han var igen til stede.

"Fik du kontakt med ham?" spurgte jeg. "Ja," svarede han. "Han forsøger nu at finde Pierres forældre. Han har bedt mig om at røre ved Pierres hoved et minut eller to. Han vil så være i stand til at forbinde sig med Pierres vibrationer, og når han er på bølgelængde, vil han vide alt om ham. Og forhåbentlig med denne kontakt blive i stand til at finde Pierres familie."

Pierre kravlede op af hullet i gulvet og sagde: "Vi kommer nu." Han lagde sig på knæ, trak to

mindre drenge op og pylrede om dem et øjeblik. "Det er mine brødre," sagde han. "Da far døde, blev jeg manden i huset. Nazisterne var tæt på at ramme os, men de fik os ikke." 'Han skulle bare vide,' tænkte jeg.

"Kom herover, Pierre," kaldte Jack. Pierre gik hen til ham. "Se så," fortsatte Jack, "nu skal du stå ret som en god soldat." Det kunne Pierre lide - han stod som en statue. "Jeg skal lige måle dit hoved," sagde Jack. "Det er vigtigt for en god soldat, at hans baret har den rigtige størrelse. Der skal hans bataljonsmærke sidde. Vi i den britiske hær anser det for at være en æressag."

Jeg kunne ikke lade være at grine for mig selv og tænke, at nu havde jeg hørt det med. Men det gav Jack mulighed for at lægge hænderne på Pierres hoved. Kaptajn Marsh fik masser af tid til at få den nødvendige information. "Det er i orden, menig Pierre," sagde Jack, "få fat i dine brødre og følg med os." Vi forlod huset og stoppede udenfor, så Jack lige kunne sikre sig, at alle var med.

"Hvor kommer al den tåge fra?" forhørte Pierre sig. "Jeg kan huske, da solen plejede at skinne. Det var altid klart, aldrig denne tåge. En dag vågnede jeg, og så var den overalt." Harry var kvik i vendingen, da han svarede: "Du har ret. Det er et nyt våben, nazisterne har opfundt." Pierre godtog forklaringen - i hvert fald for nu. Vi tog tilbage til mødestedet. Jeg fandt kaptajnen og forklarede ham, hvad der var sket. "Vi beholder dem her," sagde kaptajnen. "Vi forsøger stadig at lokalisere deres forældre.

"Det er fint," svarede jeg og gik tilbage til de andre. Jeg trak Harry og Jack til side og forklarede dem situationen. "Vi er nødt til at holde dem beskæftiget, indtil kaptajnen finder ud af noget," sagde jeg.

Vi gik tilbage til børnene, og jeg indledte en samtale med Pierre. "Tror du på Gud?" spurgte jeg. "Ja, selvfølgelig," sagde han. "Gør alle ikke det? Vil I godt fortælle mig, hvorfor soldaterne går rundt uden våben? Er det ikke farligt? Hvordan skal vi forsvare os, hvis vi bliver angrebet?"

"Vi er i sikkerhed her," sagde jeg. "Du får ikke brug for et gevær. Der er ingen risiko for, at vi bliver angrebet. Fortæl mig, hvad der skete med dine forældre, Pierre."

"Nazisterne skød dem sammen med resten af dem fra landsbyen. Mine brødre og jeg gemte os. Jeg var så vred, at jeg løb hjem og fik fat i fars gevær. Mine brødre kom med mig. Vi gemte os, indtil det blev mørkt. Jeg fandt et godt sted til at lave et bagholdsangreb på de soldater, der havde dræbt mine forældre. Jeg sørgede for at mine brødre holdt sig tæt på mig, fordi jeg vidste, vi ville blive nødt til at løbe for livet. Lastvognen med mine forældres mordere kom til syne, og da de kørte forbi os, åbnede jeg ild. Jeg ramte chaufføren, og lastvognen drejede brat til siden og røg ned ad en skråning. Jeg vidste ikke, hvor mange nazister der egentlig var i lastbilen. Det næste øjeblik var de bare overalt. De skreg og pegede i retning af os. Der lød skud hele vejen rundt om os. Jeg var meget bange og holdt fast i mine brødre. Der lød nogle høje brag, som jeg tror var håndgranater. Så husker jeg ikke så meget mere. En eksplosion slog os omkuld.

Jeg vågnede og var omtåget og fandt mine brødre liggende ved siden af mig. Der var så underligt stille, og så var tågen der. Jeg ruskede mine brødre og håbede, at de stadig var i live. Mit hjerte hoppede af glæde, da de vågnede op. Vi kom på benene og opdagede, at ingen af os havde så meget som et blå mærke efter alt det, der var sket. Det var meget mærkeligt. Jeg sagde til en af mine brødre, at vi havde været meget heldige, at vi ikke var blevet fundet af nazisterne. Selvom tågen var tyk, fandt vi til sidst hjem og blev der, indtil I kom."

"Hmm," brummede jeg. "Det var en meget interessant historie." Jeg vidste ikke, hvad jeg så skulle sige, men besluttede at tage tyren ved hornene. "Pierre, kunne du tænke dig at se dine forældre igen?" Jeg afventede hans reaktion. Han stirrede mig lige i øjnene.

"Hvad mener du?" spurgte han. "Hvordan skulle jeg nogensinde få min mor og far at se igen? De er døde - dræbt af nazisterne. Jeg får dem aldrig at se igen, aldrig. Du er ond, når du siger sådan noget."

Tårerne vældede op i Pierres øjne. Jeg lagde mine hænder på hans skuldre: "Knægt, du er nødt til at være stærk. I døden er der liv. Det lover jeg dig. Du vil snart selv få det at se." Pierre så op og

talte med bævende stemme: "Vær nu rar at sige, hvad det er, der sker med os? Det virker som en meget ond drøm."

"Nej, ikke en drøm," sagde jeg. "Det er begyndelsen på et nyt liv for dig og dine brødre. I vil opleve den lykke og glæde, der har undveget jer de sidste måneder." Pierre tørrede øjnene med en gammel klud, han havde i lommen. Han ville ikke forstå, hvad det var, jeg prøvede at sige. Med det næste åndedrag spurgte han: "Mener du, vi skal til England?" "Ikke helt," svarede jeg med en stemme, der lød som kom den fra bunden af mine støvler. Pierre sprang vredt på benene: "Hvad mener du? I lovede at tage os med til England. I lovede det."

"Jeg ved, hvad jeg sagde," bed jeg tilbage, "jeg lovede at gøre dig til soldat. Og det vil du blive i sidste ende. Der sker mange ting i vores liv, som vi ikke har kontrol over, som for eksempel det at dø." Jeg tog en dyb indånding, før jeg fortsatte. "Kan du huske kampen med nazisterne?" "Selvfølgelig kan jeg det," svarede han. Jeg holdt en pause og sagde så: "Du og dine brødre blev ikke bare slået bevidstløse ved eksplosionen. I blev dræbt af den." Jeg ventede for at se, hvordan han reagerede. Han smilede og satte sig ned. Jeg spurgte ham, om han havde hørt, hvad jeg sagde. "Jeg hørte det godt, men det er bare din spøg." "Nej, jeg spøger ikke. Du og dine brødre er døde. Jeg og alle de andre her er også døde."

Pierre lo og gentog det, jeg havde sagt, for sine brødre. De lo alle tre. Latteren fik nogle af dem, der stod i nærheden, til at dreje hovedet. Helt uden grund begyndte de at le med. Åh nej, jeg kan ikke overbevise dem, tænkte jeg. Jack kom hen og hviskede til mig, at Pierres forældre var blevet fundet. De var på vej. Jeg vendte igen min opmærksomhed mod de leende drenge og spurgte: "Er I snart færdige?"

"Åh, I britiske soldater er bare så morsomme," råbte Pierre. Jeg så smilet på hans ansigt forsvinde og kiggede i samme retning som han. Hen imod os kom en officer og to andre. 'Nå, nu sker det,' tænkte jeg ved mig selv. Latteren døde hen. Pierre skreg: "*Nej. Det er ikke dem. Det kan ikke være dem.*" Langsomt rejste han sig og gik over mod skikkelserne, der nærmede sig. Det, der begyndte med nogle tøvende skridt, blev hurtigt et vildt løb. Hans to brødre fulgte lige efter. Jeg ventede, for at se hvad der nu ville ske, og håbede, at genforeningen ikke ville blive alt for sindsoprivende for dem.

Kaptajn Marsh vinkede mig hen til sig. De tre knægte holdt fast i deres mor, og deres far holdt om dem alle. Det var noget af et syn. Endnu en gang var en familie blevet genforenet efter døden. Officeren og jeg trådte til side og udvekslede nogle få ord. Han fortalte mig, at der ville blive sørget for familien. Jeg besluttede mig for ikke at bryde ind i deres glæde over at være blevet genforenet og lod dem være i fred.

Jeg gik over til Harry og Jack. Vi gik alle tre ind i tågen igen. Vores arbejde fortsatte under hele krigen og efter. Krigens afslutning betød bare, at der ikke kom flere sjæle over til denne side før deres udmålte tid. Vi var stadig nødt til at hjælpe dem, der var døde og faret vild på grund af krigens forviklinger. Selv nu, mens jeg taler til dig, arbejder Jack og Harry. Vi er kommet langt siden de første dage, men vores arbejde fortsætter. Så længe mennesker er grusomme mod deres brødre og søstre, vil der være brug for os.

Slut bog.